

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ILONA ANDREWS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

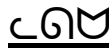
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

HAYVAN İŞİ

GİZLİ MİRAS

KİTAP 7

ILONA ANDREWS

Bu e-kitap, yalnızca kişisel kullanımınız için size lisanslanmıştır.

Bu e-kitap satılamaz, paylaşılamaz veya başkalarına verilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylar, mekanlar, kuruluşlar veya kişilerle (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Canavar İşletmesi

Telif hakkı © 2026 Ilona Andrews, Inc.'e aittir.

E-kitap ISBN: 9781641973687

Kapak Resmi: Helena Elias

HER HAKKI SAKLIDIR.

Bu eserin hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik herhangi bir yolla kullanılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez.

NYLA Yayıncılık

121 W 27th St., Suite 1201, NY 10001, New York.

<http://www.nyliterary.com>

İÇİNDEKİLER

Teşekkürler
giriş

Canavar İşletmesi

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Epilog

Arabella Günü Kurtarıyor

Ekstralar

Önsöz
Bir Yanlış Anlama
Havalı Teyze
Marty
Han Sohbetleri
Arabella Baylor
Augustine Montgomery

Bu Krallık Beni Öldürmeyecek

Ilona Andrews'un diğer eserleri

Yazar Hakkında

TEŞEKKÜRLER

Yazarlar, yardımları, zamanları ve sabırları için aşağıdaki kişilere teşekkür etmek isterler:

Editoryal rehberliği için Rossana Sasso'ya;

Metin düzeltmesi için Stephanie Chin ve düzeltme için Lindsay Root;

Muhteşem kapak fotoğrafı için Helena Elias'a teşekkürler;

E-kitap biçimlendirmesi için Natanya Wheeler'a, metin tasarımı için ise Sarah'ya teşekkürler;

Megan McElroy, Ameliyathane Hemşiresi İlk Yardımcısı ve BDH ve Fulvia Franchise'ın tıbbi uzmanlığı nedeniyle sadık bir üyesidir - tüm bilgi hataları bize aittir;

Harriet Chow, Kerris Humphreys, Louise McCoy Vickers ve Francesca Virgili'ye el yazmasının beta okumasını yaptıkları için teşekkür ederim.

GİRİİŞ

Hidden Legacy'ye yeni katıldıysanız veya uzun bir aradan sonra geri dönüyorsanız, aşağıdaki kısa bölüm hafızanızı tazeleyebilir veya sizi güncel bilgilere ulaştırabilir.

Efsane

1863'te, bizimkine çok benzeyen bir dünyada, Avrupalı bilim insanları gribi tedavi etmeye çalışırken, bunun yerine kişinin sihirli yeteneklerini ortaya çıkaran bir karışım olan Osiris serumunu keşfettiler. Bu yetenekler çok çeşitliydi. Bazıları hayvanları kontrol etme yeteneği kazandı, bazıları kilometrelerce uzaktan suyu hissedebilmeyi öğrendi ve diğerleri aniden parmak uçlarından şimşek fırlatarak düşmanlarını öldürebileceklerini fark etti.

Serum gezegene yayıldı. Askeri güçleri daha ölümcül hale getirme umuduyla askerlere verildi. Güçlerini korumak için çaresizce çabalayan, gerileyen aristokrasi üyeleri tarafından elde edildi. Daha da zengin olmak isteyen zenginler tarafından satın alındı. Büyü kullanıcıları değerlendirildi ve en alt seviyede büyü yeteneğine sahip olan Minörlerden, inanılmaz güçlere sahip olan Prime büyücülere kadar rütbelere ayrıldı.

Sonunda dünya, sıradan insanlarda tanrısal güçlerin uyanmasının sonuçlarını fark etti. Serum kilit altına alındı, ancak artık çok geçti.

Ebeveynlerden çocuklarına geçen sihirli yetenekler, insanlık tarihinin seyrini sonsuza dek değiştirdi. Tüm ulusların geleceği birkaç kısa on yıl içinde değişti. Daha önce statü, para ve güç için evlenenler artık sihir için evleniyordu, çünkü güçlü sihir onlara her şeyi verecekti.

şimdi, bir buçuk yüzyıl sonra, güçlü kalıtsal büyüye sahip aileler hanedanlara dönüşmüş durumda. Kendilerine Hanedan diyen bu aileler, şirketlere sahip, şehirler içindeki kendi bölgelerini kontrol ediyor ve siyaseti etkiliyorlar. Özel ordular kullanıyorlar, birbirleriyle çekişiyorlar ve anlaşmazlıkları ölümcül sonuçlar doğuruyor. Büyü gücünüz ne kadar fazlaysa, o kadar öne çıkan ve başarılı olduğunuz bir dünya burası. Bazı büyü yetenekleri yıkıcıdır. Bazıları ise inceliklidir. Bazı Hanedanlar güçlü ve zengindir. Diğerleri ise çok daha az öyledir. Ancak hiçbir büyü kullanıcısı hafife alınmamalıdır.

Büyü Rütbeleri ve Türleri

Büyücülükte en zayıftan en güçlüye doğru beş rütbe vardır: Küçük – Orta – Dikkat Çekici – Önemli – Baş.

Büyünün üç ana kategorisi vardır: elementel, zihinsel ve gizemli.

Element büyücülerı havayı, suyu, ateşi ve toprağı kontrol ederler. Denizleri ayırırlar, maden çıkarırlar ve hava durumunu değiştirirler.

Zihin büyücülerı zihnın güçlerine sahiptir. Ölümcül telekinetik yeteneklere sahip, inanılmaz silahlar üreten ve insan yalan dedektörü görevi gören kişilerdir.

Gizemli büyücüler, bu iki kategoriye de uymayanları içerir. Bunlar arasında başkalaşım büyücülerı (şekil değiştirenler), büyülu bir boyuttan garip yaratıkları çağırınlar ve bedenlerini geliştirebilenler bulunur.

Evler

Bir Ev, iki nesilde en az üç Prime (en yüksek dereceli sihir kullanıcısı) yetiştiren sihirli bir ailedir. Onlar sihirli toplumun elitleridir.

Bu hikaye, bir dostluk anlaşmasıyla birbirine bağlı üç hanedan hakkındadır:

İllüzyon sihirbazlığıyla ünlü bir Başkomutan olan Augustine Montgomery'nin önderliğindeki Montgomery Hanedanı, Güneybatı'nın en

büyük ve en güçlü özel dedektiflik firması olan Montgomery International Investigations'ı (MII) kontrol etmektedir;

Baylor ailesi, yetenekleri tuhaf ve çeşitli olan ve alışılmadık özen gerektiren karmaşık vakalarda uzmanlaşmış, çok daha küçük ve butik bir özel dedektiflik firması olan Baylor Investigations'ı yöneten bir ailedir. Ailenin üyelerinden biri de Baylor kardeşlerin en küçüğü olan Arabella Baylor'dur;

Diana Harrison'ın önderliğindeki Harrison Hanedanı ise, hayvanlarla bağ kurarak, onlara eşsiz bakış açıları kazandırarak ve onları diğer insanlardan uzaklaştırarak güçlerini ortaya koyan bir aile. Bu mesafeye rağmen, Diana Harrison, Baylor ailesini kendi ailesi, Montgomery Hanedanı'nı ise sadık müttefikleri olarak görüyor.

Oyuncu Kadrosu

* işaretiyle belirtilen kişiler öyküde yer almazlar ancak öyküde görünmezler.

Montgomery ailesi:

Augustine Montgomery – House Montgomery'nin başı ve ülkenin en büyük özel dedektiflik firmalarından biri olan Montgomery International Investigations'ın (MII) CEO'su. Bir illüzyon büyücüsü.

*Verena Montgomery – Augustine'in küçük kız kardeşi, Arabella Baylor'ın arkadaşı. İllüzyon büyücüsü.

Baylor ailesi:

Arabella Baylor – Prime, Magic sealed, Baylor Hanedanı'nın en genç üyesi. Yaşına rağmen, Arabella gençliğinden beri aile şirketine çalıştığı için oldukça fazla soruşturma deneyimine sahip.

*Bern Baylor – Arabella'nın aileye evlat edinilen büyük kuzeni.

*Catalina Baylor – Arabella'nın ablası ve Baylor Evi Başkanı

*Nevada Rogan (Baylor) – Arabella'nın en büyük kız kardeşi olup, Augustine'in en iyi arkadaşı Connor Rogan ile evlenerek onun evine katılmıştır.

Harrison ailesi:

Diana Harrison – Harrison Hanedanı'nın başı, Prime. Hayvan büyücüsü.

*Cornelius Harrison – Diana'nın en küçük erkek kardeşi ve Baylor Investigations'da çalışan özel dedektif. Karısı Nari öldürüldü ve Baylor ailesi, suçluyu bulmasına ve intikamını almasına yardım etti; bunun ardından da onların firmasına katıldı.

Matilda Harrison – Cornelius'un dokuz yaşındaki kızı.

*Blake Harrison – Diana'nın küçük erkek kardeşi.

HAYVAN İŞİ

[1]

"Bildiğiniz gibi Maria, ekonominin mevcut durumu, şirketimizin piyasanın hızla değişen gerçeklerine ayak uydurmak için çeviklik geliştirmesini gerektiriyor."

İnsan kaynakları müdürü gülümsedi, eli üzerinde altın harflerle FINERGY yazılı siyah bir klasörün üzerindeydi. Kırklı yaşlarındaydı. Makyajı kusursuz bir şekilde yapılmıştı. Şeffaf pembe ve profesyonelce kabul edilebilir uzunluktaki akrilik tırnaklarında, bayram mevsimine gönderme olarak küçük beyaz Paskalya yumurtaları vardı. Boynundan, her bir boncuğu cilalanmış, tırnaklarıyla ve neredeyse saydam pembe çerçeveli gözlükleriyle uyumlu bir gül kuvars kolye sarkıyordu.

Sanki plastik bir kalıptan çıkarılmış, sertleşmiş, çıkarılmış, cilalanmış ve ardından donuk gülümsemesi ve kalıplara uygun saçlarıyla toplantı odasına yerleştirilmiş gibiydi. Seri üretim ürünü, jenerik bir orta kademe yöneticiydi.

Yanlarında oturan iki adam da aynı fabrikadan gelmişti ve işten çıkarmak üzere oldukları ofis çalışanına karşı aynı görev bilinci ve endişeyi yansıtıyorlardı. Olası sorunlara karşı birlik ve beraberlik içindeydiler.

"Bu gelişmeler ışığında, bazı zor kararlar almak zorunda kaldık."

Kurumsal "biz". Cilalı plastiğin güzel yanı şuydu: Kaygan olmaya meyilliydi. Hiçbir şey ona yapışmazdı, sorumluluk da dahil.

"Farklı bir yöne gitmeye karar verdik, Maria."

Samimi ve profesyonel bir ilişki izlenimi vermek amacıyla, herkese isimleriyle hitap ediyoruz. Hepimiz burada bir aileyiz. Eminim anlıyorsunuzdur. Kişisel bir şey yok, Maria.

“Ekibimiz için büyük bir değer oldunuz; ancak, genel giderlerimizi azaltmamız gerekiyor.”

Sen bir insan değilsin, Maria. Bu durum çok kötü yönetildi. Acı verici derecede uzatıldı, içi boş klişelerle doluydu. Tam anlamıyla berbat.

“Sizi göndermeye karar verdik.”

Nihayet.

"Bunu bir geri adım olarak değil, dersler çıkarıp gelecekteki çalışmalarınızda uygulayabileceğiniz yeni bir fırsat olarak görmeye çalışın."

Hayır, sadece kötü yönetilmedi. Muhteşem bir şekilde kötü yönetildi, sanki bir çalışanı işten çıkarırken yapılmaması gereken her şeyi özellikle denemişler gibi. Şimdi bana kapıya kadar eşlik edeceğinizi söyleyin...

"Cory sizi kapıya kadar götürecektir."

Ve biz de tam isabet kaydettik.

"Başarılar dileriz Maria. Seni destekliyoruz."

Golf alkışı yapma isteği neredeyse dayanılmazdı, ancak bu şartlar altında sorumsuzluk olurdu. Bu tür düzenlemeler belirli beklentilerle birlikte geliyordu ve bunlara saygı gösterilmesi gerekiyordu.

Sundukları kutu, masanın üzerindeki az sayıdaki eşya için çok büyüktü. Cory'nin dikkatli bakışları altında eşyaları kutuya yerleştirmek sadece birkaç saniye sürdü. Ardından asansöre bindiler; içerideki aynada, Brooks Brothers takım elbisesi içinde ifadesiz bir yüzle Cory'nin, otuzlu yaşlarında, zeytin tenli, bob kesimli koyu saçlı, stres kaynaklı kilo kaybının sonucu olarak bir beden büyük Torrid bluz giyen bir kadının üzerinde durduğunu gördüm. Tam bir tezat.

Sıradaki adım, eski iş arkadaşlarının acıyan ve tedirgin bakışlarıyla dolu geniş bir lobiye geçmekti; sanki iş kıyafetleri içinde yenilmiş bir kadın yerine, kirli paçavralar içinde bir cüzzamlı görmüşler ve hastalığın yayılmasından endişelenmişlerdi.

Callas Kulesi'nin cam kapıları ardına kadar açıldı, özgürlük ve bulutlu gün ışığı içeri girdi. Cory dışarı çıktı ve kapının önüne dikildi, eski çalışanın binaya saldırmaya karar vermesi ihtimaline karşı şirketin sırlarını korumak için hayatını tehlikeye atmaya hazırды.

Çok geç, yetersiz.

Artık moralsiz bir şekilde sokaktan aşağı yürüyüp gözden kaybolma vakti gelmişti.

Şehir, kurumsal çeviklik adına yapılan işten çıkarmaların küçük trajedilerine aldırmadan kendi işine devam ediyordu. Kalın gri bulutlar

gökyüzünü kaplamış, Nisan ayında Houston için alışıldık bir şekilde ani yağmurun habercisiydi.

Füme gri bir BMW SUV, elektrikli motoru neredeyse sessiz bir şekilde kaldırıma yaklaştı ve arka yolcu camı aşağı kayarak bir kadının yüzünü ortaya çıkardı. Sessiz bir güzelliği vardı. Altın rengi beneklerle bezeli ve doğal olarak uzun kirpiklerle çerçevelenmiş açık kahverengi gözler. Hoş bir yüz. Kestane rengi saçları, konferans salonundaki İK üçlüsü için fazla yumuşak ve romantik olacak türden bir topuz şeklinde örülmüştü.

Diana Harrison, Başbakan ve Harrison Hanedanı'nın başı. Saçlarını kestirmiş ve rengini değiştirmişti. Yeni hali ona daha çok yakışıyordu. Her zamanki buz gibi sarı saçları nedense hep ruhsuz geliyordu. Çok soğuktu.

Diana başını yana eğdi. "Sizi arabayla götürebilir miyim?"

"Birbirimizi tanıyor muyuz?"

Dudaklarını aralamadan gülümsedi. "Çok yakın değiliz ama yağmur yağacak ve ofisiniz en az yirmi dakika uzaklıkta."

Ah. O biliyordu. Nasıl?

Ukalalık yapmanın bir anlamı yoktu. "Öyleyse teşekkür ederim. Size katılacağım."

Şoför çıktı, kutuyu aldı ve diğer taraftaki arka kapıyı açtı. İçeri girmek sadece bir an sürdü. Ön yolcu koltuğunda, garip bir emniyet kemeri düzeneğiyle bağlanmış, iri kırmızı bir Doberman oturuyordu; bakışları tetikte ve dikkatliydi.

Köpek kokuyu alıp haber verebilirdi, ama kapalı bir pencereden değil. Diana bunu nasıl bilmişti?

Araç tekrar trafiğe karıştı.

Bırakmak, hafif, hayali bir gerinme gibiydi. Kısa bir çaba, ardından yükün hafifçe azalması.

Zeytin rengi teni, kısa koyu saçları, bluzu ve kullanışlı siyah pantolonu gitmişti. Yeniden uzun boyluydu, alışılmış kişiliği sağlam bir şekilde yerini almıştı, eski bir eldiven gibi tanıdıktı. Gerçek benliği hâlâ gizliydi, ancak yeni illüzyon tamamen yeni bir kılık değiştirme değil, ufak bir değişiklikti. Tıpkı kazağı çıkarıp tişörtü üzerinde bırakmak gibi.

Bu sefer gerçekten gerindi, omuzlarındaki gerginliği gidermeye çalıştı. Kambur duruşu biraz yormuştu.

Aslında tam anlamıyla kambur durmasına gerek yoktu, ama her zaman, üstlendiği kimliğe tamamen dalmasına izin verdiğinde yanılışmalarının daha iyi işlediğini fark ediyordu. Bu saldırıdan sonra, Maria'nın yerinde

olan çoğu insan ya meydan okurcasına dışarı fırlardı ya da yumruk yiyecekmiş gibi kendini hazırlardı. Dışarı fırlamak hedeflerine ulaşmasını sağlamazdı.

Diana onu gerçek bir hayranlıkla izliyordu. Bu tepkiyi o kadar çok kez görmüştü ki artık alışmış olması gerekirdi, ama ondan gelmesi ona ferahlatıcı gelmişti.

"Biraz?"

Diana başını salladı.

Zegna takım elbisesinin içinden cep telefonunu çıkardı ve rehberden ikinci adamını seçti.

Zachary anında cevap verdi: "İşte buradayım."

"FINERGY'yi bırakın."

"Anlaşıldı."

Telefonu kapattı, uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine attı ve gülümsedi.

Diana, "Sanırım FINERGY'yi de bırakacağım," dedi.

"Profesyonel olarak yorum yapmayacağım. Şahsen, kayıt dışı olarak, şiddetle tavsiye ederim. Siber güvenlik dolandırıcılığı yapıyorlar. Piyasaya sürdükleri ve birçok kolluk kuvvetine sattıkları son nesil dronlarda ciddi yazılım sorunları var. İddialara göre."

"Ne kadar ciddi?"

"LeapFrog tableti olan bir çocuk bile bunlardan birini hackleyebilir. Sorunu iki ay önce dikkatlerine getiren uzmanı işten çıkardılar."

"Onun kimliğine mi büründün?"

Başını salladı. Sahtekarlığın boyutu o kadar büyüktü ki, gerçek Maria'nın güvenliği endişe kaynağıydı. Son bir haftayı onun yerine ofise giderek geçirmişti. Normalde astlarından birini gönderirdi, ancak şirketinin FINERGY'ye yaptığı yatırım önemliydi ve durumu kendisi değerlendirmek istemişti.

Diana telefonuna dokundu.

Yarın Houston'daki en büyük hukuk firmalarından biri, FINERGY aleyhine Yanlış Beyanlar Yasası'nı ihlal ettiği iddiasıyla ihbarcı davası açacak ve Maria, tarihteki en ünlü ihbarcılardan biri olacak. Eğer hükümet davaya katılmayı seçerse, Maria, elde edilen tazminatın yaklaşık yüzde yirmisine hak kazanacak. FINERGY'nin ihlallerinin boyutunu göz önünde bulundurursak, Maria'nın bir süre yeni bir iş bulma konusunda endişelenmesine gerek kalmayacak.

Diana konuşmasını bitirdi ve telefonunu yere koydu. "Şimdi size borçluyum, Başbakan Montgomery."

"Kesinlikle hayır. Bundan hiç bahsetmedik." Gözlüğünü burnunun üzerinde biraz daha yukarı kaydırdı. "Lütfen bana Augustine deyin. Peki, Montgomery Uluslararası Soruşturma Bürosu Harrison Hanedanı için ne yapabilir?"

Diana tereddüt etti. Çok kısa sürdü ama o, insanları dikkatlice gözlemlemek, yüz ifadelerindeki en ufak değişiklikleri fark etmek üzere eğitilmişti.

"Sizi işe almak istiyorum."

"Özellikle ben mi, yoksa genel olarak MII mi?"

"İkisi birden."

İlginç. "Hangi sıfatla?"

Bir anlık tereddüt daha. Diana'da aldatıcı bir narinlik vardı. Küçük, kısa ve narin bir kadındı. Yüz hatları yumuşaktı, özellikleri klasik olarak çekiciydi: büyük, güzel gözler, küçük, hafifçe kalkık bir burun, hafif pembe ruj sürülmüş dolgun dudaklar. Sırrını saklamakla yardım istemek arasında kalmış, uçurumun kenarında sallanıyormuş gibi görünüyordu. Ortaçağ dramalarında, haksızlığa uğramış ve güçlü bir müttefike ihtiyaç duyan bir prensesi canlandırabilirdi. Seyircinin ona destek olmasını sağlayacak türden bir prensesi.

Bu bir maskeydi. Augustine bundan kesinlikle emindi. Eğer düşmanı olursa, Diana Harrison bir an bile tereddüt etmeden onu öldürmeye kalkışacaktı. Onu kendisine yardım etmeye ve isteğini öncelikli hale getirmeye ikna etmeye çalışıyordu ve bunu çok ince bir şekilde yapıyordu.

Genel kanı, hayvan büyücülerinin insan duygularını anlamadıkları yönündeydi. Büyülerinin gücüyle hayvanlarla bağ kurarlardı ve bu süreç, düşünce biçimlerini temelden değiştirerek duygusal gelişimlerini engeller ve diğer insanlarla etkileşimlerini zorlaştırırdı. Diana'nın kardeşi Cornelius ile etkileşim kurmak, Augustine'i bu kuralın istisnaları olduğuna ikna etmişti. Görünüşe göre Diana da aynı kalıptan çıkmıştı.

Onun hakkında hem çok şey biliyordu hem de çok az şey. Bugünden önce üç kez karşılaşmışlardı ve Diana ile en uzun etkileşimi, iki hanedan arasındaki dostluk anlaşmasını imzaladıkları zamandı. İttifak, kızını güvende tutmanın en iyi yolunun güçlü bağlantılara sahip olmak olduğuna ikna olan Cornelius tarafından başlatılmıştı. Hanedanının başı olarak Diana,

anlaşmayı imzalama yetkisine sahip tek kişiydi, bu yüzden müzakere etmek için bir araya gelmişlerdi.

Dostluk anlaşması yapmak çok kolay bir karardı. Çoğu Hanedan, hayvan büyücülerinin sınırlı güce ve az pratik uygulamaya sahip olduğunu düşünürken, bir illüzyon Hanedanı için bundan daha büyük bir tehdit yoktu. Onu etkisiz hale getirmekten çok memnundu. Adamları Harrison Hanedanı'nı derinlemesine araştırmış ve endişe verici hiçbir şey bulamamıştı. Diana ile etkileşim kurduğu üç durumda da tavrı tarafsız, hoş ve anlaşılmazdı. İyi niyetle pazarlık yapmıştı. Bu manipölasyon son derece yeni ve keyifliydi.

"Anlaşmaya varıp varmamamızdan bağımsız olarak, bana anlattığınız her şey gizli kalacaktır," dedi.

"Bizden bir şey çalındı," dedi.

"Yani suçluyu bulup onu geri almamı mı istiyorsunuz?"

Diana başını salladı.

"Neden MII? Açıkça ortada olanı belirtmekten dolayı özür dilerim, ama kardeşiniz aracılığıyla Baylor Hanedanlığı'na erişiminiz var."

Cornelius, Baylor ailesiyle özel dedektif olarak çalışıyordu. Baylor ailesinin, karısının katilini bulmasına yardım etmesinin ardından iki aile arasında bağlantı kuruldu.

Augustine sözlerine şöyle devam etti: "Baylor ailesi, alışılmadık soruşturma yöntemlerinde uzmanlaşmıştır. Ailelerinizin ne kadar yakın olduğunu göz önünde bulundurursak, sorununuzu öncelikli olarak ele alacaklardır."

"Baylor ailesinin bu meseleye karışması mümkün değil," dedi.

Gittikçe daha da tuhaflaşıyor.

House Baylor ile olan ilişkisi karmaşıktı. Bir dönem, Baylorlar House olmadan ve sadece küçük bir özel dedektiflik bürosu iken, işletmelerinin ipoteline sahipti. Babası ölümünden önce, nakit akışına ihtiyaç duyan küçük özel dedektiflik firmalarına finansman sağlama alışkanlığı edinmişti; Augustine bu uygulamaya son vermişti. Baylorlar da bu ipotekli taşeronlardan biriydi ve zor bir müşteri onu yaratıcı bir çözüme başvurmaya zorlayana kadar onlara hiç dikkat etmemişti. Geriye dönüp bakıldığında, bu en iyi ihtimalle ihmalkar, en kötü ihtimalle ise ahlaki açıdan iflas etmiş bir karardı ve geçici olarak House'u ve Baylor ailesini karşı karşıya getirmişti.

Daha sonra, Montgomery Hanedanı ve Baylor Hanedanı birbirlerini müttefik olarak görmeye başladılar, özellikle de en yakın arkadaşı sayılan

Connor Rogan, Nevada Baylor ile evlendikten sonra. Baylorlar ve o, bir ittifak anlaşması imzaladılar; bu anlaşma, hanedanlardan herhangi birinin tehdit edilmesi durumunda karşılık vermeyi zorunlu kılıyordu. Şimdiye kadar sözlerini tutmuşlardı ve o da sözünü tuttuğu sürece, sadakatleri ve destekleri garanti altındaydı.

Harrisonlar ve Baylorlar arasında daha da derin bir bağ olduğunu her zaman düşünmüştü. Baylorlar, Cornelius ve kızı Matilda'yı kendi aileleri olarak görüyorlardı, ancak Diana şimdi onlara güvenilemeyeceğini ima ediyordu.

Her iki durumda da artık bir sınır çizmesi gerekiyordu. Harrison ailesine ne kadar değer verse de, evinin Rogan ve Baylor aileleriyle olan ilişkisi daha önemliydi. Bu ittifakı tehlikeye atmaya razı değildi.

"Baylor ailesi şüpheli mi?"

Hayır. Bunun onlarla hiçbir ilgisi yoktu.

"Ve onlar bu konuda hiçbir şey bilmiyorlar mı?"

Diana başını salladı.

Şimdi anladı. Kadın oltaya yem takmış, merakını uyandıracak kadar bilgi vermiş ve oltaya takılmasını beklemişti. Diana Harrison, sabırlı ve dikkatli bir balıkçıydı.

Kesin olarak söylemek gerekirse, dostluk anlaşmaları saldırmazlık ittifakıydı; yani her iki Hanedan da birbirine karşı hareket etmekten kaçınmayı kabul etmişti. Karşılıklı iyilikler dahil değildi, ancak bu tür anlaşmalarda alışılmış bir durumdu. Servetleri, bağlantıları ve kaynaklarındaki eşitsizlik önemliydi, yine de Harrison Hanedanı ondan sadece bir kez yardım istemişti; o da Matilda'yı alıp Diana onu almaya gelene kadar güvenliğini sağlaması gerektiğinde.

Pekâlâ. Neden olmasın? Eğer ücret yeterince yüksekse ve Diana doğru para biriminde ödeme teklif ederse, parlayan zırhlı bir şövalye rolü oynayabilirdi. Çoğu soruşturma işi karlı ama sıkıcıydı. Bu ise ilginç olacağı benziyordu. Sırları bilmeyi severdi ve Baylor'lardan saklanan her sır bilinmeye değerdi.

"Detayları ofisimde görüşelim mi?" diye sordu.

Ona çok güzel bir gülümseme sundu.

AUGUSTINE'İN OFİSİ ON YEDİNCİ KATTAYDI. BU YERİ ÖZELLİKLE yüksekte olma şartını karşıladığı ancak en üst kattaki bir ofisin gösterişli havasından uzak olduğu için seçmişti. MII'nin CEO'su olduğu dönemde babası çatı katındaki iş ofisini kullanmıştı. Augustine MII'nin yönetimini resmen devraldığında, bir daha asla oraya girmemeye karar vermişti ve yıllardır oraya ayak basmamıştı.

Asansör kapıları sessizce açıldı ve adam elini sallayarak Diana'yı içeri davet etti. Yüksek beyaz duvarlardan ve binayı saran mavi pencerelerden süzülen kobalt mavisi ışıktan oluşan krallığının içinden, lekесiz koyu mavi zeminde birlikte yürüdüler.

Diana'nın ifadesini gizlice izledi. Yüzü rahat ve hoştu, gözleri sakindi. Prime Harrison zarif bir şekilde hareket ediyor, neredeyse zeminde süzülüyordu ve yanındaki Doberman da onun adımlarına uyuyordu. Köpeğin doğal kulakları aşağıdaydı, ağzı köpek gülümsemesiyle yarı açıktı. Mesleğinde yeterince Doberman görmüştü. Yeni bir ortamda temkinli, tetikte ve kontrollü köpeklerdi. Bu ise adeta bir golden retriever taklidi yapıyordu. Kadın ve köpek arasında tuhaf bir uyum vardı; ikisi de zarif, kendinden emin ve zararsız gibi davranıyordu.

Ofisine vardılar; Lina, ziyaretçilere son savunma hattını sunan, tertemiz bir masada oturuyordu. Masa, cilalı metalden yapılmıştı ve sade bir saksıda tek bir beyaz orkide yetişiyordu. Sekreteri bugün orkideyle uyumlu giyinmeyi tercih etmişti. Vücudunu saran, mükemmel dikilmiş ve zarif beyaz bir elbise giymişti. Modaya uygun bir şekilde toplanmış koyu zümrüt yeşili saçları, peridot ışıltılarıyla parılıyordu. Kaşları siyah ve lazer hassasiyetiyle şekillendirilmişti; gözlerini vurgulamak için yeşil ve siyah göz farı, dudaklarına ise mor tonunda bir renk seçmişti. Her zamanki gibi, sonuç büyüleyiciydi.

Ne yazık ki, en yeni stajyeri o mor tonunu "sosisli dudaklar" olarak adlandırmıştı ve şimdi bu düşünceden kurtulamıyordu. Baylor'ın en genç öğrencisine mentörlük yapmak kendi sıkıntılarını da beraberinde getiriyordu.

Lina'ya başıyla selam verdi ve ziyaretçisini sağa, buzlu camdan yapılmış yarı saydam bir duvarın ofis alanını gizlediği yere yönlendirdi. Neredeyse kusursuz bir kapı açıldı ve Augustine, Diana'nın içeri girmesine izin vermek için kenara çekildi. Diana içeri girdi ve bir sandalyeye oturdu, zarif gri iş elbisesinin eteğini ustaca bir hareketle düzeltti. Doberman cinsi köpek sağındaki yere düştü. Hiçbir endişesi yoktu.

Augustine masasının arkasında oturuyordu. Ofisi, iki mavi cam duvarın açılı bir şekilde birleştiği köşede bulunuyordu ve bulunduğu yerden Houston şehir merkezinin geniş bir manzarasını görebiliyordu. Çoğu insanın aksine, yüksek yerleri severdi.

Diana sağ duvardaki bir tabelaya göz attı; üzerinde kime ait olduğu belirtilmemiş bir alıntı vardı: "Görünüşe çok fazla güvenmeyin."

"Virgil," dedi.

Görünüşe göre House Harrison klasik eğitime inanıyordu. "Bu bir hatırlatma," dedi.

"Size mi, yoksa ziyaretçilerinize mi?"

"Bence, ziyaretçilerimizi güvenilir olduğumuza ikna etmek için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

"Binaya modern bir estetik kazandırmanızın sebebi bu mu?"

Başını salladı. "İllüzyon büyücüsü tutmak isteyen çoğu insan bize neyle karşılaşacaklarından emin olmadan geliyor. Bilinçli ya da bilinçsiz olarak aldatılmayı bekliyorlar. İşimiz güven gerektiriyor, bu yüzden iç mekanı sade, neredeyse gösterişsiz tutuyoruz. Uzun, kesintisiz duvarlar, beton zeminler ve şeffaf camlar illüzyonlara pek yer bırakmıyor. İnsanlar bunu güven verici buluyor."

"Anlıyorum."

Ona üzerinde çalışabileceği pek fazla imkan vermiyordu.

"Gerçekten güvenilir misiniz, Sayın Başbakan Montgomery?"

Augustine sandalyesine yaslandı. "Bu, güven tanımınıza bağlı. Bana anlattığınız her şeyi gizli tutacak mıyım ve bir anlamaya varırsak size yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacak mıyım? Evet."

"Öyleyse, başlamadan önce bir soruyu yanıtlamanızda sakınca var mı?"

Tahmini doğru çıkıyordu. Bu ziyarette sıkıcı hiçbir şey olmayacaktı. "Bu, sorunun ne olduğuna bağlı."

Diana ona hafifçe gülümsedi, ama gözleri tetikteydi.

"Arabella Baylor'ın bu ofisi haftada iki kez ziyaret ettiğini biliyorum ve annesine ya da kız kardeşi Catalina'ya bundan bahsetmedi."

Diana'nın bakışları sabit ve göz kırpmadan ona odaklandı. Muhtemelen Baylor ailesine karşı koruyucu bir his besliyordu. Açıklama yapmak zorunda değildi, ancak iyi iş ilişkileri güvene dayanıyordu. Ve bu makul bir soruydu. Arabella'nın kız kardeşi Catalina, evin reisiydi. Ev reisinden saklanan her şey genellikle iyiye işaret değildi.

Augustine elini masasına uzattı, bir dosya çıkardı ve ona uzattı.

Diana içeriğe göz attı. "Nevada Rogan tarafından imzalanmış staj sözleşmesi mi? Arabella'nın en büyük ablası buna izin mi verdi?"

"Kız kardeşim Donovan Lisesi'nden mezun oldu." Normalde ailesi hakkında konuşmaktan kaçınmak için içgüdüsel bir tepki verirdi, ama nedense onun yanında bu tepkiyi göstermedi.

Diana'nın kaşları kalktı. "Donovan mı? Heritage değil mi?"

Büyü yeteneğine sahip öğrencilere hizmet veren iki liseden Heritage çok daha prestijliydi. Eğer bir ailenin mensubuysanız Heritage'a giderdiniz, geri kalanlar ise Donovan'a giderdi.

"Evet. Sahte bir isimle katıldı."

Ve sahte bir kişilik. Verena'nın eski sınıf arkadaşları onunla okul dışında karşılaşsalar, onu tanıyamazlardı. Arabella hariç, hiçbiri kız kardeşinin gerçekte nasıl görüldüğüne dair hiçbir fikre sahip değildi.

"Okul müdürü ve üst düzey personel onun kim olduğunu biliyordu," diye devam etti. "Kız kardeşim böyle istedi ve ben de razı oldum."

Diana, "Arabella da Donovan'a gitti," dedi.

"Evet. Onlar arkadaş."

Tuhaf bir krizden doğan en garip dostluk. Mantıklıydı. İki çocuk da bir yıl sınıfta kalmıştı, ikisi de 19 yaşında mezun oldukları sınıftaki en yaşlı öğrencilerdi ve şimdi ikisi de, istedikleri okula bu program olmadan giremeyecekleri için, üniversite başvurularını güçlendirmek amacıyla tasarlanmış geçiş dönemi mezuniyet programına katılıyorlardı.

Eski hali, kız kardeşinin sınıfta kalacağını veya akademik olarak zorlanacağını asla tahmin etmezdi. Verena'nın sınıf birincisi olmasını ve Seraphina gibi okullar arasında seçim yapabilmesini beklerdi.

Tanıdık bir soğuk kısıkaç boğazını sıkıyordu. Bir kardeşini kaybetmek, geriye kalan kız kardeşi, erkek kardeşi ve yanına aldığı kuzeniyle ilgili beklentilerini temelden değiştirmişti. Artık bir kardeşten çok bir ebeveyn gibiydi ve geleneksel başarı ve akademik mükemmellik beklentisinden, ailelerini neredeyse yok eden dehşetin yavaş ama istikrarlı bir şekilde geride kaldığına dair ufak işaretlere sevinmeye başlamıştı.

Diana onun daha ayrıntılı bilgi vermesini bekliyordu.

"İkisi de Üniversiteye Giden Yol programına kayıtlı. Bu, öğrencileri üniversite kabul departmanları için daha cazip hale getiren AP dersleri sunan bir ara yıl programı. Hem Arabella hem de Verena, Aile İşletme Yönetimi dersi alıyorlar ve bu ders, kendi aileniz dışındaki bir Aileye ait bir işletmede yüz altmış saatlik staj gerektiriyor."

"Takas yaptınız," dedi Diana. "Roganlar kız kardeşinizi aldılar, siz de Arabella'yı aldınız."

Başını salladı. "Bu, her iki çocuk için de işe yarayan bir düzenleme. Connor ve Nevada'nın kız kardeşimi tehlikeye atmayacaklarını biliyorum ve onlar da benim Arabella için aynısını yapacağımı anlıyorlar. Güven testini geçtim mi?"

"Evet."

"Öyleyse size nasıl yardımcı olabilirim?"

Diana, "Size şimdi anlatacaklarım sır," dedi. "Ve kelimenin tam anlamıyla sır olarak kalması için her şeyi yapardım."

"Anlaşıldı."

"Zeus'u tanıyor musunuz?"

"Yunan tanrısı mı, yoksa kardeşinin kaplanı mı?"

"Kapan."

Çantasından ince bir tablet çıkardı, parmaklarını üzerinde gezdirdi ve ona gösterdi. Ekranda, kaplanın uzak bir kuzeni olabilecek, belirsiz bir şekilde kediye benzeyen devasa bir hayvan uzanıyordu; eğer kaplanların kürkü koyu ve açık beneklerle benekli mavi olsaydı ve boyunlarında altı inç uzunluğunda dokunaçlar olsaydı, ona benzerdi.

Dünyadaki tüm sihir yetenekleri üç ana kategoriye ayrılır: elementel, zihinsel ve gizemli. Elementel büyücüler, ateş, su, hava durumu gibi bilindik elementlere hükmederdi. Zihinsel büyücüler ise telekinezi, illüzyon ve gerçeği arama gibi zihinsel güçler sergilerdi. Geri kalan her şey, yani tuhaf ve alışılmadık olan her şey, gizemli kategorisine girerdi.

Gizemli disiplinin en az anlaşılan dallarından biri de çağırma büyüsüydü. Çağırıcılar, normal gerçekliğin dışında, büyülü bir yer olan gizemli aleme uzanıp canavar yaratıklar çağırıyor ve bu biyolojik silahları rakiplerine fırlatıyorlardı. Hiç kimse bunun tam olarak nasıl işlediğini bilmiyordu ve çağırıcılar da açıklama yapmaktan kaçınıyorlardı.

Daha zayıf büyücüler tarafından getirilen yaratıklar, geçici efendileri dikkatlerini kaybettiğinde ortadan kayboldu. Üst düzey büyücüler tarafından çağrılan canavarlar dünyada kalıcı olarak yerleşti, ancak çoğu çağrılan yaratığın, en iyi bakımla bile, kısa bir ömrü vardı. Kök salamayan saksıya dikilmiş bitkiler gibi soldu. Bazen günler, bazen haftalar sürdü, ancak sonunda tüm büyülü yaratıklar yok oldu. İnsan bedenine yerleştirilen organizmalar hariç.

Zeus, gizemli bir alemden bir çağırıcı Prime tarafından alınmış ve Nevada Baylor ile Diana'nın kardeşi Cornelius'a saldırmak için kullanılmıştı. Bu çatışma sırasında, Cornelius tüm olumsuzluklara rağmen Zeus'u evcilleştirmeyi başarmış ve yaratık ile çağırıcı arasındaki bağı koparmıştı.

Augustinus olaydan sonra konuyu araştırmıştı. Kayıtlara geçen hiçbir hayvan büyücüsü, çağırdığı bir hayvanla bağ kurmayı başaramamıştı. Cornelius tek istisnaydı ve aralarındaki bağ bir şekilde Zeus'un hayatta kalmasını ve gelişmesini sağlamıştı.

Diana, "Türü Tigrionex olarak adlandırmaya karar verdik," dedi.

Tigris, Latince'de kaplan anlamına gelir ve nex ise şiddetli ölüm demektir. "Katliam kaplanı mı?"

"Evet." Diana parmağını tabletin üzerinde kaydırdı. Başka bir görüntü belirdi, yine Zeus'un resmiydi. Dur, hayır. Bu mavi kaplan biraz farklıydı. Biraz daha küçük görünüyordu ve mavi kürkünde hafif bir mor tonu vardı.

Augustine Diana'ya baktı. "İkinci bir kaplan mı edindin?"

Başını salladı. "Cornelius ve ben onu büyük bir masrafla satın aldık. Rakip bir Hanedanla olan bir çekişme sırasında Baş Çağırıcı tarafından ortaya çıkarılmış ve o dövüşte ağır yaralanmıştı. Ölmek üzere olduğu için bize satmayı kabul ettiler."

Maliyet astronomik olmalıydı.

"Adı Celeste. Onunla bir anlaşma yapmayı başardım."

"Hera değil mi?"

"Hayır. Nazar değdirmek istemedik."

Harrison ailesinin iki çağırılmış canavarı vardı ve ikisi de terbiyecileriyle bağ kurmuştu. Belli ki bu ailede özel bir şey vardı.

"Zeus ve Celeste'nin çiftleşmesine izin verildi. Sormadan önce söyleyeyim, bu onların kendi isteğiyle oldu. Hayvanlarımız üzerinde asla bir etki kullanarak çiftleşmeyi zorlamayız. Zor bir gebelikti."

"Peki ya klonlama veya taşıyıcı annelik?" diye sordu.

"Bu, onların seçim yapma özgürlüğünü ellerinden almak anlamına gelirdi."

Yani hayvanların özerkliğini korumak adına devasa bir yatırımı riske atacaklardı. İlginç.

"Anneyi neredeyse kaybediyorduk, ama sonunda tek bir yavru dünyaya geldi."

Parmaklarını bir kez daha kaydırđı ve yeni bir görüntü belirdi. Şaşırtıcı derecede sevimli, tüylü, iri gözlü ve kocaman patileri olan mavi bir yavru. Duygusallığa pek yatkın değildi ama o bile yavrunun aşırı sevimli olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Bu dünyada doğmuş gizemli bir yaratık. Aklına, bu küçük canavarın var olamayacağını savunacak ve bu konuda ölmeye razı olacak birçok yüksek eğitimli sihir uzmanı geliyordu.

Eğer birileri bunu öğrenirse, Harrison ailesi büyük bir baskı altına girecekti. Kimisi yavruyu incelemek isteyecek, kimisi satın almak isteyecek, kimisi de Harrison ailesinin güçlenmesini engellemek için onu öldürmek isteyecekti. Büyülü yaratıkları yetiştirebilen ve onlara hükmedebilen bir hanedan. Onları belirli bir süreyle çağırmak değil, kalıcı olarak ellerinde tutmak. Potansiyel inanılmazdı.

“Yavrunun adı ne?” diye sordu.

"Biz ona Kitty diyoruz."

Augustine göz kırptı.

“Bu sadece geçici bir isim. Kitty biraz büyüdüğünde Matilda'nın onunla bir anlaşma yapmasını umuyorduk. Yeğenim çok yetenekli ve olgun konuşuyor, ama hâlâ dokuz yaşında bir çocuk. Düşüncesiz kararlar veriyor. Cornelius ve ben onu korumak için elimizden gelen her şeyi yapacağız, ama aynı anda her yerde olamayız.”

Kitty büyüyüp müthiş bir koruyucu olacaktı.

“Bu hayvanlar farklı. Daha zekiler, daha bilinçliler ve onlarla kurulan bağ daha derin,” dedi Diana. “Bağlantı kurma konusunda her tür farklıdır. Kaplanlar yalnız ve kendi kendine yeten hayvanlardır. Onları ikna etmek gerekir. Aslanlar yapışkan ve sosyaldir. Uzanırlar. Tigrionexler ise tıpkı bizler gibi, Augustine, meraklı ve sosyaldirler. İnsanlara karşı meraklıdırlar. Bizi seviyor gibi görünüyorlar ve bağ kurmaya çalışıyorlar, bu konuda da ısrarcı davranıyorlar.”

"Sence bunun sebebi ne?"

“Bilmiyoruz. Ama bu kadar yoğun bir bağ kurmaya çalışan bir hayvanı geri çevirmek zor. Doğal gelmiyor. Özellikle de Matilda'nın yaşında olduğunuzda.”

Anlattığına bakılırsa, yavru ile ayı yavrusu temas ederse, aralarındaki bağ neredeyse istemsizce oluşacaktı.

Diana sandalyesinde kıpırdandı, bir bacağını diğerinin üzerine kaydırđı. Hesaplı bir hareket değildi ama adam, onun vücut hatlarında uzun süre

kalmamak için bilinçli bir çaba sarf etmek zorundaydı. Son görüşmelerinde de durum böyle olmuştu. O zaman bunu geçici bir çekim olarak görmüştü ama şimdi, onun müşteri koltuğunda oturmasıyla durum daha da kötüleşmişti.

“Zorlu bir gebelik nedeniyle, Matilda ve yavrusunu tanıştırmak için beklemeye karar verdik. Kitty'nin hayatta kalmasını sağlamak istiyoruz. Eğer Matilda onunla bağ kurar ve yavru ölürse, yeğenim için bu çok büyük bir travma olur. Bu yüzden Baylor ailesi bu işe karışamaz. Matilda zamanının çoğunu Baylor'ların evinde geçiriyor. O mülkü satın aldıklarından beri geçen iki ay içinde Matilda, mülklerindeki her fare ve kuşla arkadaş oldu. Baylor ailesini sürekli gözetliyor. O evde yeğenimin bilmediği hiçbir şey olmuyor.”

"Fare kulaklarıyla duyabilir mi?" diye sordu.

Diana bir an ona baktı. “Vikilinta kayıt cihazları bir inç uzunluğunda, kurşun kalem ucu kalınlığında ve on dokuz gram ağırlığındadır. Sesle aktive edilirler ve dört yüz saate kadar ses kaydı yapabilirler. Sağlıklı bir yetişkin fare kırk ila kırk beş gram ağırlığındadır, kendi vücut ağırlığının iki katını taşıyabilir ve bir koşum takımı takmaya ikna edilebilir.”

Ve şimdi kendini aptal gibi hissediyordu. Dünyada ne düşünüyordu ki? Çocuk, efsanevi bir Canavar Ustası değil, geleceğin Baş Ustasıydı. Teknoloji ve hayvanlar arasındaki bağlantı her zaman beynini kısa devre yaptırıyordu.

“Elbette. Ancak Baylor Üniversitesi'nin bu tür bir güvenlik ihlaline olumlu bakacağını sanmıyorum.”

Diana, "Ona mahremiyetin önemini defalarca vurguladım," dedi. "Onun bu takıntılı kayıt yapma eyleminin kötü niyetli olduğuna inanmıyorum."

"Öyleyse neden bunu yapıyor?"

Diana iç çekti. Yüzünde hafif bir yorgunluk ifadesi belirdi. "Anladığım kadarıyla, annesini korkunç bir şekilde kaybetmek gibi erken yaşta travma yaşayan bir çocuk, genellikle çevresi üzerinde kontrol kurmaya çalışır."

“Matilda hayati bir şeyi kaçırmaktan ve değer verdiği insanların ölmesinden korkuyor.”

“Evet. Şimdi yavruyu neden sakladığımızı anlıyorsunuz.”

O, her şeyi mükemmel bir şekilde anladı.

“Matilda duyduğu bilgileri, kendisini endişelendiren bir şey olmadığı sürece gizli tutar.”

Ah. Diana, Arabella'nın stajını işte böyle öğrenmiş. Matilda mutlaka keşfetmiş ve teyzesiyle paylaşmış olmalı.

Diana onu bir an daha inceledi ve tableti ona doğru çevirdi. Tablette, Kitty kısa bacaklarıyla titrek adımlar attı. Korkutucu annesine doğru sendeledi ve küçük patisiyle öteki dünyadan gelen yaratığa vurdu. Celeste başını eğdi. Yavru atlamaya çalıştı, düştü ve hayal kırıklığıyla dolu bir ses, minik bir bebek hırıltısı çıkardı.

"Senden bir şey çalındığını söyledin. Yavruyu almışlar," diye tahmin etti.

"Öyle yaptılar."

Bir an için Diana'nın gözlerinde acımasız ve soğuk bir ifade belirdi. Bu, onun her zamanki tavrıyla o kadar bağdaşmıyordu ki, acaba bunu hayal mi etmişti diye düşündü.

"Ne zaman?"

"Dün."

"Fidye talebi aldınız mı?"

"HAYIR."

"Kitty'yi bulmak ve kurtarmak için MII'nin yardımına ihtiyacınız var," dedi.

"Evet."

"Kitty'nin varlığını gizli tutmak için büyük çaba sarf ettiniz. Birileri tüm olasılıklara rağmen onu keşfetti, güvenlik sisteminize sızdı ve yavruyu çaldı. Eğer bu bir para avı olsaydı, kaçırın kişi şimdiye kadar iletişime geçerdi. Bu bana iki şey söylüyor: hırsızlığın arkasındaki varlık yavruyu belirli bir amaç için istiyordu ve suçlu muhtemelen başka bir House üyesi."

Başını salladı. "Evet."

İkisi de söylenmeyeni biliyordu: böyle bir çatışma Hanedan savaşları anlamına geliyordu. Hanedanlar çatıştığında, bedelini sadece parayla değil, canlarla da ödüyorlardı ve bu bedel çok büyük olabiliyordu. Diana'nın yüz ifadesi, tüm bunları anladığını gösteriyordu.

"Herhangi bir şüpheliniz var mı?"

"HAYIR."

"Tahmin etmeniz gerekseydi?"

"Herhangi bir hayvan büyücüsü bir kaplan heykeline sahip olmak için canını bile verirdi," dedi. "İnsanlar Zeus'un bizde olduğunu biliyor. Onu satın almak isteyen birçok evden teklif aldık. Hepsini reddettik. Evlerden biri Zeus ile Cornelius arasındaki bağı koparmaya çalıştı."

"Ne oldu?"

"Artık bir Meclis değiller."

Bir ailenin Hanedan olabilmesi için iki nesilde üç Asal Varlık üretmesi gerekiyordu. Hanedan olarak kalabilmesi için ise en az bir yaşayan Asal Varlığa sahip olması şarttı. Harrisonlar en az bir rakip hayvan Asal Varlığını öldürmüşlerdi. Muhtemelen daha fazlasını.

Diana, "Kitty hâlâ emziriliyor," dedi. "Hayatta kalabilmesi için annesinin sütüne ihtiyacı var. Bunun yerini tutacak bir şey yok. Mama da yok. Celeste'nin sütü olmadan çok çabuk hastalanacak. Bekleyemeyiz."

"Böyle bir iyileşme her anlamda maliyetli olacaktır. Evlerimiz arasında bir dostluk anlaşması olmasına rağmen, bu indirimle bile ücret önemli olacaktır. Bir tahmin görmek ister misiniz?"

"Hayır. Ne gerekiyorsa, ödeyeceğiz."

"Emin misin?" Harrisonlar bir aileydi, ancak yeteneklerinin pek kazançlı uygulamaları yoktu. Toplam net servetlerinin kırk milyon doların altında olduğunu tahmin ediyordu.

"Kesinlikle. Bu bir mülk değil, Prime Montgomery. Bu bir yaşam."

Diana parmaklarını kaydın üzerinde gezdirdi. Gözleri yeşil bir ışıkla parladı, bu da büyüünün aktifleştığının bir işaretiydi.

"Kitty'yi bu dünyaya biz getirdik, onun sorumluluğunu üstlendik ve şimdi o korkmuş ve yalnız. Celeste kızının gittiğini biliyor. Aramızdaki bağ sayesinde onun acısını hâlâ hissedebiliyorum. Onu eve getirmem için bana güveniyor. Ne gerekiyorsa yapacağım. Kitty'nin önümüzdeki 24 saat içinde emzirilmesi gerekiyor, yoksa hem onu hem de Celeste'i kaybedebiliriz."

Kadın ona baktı ve adam yüzünde bir anlık umutsuzluk sezdi.

"Bana yardım eder misin, Augustine?"

Onun yeşil ve kahverengi gözlerine baktı ve konuştuğunun farkına varmadan kelimeler ağzından döküldü: "Elbette, yapacağım."

Ofiste maun ağacı kokusuna tik ağacı notaları karışmıştı.

Parfüm değil. Augustine hiç parfüm kullanmıyordu.

Deodorant değildi. Asansörde hafif bir kokusunu almıştı. Secret Outlast kullanıyordu. Saçları aloe, argan yağı ve kamelya notalarıyla harmanlanmış sentetik bir koku gibi kokuyordu. Herbal Essences Argan Oil Repair, tanıdık bir koku profili, hafızasında saklı koku kataloğundaki birçok kokudan biri. Bazı insanların plak veya kristal biriktirdiği gibi o da kokular biriktirirdi. Onu sokakta gördüğünde bir iş kadınına benziyordu. Onu daha iyi taklit etmek için onun tercih ettiği ürünleri seçmiş olmalıydı.

Çok detaylı.

Ne kolonya, ne de deodorant, ne de şampuan... Ah. İşte oradaydı. Köşedeki küçük bir masanın üzerinde, şık mat siyah cam bir kavanozda kokulu bir mum. Kapağı kapalıydı, yoksa daha önce fark ederdi.

Diana başını sözleşmeden kaldırdı. "Bir şart eklemek istiyorum."

Augustine başını salladı, çarpıcı yüzü iş bitirici bir nezaketin resmiydi. İnsanüstü bir güzelliğe sahipti. Kusursuz yüz hatlarını tamamlayan sarı saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, zarif, kendinden emin, neredeyse kusursuz bir prens. Kadın bunun ne olduğunu tam olarak anladı: bir zırh.

Neden? Bu cephenin ardında ne gizliydi? Merak, iğne gibi pençeleriyle onu tırmalıyordu.

Zihninde paralel olarak akan düşünce akımlarıyla çoktan barışmıştı. Hepsini tek bir şeye odaklamak için acil bir tehlike gerekiyordu ve şu anda hayatının tehdit altında olduğunu hissetmiyordu.

“Bu soruşturmada size eşlik etmem gerekiyor.”

“Hangi sıfatla?”

"Bir ortak," dedi. "Bir işveren. Destek. Fark etmez. Her adımda orada olmak istiyorum."

Onu inceledi. "Tehlike seviyesi yüksek olacak. Güvenliğinizi garanti edemeyeceğim zamanlar olabilir."

“Biliyorum. Bunu sözleşmede açıkça belirtelim diyorum. Herhangi bir sakatlanma durumunda MII'yi sorumlu tutmayacağım.”

Hafifçe öne eğildi.

Yeşil gözlerinde bir şey vardı. Bir şey... Ne olduğunu tam olarak anlayamadı ama tanıdık geliyordu.

“Başbakan Harrison...”

"Diana," diye düzeltti. "Kendin de söylediğin gibi, tehlikede olabiliriz ve 'Başkan Harrison' diye bağırarak çok daha uzun sürer."

"Diana," dedi.

Sesini beğenmişti. Pürüzsüz ve dolgun bir sestti. Konuşma tarzını da beğenmişti; kültürlü, metodik, aceleci olmayan bir konuşmaydı. Daha fazla koruma kalkanı gibiydi. Şimdiye kadar açık sözlü ve dürüst olmuştu, ama aralarında bir mesafe vardı, sanki bu konuşmayı şeffaf bir camın arkasından yapıyorlarmış gibiydi.

"Bu akıllıca değil," diye uyardı.

"Biliyorum."

“Bana nedenini söyleyebilir misiniz? Bu bir güven meselesi mi?”

Öfke içini titretti, avlanma içgüdülerini doruk noktasına çıkardı. Sakin bir gülümsemenin ardına saklanarak bununla mücadele etti. Anlamayacaktı. Çoğu insan anlamazdı. Cornelius anlardı, diğer erkek kardeşi de öyle, ama Cornelius okyanusun ötesinde, Almanya'da bir davanın peşindeydi ve Blake... Blake'in House meseleleriyle pek ilgisi yoktu. Bunlar insani sorunlardı ve kendisinin bu yönüyle ancak diğer tüm seçenekleri tükettiğinde etkileşime girmeyi seçmişti.

"Açıklama yapmak zorunda mıyım?" diye sordu.

"Korkarım öyle."

Ona kız kardeşinden ve Arabella'dan bahsetmişti. O da ona karşılık vermek zorundaydı. Bu adildi ve adalet önemliydi.

“Yavruyu bizden aldılar. Onu aldılar ve Celeste yas tutuyor. Hırsız avlayamaz, bu yüzden onun yerine ben avlanmalıyım.”

"Avlamak?"

“Evet. Bunu başkasına devredemem. Bunu kendim yapmalıyım.” Orada daha çok şey vardı ama şimdilik bu yeterli.

Augustine iç çekti. "Pekala." Parmakları klavyede hızla hareket etti.

Odanın diğer ucuna geçip mumu yalamak için canı çok çekti.

Augustine dizüstü bilgisayarına dokundu. Telefonu çaldı. Yeni sözleşmeyi kontrol etti. Yeterli.

“Elektronik imza yeterli olur mu?”

"Elbette."

Kadın imzaladı. Adam da imzalayıp onaylanmış kopyayı ona geri gönderdi. Kadın, avans ödemesini yapmak için banka uygulamasını açtı. MII, tercih edilen arkadaş statüsüne rağmen ucuz değildi.

"Ödeme için bekleyelim," dedi. "Bunun için her zaman daha sonra zaman olacaktır ve House Harrison'ın borçlarını ödeyeceğinden hiç şüphem yok."

Nedenini merak etti ama sormamaya karar verdi.

Kitty nasıl kayboldu?

Diana parmaklarını tabletinde hızla hareket ettirdi. "Bir videom var."

Ona şifreli bir kart uzattı. Kadın tabletini sisteme bağladı ve oynat düğmesine bastı. Duvardaki ekran canlandı ve yukarıdan çekilmiş, gökyüzünün pembe ve lavanta renkleriyle bezendiği, yoğun bir ormanın yeri kapladığı kayıt ekranda oynatılmaya başladı. Tanıdık çam ağaçları, arada sırada meşe ve akçaağaçlarla karışmıştı.

"Bu nedir?"

"İnimiz. Sam Houston Ulusal Ormanı yakınlarındaki özel arazilerimiz."

Orman ikiye ayrıldı ve ortasında büyük bir taş bina bulunan dairesel bir açıklığın etrafında uzandı.

Ekran yanıp söndü ve bir ağaca monte edilmiş sabit bir güvenlik kamerasına geçti; yapının arka tarafı net bir şekilde görünüyordu ve arka duvarın ortasında güçlendirilmiş bir kapı ile yanında çelik bir kapı yer alıyordu. Saat 19:34'tü. Alacakaranlık, güneş batmadan hemen önce.

Kapı ardına kadar açıldı ve iki kişi dışarı çıktı.

"Aleah ve Kayson," dedi Diana. "En iyi gardlarımız."

Adamlarının ikisi de Ruger marka yarı otomatik tüfek taşıyordu. Etrafa bakındılar. Aleah duvardaki kilide bir şifre girdi. Kayson cebinden bir anahtar çıkardı, kapının ortadaki çubuğuna soktu ve çevirdi.

"Çift kilit mi?" dedi Augustine. "Bir muhafızda şifre var, diğerinde anahtar mı?"

Başını salladı.

Metal şangırtısı duyuldu. Kapı açıldı ve Celeste çimenlerin üzerine çıktı. Kaplan desenli kedi su gibi hareket ediyordu. Muhteşem başını kaldırdı, açık mavi kürkü dalgalandı ve alacakaranlık havasını içine çekti.

Muhafızlar oldukları yerde durdular.

Celeste'nin kasları kasıldı. Genç bir kedi yavrusu gibi çalılıkların arasından sekerek ormana koştu. Bir an sonra ağaç gövdeleri arasında biriken karanlığın içinde kayboldu.

Diana, “Bir kaplanı kafese kapatıp etle beslerseniz, kaplan hayatta kalır,” dedi. “Mutlu olmaz. Can sıkıntısından muzdarip olabilir ve kontrolsüz bir saldırganlık geliştirebilir. Huzursuz ve sinirli hale gelebilir. Ama yaşar. Bir kaplan melezini (tigrionex) hapsedip dünyanın en iyi etini yedirirseniz, ölür.”

"Neden?" diye sordu Augustine.

“Avlanmaları gerekiyor. Bunun sindirim sistemleriyle ilgili olduğunu düşünüyorum. Sadece kovalamaca sonrasında veya belki de avlanmadan önce yaşanan hormonal patlama sonrasında aktifleşen belirli enzimler var. Bunu tam olarak anlamıyoruz. Beslenmelerini destekliyoruz, ancak birincil beslenme avlanmadan gelmeli. Bu amaçla arazimizde hem geyik hem de manda sürüleri bulunduruyoruz.”

"Ya tesadüfen birine rastlarsa?" diye sordu Augustine.

“Arazi çitlerle çevrili ve iyi korunuyor. Kameralar, alarmlar, gözetleme kuleleri var. Ayrıca Celeste çok zeki. Avının ne olduğunu biliyor. Eğer bir çocuk, bir geyiğin peşinden koşarken yoluna çıkarsa, üzerinden atlayıp avına kilitlenir.”

Kamera iki muhafıza odaklandı. Beklediler. Anlar geçti.

Kayson saatine baktı, metal kapıya geri döndü, açtı, içeri girdi ve tekerlekli bir platform, büyük bir metal dolap ve ona bağlı bir çöp kutusuyla siyah bir temizlik arabasıyla geri döndü. Arabayı kapılardan içeri sürdü. Aleah ormana son bir kez baktı ve onu takip etti.

Görüntü iç mekan kamerasına geçti. Küçük bir depo büyüklüğündeki odada, büyük bir tavan penceresinin altında çimen, yosun, büyük kayalar ve devrilmiş ağaç gövdeleriyle kaplı, rahat bir yaşam alanı vardı. İki meşe ağacı dallarını çimenlerin üzerine yaymıştı. Yaşam alanını ağaçların etrafına inşa etmişlerdi. Bir dere, neredeyse üçte biri dolu olan sığ bir gölete akıyordu. Kitty yüzebiliyordu, hatta bundan zevk alıyordu, yine de Diana kazara boğulma konusunda endişelenmeden edemiyordu. Köşede, samanla

kaplı sığ, insan yapımı bir mağara yükseliyordu. Üzerinde, yetişkin bir dişi beagle büyüklüğünde, yumuşak mavi bir küme kıvrılmıştı.

Kayson el arabasını öne sürdü ve duvardaki raftan bir tırmık aldı. Aleah arkasından yaklaştı. Kolunu hızla yukarı kaldırdı.

Diana kaydı defalarca izlemişti. Artık neredeyse ezberlemişti, ama yine de kadının elindeki bıçağın hatlarını zar zor seçebiliyordu. Bıçak çok küçüktü. Belki de sadece üç santim.

Aleah bir elini Kayson'ın ağzına bastırdı ve boğazını kesti. Kayson onun pençelerinde çırpındı. Aleah onu bıraktı. Kayson sendeledi, yana doğru savruldu ve yere yığıldı.

Boynunda, şah damarını kesen yakıcı bir tel gibi bir acı hissetti. Diana öfkesini ve kederini demir bir yumruk gibi sıktı ve hareketsiz kaldı.

Ekranda Aleah mağaraya doğru yürüdü, Kitty'yi kucağına aldı, bir çantaya koydu, çantayı metal dolaba indirdi ve arabayı uzaklaştırdı.

"Bir illüzyon büyücüsü," dedi Augustine. "Muhtemelen düşük seviyeli Önemli, belki de üst seviye Tanınmış. Muhtemelen bir kadın."

Diana gözlerini kırptırdı. "Nereden bildin?"

EKRANDA, SUİKASTÇI ARABAYI ÇİTLERİN ARASINDAN DIŞARI İTTİ. Görüntü aniden dış kameraya geçti. Köşeyi dönerken yüzü çok kısa bir an için bulanıklaştı. Yürümeye devam etti ve görüş alanından kayboldu.

"Ah. Demek beni ziyaret etmenize sebep olan şey buydu," dedi Augustine. "Kendini ele verdi."

"Nereden bildin?" diye tekrarladı Diana.

Yine o dik bakış. Ne kadar ilginç. Büyüsünün sırlarını ifşa etme alışkanlığı yoktu ama onun tepkisini öğrenmek istiyordu.

"Çoğu insan bilinçaltında yüzüne ne sıklıkla dokunduğunun farkında değil. Çenemizi kaşıyoruz, dudaklarımızı fırçalıyoruz, gözlerimizi ovuyoruz... Cinayet kurbanı yüzüne dört kez dokundu. Katil ise yüzüne bir kez bile dokunmadı. Gülümsemedi, kaşlarını kaldırmadı. Hiçbir duygu belirtisi göstermedi."

Sektördeki terimle "ölü surat" denirdi. Kesin bir ipucu veriyordu.

"Gizlenmiş bir illüzyon büyücüsü her zaman yüzünün farkındadır. Sabit yüz hatları üzerinde bir illüzyonu sürdürmek bir şeydir; yüzünüz hareket

ederken bunu sürdürmek çok daha zordur. Her dokunuş ve yüz kaslarının her kasılması, başarısızlık riskini artırır.”

"Ama neden Önemli?" diye sordu. "Sadece Asal sayıların kamerada görünen illüzyonlar yaratabileceğini sanıyordum."

"Yaygın inanış böyle der. Yaygın inanışa göre hayvan büyücüler neredeyse hiç sohbet edemezler ve diğer insanlara nesne gibi davranırlar."

"Evet."

"İkimiz de ikisinin de tam olarak doğru olmadığını biliyoruz. Diğer gardiyan sizin için önemliydi."

Gözlerinde bir anlık kötülük parıltısı belirdi ve sonra eridi. Yüz ifadesi tüm süre boyunca kusursuz bir şekilde sakindi ve sesi ölçülü, sakin, hatta mesafeliydi.

"Kayson on yıldır bizim bakım evimizde çalışıyordu. Geride bir eş ve bir bebek bıraktı. Aleah'ı on dört yaşından beri tanıyorum. Uzun süredir bakım evimizde çalışan birinin kızı. Bakım evimiz onun veterinerlik eğitimini ve stajını karşıladı. Onu bahçesinde bulduk. Sırtından ve başından iki kurşunla vurulmuştu. Tıbbi olarak uyutuldu. Hayatta kalıp kalmayacağını bilmiyoruz."

Diana Harrison çok öfkeliydi. Bu sadece Meclise yapılan bir hakaret değildi. Hayır, bu insanlar kelimenin geleneksel anlamıyla aileydi. Onları önemsiyordu ve öfkelerini çok derinlere gömdü. Kaçınılmaz olarak patlayacaktı.

Ödemeyi geciktirmekte haklıydı. Bu son derece kişisel bir meseleydi ve karmaşık, acımasız bir süreç olacağı benziyordu. İşler kötüye gittiğinde inkar edebileceği makul bir gerekçeye ihtiyacı olacaktı.

"Başınız sağ olsun," dedi.

"Teşekkür ederim." Ona döndü. "Haklısınız. İnsanlara bağlanma yeteneğimizin olmaması değil mesele, Augustine. Mesele, onları reddetmeye şartlanmış olmamız."

Merakı onu yakıp kavuruyordu. Daha fazlasını öğrenmek zorundaydı. Ama her şey zamanla olacaktı.

Augustine başını salladı. "İllüzyon büyücüleri de aynı. Yanlış anlamalardan faydalanırsınız. Her sihir kullanan grup gibi. Yasalarımız yeteneklerimizin doğasını belirlememizi gerektiriyor ve ekonomik gerçeklik bizi kendimizi güç seviyelerine göre sınıflandırmaya zorluyor. Geri kalan her şey gizli. Şimdi yeteneğimin sırlarından birini biliyorsunuz

—ölü yüz. Kılık değiştirmiş alt seviye bir illüzyon büyücüsünü tespit etmenin kesin bir yolu.”

Aralarında ağır bir sessizlik çökmüştü.

Kaşlarını kaldırdı ve oynattı.

"Evet?"

"Sizi temin ederim ki ben bir illüzyon büyücüsü değilim."

Az kalsın gülecekti ama kendini tuttu.

"Hâlâ vardığınız sonuçları açıklamadınız," diye hatırlattı ona.

"İllüzyon tek bir yetenek değil, kendini gizlemeyle ilgili bir dizi yetenektir. Bunlar, farklı bir görünüm yaratmak için bir kumaş oluşturan iplikler gibi birbirine örülür. Bazı insanlar belirli özellikleri sergilemede diğerlerinden daha iyidir. Kamerada değiştirilmiş bir görünümü koruma yeteneğine ayna maskeleme denir. Hemen hemen tüm illüzyon Prime'ları ve Significant'ların yaklaşık yüzde otuzu buna sahiptir, ancak daha düşük güç seviyelerine sahip kişilerde de ara sıra görülür. İstatistiksel olarak, illüzyonun süresi ve katilin cinayet boyunca bunu sürdürmesi, en azından Significant seviyesinde birini işaret eder, ancak duygu eksikliği ve kayıttaki bulanıklık onu daha düşük aralığa yerleştirir ve muhtemelen onu üst Notable seviyesine düşürür."

Diana hemen kavradı. "Ve onun kadın olduğuna inanıyorsun çünkü işleri kolaylaştırmak için aynı boyda bir kurban seçmiş olabilir mi?"

"Bir de hareket tarzı."

Bunu nasıl hissettiğini açıklamak çok uzun sürerdi. Hayatının büyük bölümünü insan vücutlarını daha iyi taklit edebilmek için gözlemleyerek geçirdi ve nadiren yanıldı.

"Kokuları taklit etme yeteneği bir illüzyon becerisi midir?" diye sordu.

"Katil kurbanının kokusunu taklit etti mi?"

"Evet, öyle yaptı. Birçok bekçi köpeğinin yanından geçti ve Celeste bir davetsiz misafir sezmedi. Eğer kokusu tanıdık gelmeseydi, yabancı bir insanın inine yaklaşmasına asla izin vermezdi."

Augustine gülümsedi. "Bu çok şanslı bir durum."

"Neden?"

"Çünkü bir kokuyu illüzyon yoluyla taklit etme yeteneği son derece nadirdir. Bu da şüpheli havuzumuzu önemli ölçüde daraltıyor."

"Ne kadar daraltıyor?"

"Doğu Teksas'ta kokulara karşı aşırı duyarlılığı olan ve bunları kopyalayabilen sadece iki aile var." Telefonunu eline aldı. "Ve ben onlardan

birini listemizden çıkaracağım.”

Telefonu hafifçe vurdu ve aramayı hoparlöre aldı.

"Evet, Başbakan Montgomery?" Marwan'ın sesi odada yankılandı.

“Dün gece saat 19:30 ile 22:00 arasında neredeydiniz?”

“Guera davasını takip etmek için hala St. Louis'deyim. Marina ile birlikte onu RYSE'ye kadar takip ettik ve gece yarısından sekiz dakika sonra ayrılana kadar peşini bırakmadık.”

“Peki ya kardeşin?”

"Boston'da House Talvert adına ifade veriyor. Gece yarısına kadar savcı yardımcısıyla duruşma hazırlığı yaptı."

“Teşekkür ederim.” Augustine telefonu kapattı ve Diana'ya baktı. “Gördüğünüz gibi, bu benim fikrim değildi. Bu durumda geriye tek bir yerel seçenek kalıyor. Katılmak istediğinizden emin misiniz?”

"Evet."

Müşterilerini soruşturmaya dahil etmek onun alışkanlığı değildi. Bunu engellemek için elinden geleni yapardı. Ancak, bir evin reisi sorunlarıyla bizzat ilgilenmeyi ilk kez seçmeyecekti. Onun varlığını planlarına dahil etmesi gerekecekti. Ayrıca, Diana Harrison ile vakit geçirmenin, hiçbir arka plan araştırmasının sağlayamayacağı türden bir hayvan büyücüleri bilgisi vaat ettiğini hissediyordu. Tüm sihir uzmanlıkları arasında, metamorfoz ve hayvan büyücüleri, onun güç türü için en büyük tehdidi oluşturuyordu. İllüzyonlarını ne kadar titizlikle hazırlarsa hazırlasın, kokusunu değiştiremiyordu. Onu sadece kokusundan tanıyabilirlerdi. Onlar hakkında ne kadar çok şey bilirse, bu riski o kadar iyi en aza indirebilirdi.

Bu bilgi paha biçilmez olurdu.

“Pekâlâ.” Augustine klavyeyi kendine çekti, tuşlara dokundu, aramayı bir dizi şifreleyici üzerinden yönlendirdi ve numarayı yazdı.

Hoparlörden çevir sesi geldi. Bir, iki...

"Evet?" Sesi derin ve boğuktu.

Büyüsünü devreye soktu ve parlak bir soprano sesiyle konuştu: "Görüşmek isteyen bir müşterim var. İki kadın, standart paylaşım, iki kat ücret."

"Ne zaman?"

“Bir saat içinde.”

"İyi."

Augustine telefonu kapattı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Diana.

"Houston'ın karanlık yüzünü görmek için." Sandalyeyi geriye itti ve ayağa kalktı.

“Ah, ne kadar heyecan verici.”

Diana ayağa kalktı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Yanında, Doberman cinsi köpek de ayağa kalktı, ağzı aynı heyecanlı sırtışıyla açılmıştı.

Augustine, arkasında bahçe düzenleme ekipmanı bulunan yavaş ilerleyen bir kamyonundan kaçınmak için şerit değiştirdi. Bu yolculuk için siyah bir Mercedes GLC seçmişti. İyi yol tutuşuna sahip, güvenilir ve yoldaki diğer tüm crossover SUV'lara benzeyen bir arabaydı.

Diana yolcu koltuğunda oturmuş, Houston'ın pencereden geçişini sakince izliyordu. Yanında cüzdanı ve bir poşet tigrinonex sütü bulunan küçük bir çanta taşıyordu. Lila adındaki köpek, büyük patilerinin üzerinde başını yaslamış arka koltukta yatıyordu. Adam, ona runik tasmalarından birini takmak istedi ve Diana kabul etti. Tasmalar, MII'nin Araştırma ve Geliştirme bölümünden çıkan en yeni aletlerdi. Üzerlerine kazınmış semboller küçük bir sihir yükü taşıyordu ve bu da ona bir illüzyon bağlamasına olanak sağlıyordu. Illüzyon sadece altı dakika sürüyordu, ama bu yeterince uzun bir süre olacaktı.

Arabayla yola koyulduktan üç dakika sonra, ofisteki konuşmaları sırasında çok fazla konuştuğunu fark etti. Kız kardeşinden bahsetmişti. Herhangi bir akli başında büyücünün kendine saklayacağı türden gizli bir bilgi olan illüzyon büyüsünün ayrıntılarını açıklamıştı. Hatta ajanlarının kimliklerini bile ifşa etmişti. Kadın onu izlemiş ve dinlemişti, o ise durmadan konuşmaya devam etmişti.

Boş laflar. Neden bu kadar gevezelik ediyorum?

Kendine, "Dikkatini dağıtacak hiçbir şey yok," diye hatırlattı. Bu bir işi ve yanında koruması gereken bir müşteri getiriyordu. Lila biyolojik bir silah olsa da, sonuçta sadece bir köpekti.

288 numaralı yolda trafik şaşırtıcı derecede azdı. Hedefleri, şehir merkezinin yaklaşık on beş mil güneyinde, metropol içindeki büyük bir banliyö şehri olan Pearland'dı. Güvenli, elverişli, birçok restoran, okul ve büyük mağaza vardı.

Arabasının alarmı çaldı, gelen bir arama olduğunu bildirdi. Numaraya göz attı ve içini çekti.

"Evet?"

Arabella'nın hafif sesi hoparlörlerden duyuldu. "Dunwoody işini bitirdim. Gelen kutunuzda."

"Phillip'i buldunuz mu?"

"Yaptım."

Çok çabuk oldu. "Neredeydi o?"

"Bir ahırdaki su deposuna tıktırılmıştı."

Ne? "Hayatta mı?"

"Evet. Kız arkadaşıyla kavga etti, tam bir aptal gibi davrandı ve kız arkadaşı ondan ayrılınca, gitmesini engellemek için buz büyüsünü kullanmaya karar verdi. Kız arkadaşı onu bir su deposuna fırlattı ve sonra da kaçtı. Bu kadar sakın kalmasına şaşırdım. Çok büyük bir öz kontrol gösterdi."

"16 yaşındaki bir genci bir su deposuna tıkıp iki gün boyunca orada bırakmak, kısıtlama olarak nitelendirilemez."

"Soyadınız Madero ise evet."

Anlaşıldı.

Diana gülümsedi.

Madero Hanedanı'nın itibarı göz önüne alındığında, Phillip Dunwoody'nin tüm uzuvlarını koruyabilmiş olması büyük bir şanstı.

"Hâlâ düşünüyor musun?" diye sordu Arabella.

"Evet."

"Bundan sonra ne yapmalıyım?"

"Lina ile konuş. Sana yeni bir dava verecek."

"Tamam aşkım!"

Çağrı sona erdi.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Diana ona.

"Rice Üniversitesi'ne gitmek istiyor."

Texas'taki tüm üniversiteler arasında, sihir eğitimi söz konusu olduğunda Rice en iyisiydi. Özel bir üniversiteydi, ulusal çapta tanınmış akademisyenler tarafından verilen mükemmel bir müfredata sahipti ve

öğrenci sayısını çok düşük tutuyordu. Ayrıca yerel bir üniversite olması da Arabella için büyük bir avantajdı.

"Neden yapamıyorsun ki?" diye sordu Diana.

"Notları veya geçmişini buna uygun değil. Üniversiteye Giden Yol programıyla bile şansı az. Kötü bir çocuk değil ve Baylor ailesi sevgi dolu bir aile. Ne yazık ki, işleri çok yoğun. Sihirini kontrol edebildiğini anladıktan sonra onu kendi haline bıraktılar. Bağımsız, akli başında ve son derece zeki, ancak kolayca sıkılıyor. Bunun sonucunda notları düşüyor."

Diana, "Bağımsızlık kötü bir özellik değil," dedi.

"Katılıyorum. Sorun onun bağımsızlığı değil. Sorun, denetim eksikliği. Ablamın son tarih sınavından kaç aldığını biliyorum. Baylor'ların Arabella'nın hangi dersleri aldığını bile bildiğinden emin değilim. MII'deki stajının otuzuncu saatinde ve sanırım kimse ona öğleden sonralarını nasıl geçirdiğini sormadı."

Diana, güzel yüzünde düşünceli bir ifadeyle uzaklara daldı. "Bazen görmezden gelinmek daha iyi bir seçenektir."

Cornelius ile olan etkileşimleri, Harrison Hanedanı'ndaki çocukluğun hiç de hoş olmadığını ona düşündürmüştü. Belki de Diana'nın hâlâ bir eşi olmamasının sebebi buydu. Sonuçta, Başmelek evliliklerinin amacı, doğru genetik yapıya sahip çocuklar yetiştirmekti. Başka bir hayvan büyücüsü seçmek zorunda kalacaktı ve bir bağ kurma yükü ikiye katlanacaktı...

Ve yine konudan sapmıştı. Bugünün derdi neydi? Asıl konuya geri dönmesi gerekiyordu.

Augustine, "Rice çok seçici bir üniversite," dedi. "Kabul oranı düşük. Bu çocuk sadece Rice'a gitmek istemiyor, aynı zamanda İşletme ve Uygulamalı Büyü Teorisi (AMT) alanlarında çift anadal yapmak istiyor. Bir referans mektubuna ihtiyacı var ve beni en iyi sponsor olarak gösterdi. Zaten bu staja başlamasının sebebi de bu."

"En iyi sponsor siz misiniz?" diye sordu.

"AMT fakültesi dekanı aile dostumuzdur."

"Sence bunu başarabilir mi?"

"Kesinlikle."

Yavaş giden bir aracı daha geçti. Eğer elli beş kilometre hızla gidecekseniz, devlet karayoluna çıkmanın ne anlamı vardı ki?

"Öyleyse neden ona referans mektubu vermiyorsunuz?"

Yüzünü buruşturdu. "Çünkü bunun için yeterli temeli yok. Baylor ailesi daha beş dakika önce bir House oldu ve AMT fakültesi, çok kuşaklı

Prime'larla dolu, köpekbalığı dolu bir girdap gibi. Onu paramparça edecekler. Eğer ona tavsiye mektubu verirsem, onun sorumluluğunu üstlenmiş olacağım, bu da ona gerçekten akıl hocalığı yapmam gerektiği anlamına geliyor. Vaktim yok ve bu çabayı göstermek isteyip istemediğimden emin değilim.”

Çıkıştan döndü ve doğruya doğru Sam Houston Parkway'e girdi. Vakit gelmişti. Augustine içten içe, büyüsunü engelleyen hayali frenleri bıraktı. Büyü, kendisinin ve Diana'nın üzerinden aktı, arabayı doldurdu, onların ve köpeğin üzerinde birleşti ve o da bunu tek bir nefeste, ustaca bir kolaylıkla şekillendirdi.

Basınç azaldı ve yavaşça nefes verdi.

Vücudu hızlandırılmış bir oranda sihir üretiyordu. Dikkatli olmazsa, bir gayzer gibi fişkırp dışarı çıkabilirdi. Her zamanki kişiliğini korumak bir kısmını tüketiyordu, ancak yeni bir kimlik edinmek çok daha iyiydi.

"Lütfen bir an için aynadaki yansımanıza bakın," dedi.

Diana güneşliği yana doğru çevirdi ve aynaya baktı.

DIANA GÖZLERİNİ KIRPIŞTIRDI. AYNADAKİ KADIN DA ONUNLA BİRLİKTE gözlerini kırpiştırdı. Orta yaşlıydı ve gri telleri olan sarı saçları, dolgun yüzünden uzak, sıkı bir topuz yapılmıştı. Ağzının ve gözlerinin kenarları hafifçe sarkmıştı. Yanaklarında, ince bir makyaj tabakasıyla zar zor gizlenmiş güneş lekeleri vardı. Yorgun görünüyordu.

Diana daha iyi görebilmek için vizörü hafifçe eğdi. Kahverengi bir pantolon takım giymiş, biraz daha iri bir vücuda sahipti.

Diana şaşkınlıkla tekrar gözlerini kırpiştırdı ve gülümsemeye çalıştı. Yansıması da onu taklit etti.

Sürücü koltuğunda oturan zarif esmer kadın, "Endişelenmeyin," dedi. "Yüzünüzü hareket ettirebilirsiniz."

Bu yeni kadın kırklı yaşlarındaydı, makyajı ustaca yapılmıştı, ten rengi bir ruj, jilet gibi şekillendirilmiş kaşlar ve klasik üst gelir grubuna özgü, ortadan ayrılmış ve omuzlarından aşağıya gevşek dalgalar halinde dökülen saçları vardı. İpek saten bir gömlek, gri kalem etek giymişti. Ayakkabılarını göremiyordu ama muhtemelen topukluydu. Hem sıradan hem de tanıdık; bir

yatırım bankacısı, lüks gayrimenkul danışmanı, Forbes'a röportaj veren bir kadın girişimci.

"Bu yanılısama, ben onu ortadan kaldırmayı seçene kadar devam edecek."

Sadece görünüşü farklı değildi. Sesi de farklıydı. Hareketleri farklıydı, ama bu yeni bedende bile hâlâ kendisiydi. Kendini Augustinus gibi hissediyordu.

Bu bir sorundu. Bu tür sorunlara ihtiyacı yoktu.

"Peki ya Lila?"

Esmer kadın arkadan başıyla onayladı. Koltuğun üzerinde, gelişigüzel bırakılmış büyük bir ceket duruyordu.

Augustine, "En iyisi arabada bizi beklemesi olurdu," dedi.

"Gidersek bu yanılısama bozulmaz mı?"

"Üzerinde, büyüm için kısa süreli bir pil görevi gören bir rün kolyesi var. Çok uzun sürmeyeceğiz. Klimayı açık bırakacağım ve içeri girdiğimizde kimse fark etmeyecek."

Arabanın camından bulutlu gökyüzüne baktı. Hava Nisan ayı için mevsimine uygun olarak ılıktı, en yüksek sıcaklıklar 20'li derecelerdeydi, ancak bugün sıcaklık 20'li derecelere düştü, lüks bir serinlikti. Lila klimayla rahat edecekti.

Sağ taraflarında iki katlı bir bina göründü. Bina, geniş çimenlik alanlarla çevrili büyük bir otoparkın ortasında yer alıyordu. Binanın arkasında bir ağaç sırası uzanıyordu. İlerideki en yakın işletme en az altı yüz fit (yaklaşık 180 metre) uzaktaydı.

Augustine Mercedes'i yavaşlattı ve otoparka doğru yönlendirdi. Yapıyı inceledi. Kare hatlara ve büyük pencerelere sahip, kumlu taş duvarlardan oluşan iki kat. Dikdörtgen bir taban alanına sahipti, üst kat biraz daha küçüktü, bu yüzden bir pastanın ikinci katı gibi birinci katın üzerine oturuyordu. İkinci katı çevreleyen, korkuluk ve savunma bariyeri görevi gören beton bir duvarla çevrili bir balkon olmalıydı, çünkü sadece üst pencerelerin üst kısımlarını görebiliyordu.

Birinci kat oldukça büyüktü, muhtemelen on bin metrekare civarındaydı. Ön cephedeki tabelada "Gorwood and Associates" yazıyordu. 90'ların sonlarında inşa edilmiş, gösterişten uzak, sade bir ofise benziyordu ve neşeli, nötr bir boyayla yenilenmişti.

"Burası o karanlık, tehlikeli yer mi?" diye sordu.

"Bunun bir parçası."

"Daha kötü bir şey bekliyordum."

Esmer Augustine ona tek omuz silkerek karşılık verdi. Diana, bluzunun saf ipek olduğuna yemin edebilirdi. Dokusunu kontrol etme isteği parmak uçlarını kaşındırdı.

"Bu gerçekten ne?" diye sordu ona.

"Hester ailesi için bir paravan. İki önemli kişileri ve tek bir başkomutanları var ve bir hanedan olmayı umuyorlar."

Bir ev sahibi olmak son derece pahalıydı. "Para toplamaya mı çalışıyorlar?" diye tahmin yürüttü.

"Gerekirse her türlü yolla. MII her zaman hukukun doğru tarafında kalır. Kabul etmeyeceğimiz sözleşmeler var. Hester'lar her şeyi alıyor. Çoğunlukla davaları hırsızlık, bazen ev hırsızlığı ve şantaj için bilgi toplama ile ilgili, arada sırada da suikast vakaları oluyor."

"Çok güzel," diye mırıldandı.

"Şantajcıyı arama servisi olmadığı için, Hester ailesi gibi kişiler işlerini bir dizi aracı vasıtasıyla yürütüyor. Burası Quinn Hester'ın gizli ofisi. Ailenin aracısı, yani satıcı temsilcisi olarak hareket ediyor. Ben de Helena Lopez kılığında, o da bir aracı, yani alıcı temsilcisi olarak görev yapıyorum."

"Alıcı ben miyim?"

"Evet. İçerideyken lütfen her zaman arkamda kalın. Önde gitmeme izin verin. Olağanüstü şeyler olursa, en yakın duvara çekilip ne görürseniz görün orada kalmanızı rica edeceğim. Bana yardım etmeye çalışmayın ve her şeyden önemlisi, koşmayın."

"Tamam aşkım."

"Bana söz veriyor musun?"

"Evet."

Augustine araba kapısını açıp dışarı çıktı. O da aynısını yaptı. Yan yana binaya doğru yürüdüler, Augustine'in kırmızı tabanlı Louboutin topuklu ayakkabıları kaldırımında hafif tıkırtılar çıkarıyordu.

Diana köpeği olmadan kendini çıplak hissediyordu. Hayvan arkadaşlığına alışmıştı. Köpekler, onunla şiddet arasında hoş bir tampon görevi görüyordu. Etkili bir caydırıcıydılar; ısırılma korkusu, derinden yerleşmiş bir insan içgüdüsydü.

Yaklaşmalarıyla kapılar sessizce açıldı. Cilalı altın meşe zeminli sade bir antreye girdiler ve bilgisayar ekranının önünde yalnız bir resepsiyonistin oturduğu tezgaha doğru yürüdüler. Mekan oldukça sade döşenmişti. Sahte

deriyle kaplanmış sıradan sandalyeler, iç karartıcı derecede plastik ağaçların arasında pencerelerin yanında sıralanmıştı. Bir doktor muayenehanesi olabilirdi.

Size nasıl yardımcı olabilirim?

"Helena Lopez," dedi Augustine. "Bizi bekliyorlar."

Resepsiyonist ekranına baktı. "Biraz bekleyin lütfen."

Beklediler. Sıradışı şeyler... Ne kadar ilginç.

Sağ taraftaki bir kapı açıldı ve ucuz bir takım elbise giymiş bir adam onlara başıyla selam verdi. Augustine kapıya yöneldi ve kadın da onu kısa bir koridora kadar takip etti. Hava, eski bir halının küf kokusuyla karışmış halı temizleyicisinin kokusuyla doluydu. Bir merdiven çıktılar ve penceresiz, cilalı, parlak ahşaptan bir masa ve iki sandalyenin bulunduğu büyük bir odaya alındılar.

Masanın arkasında bir adam oturuyordu. Kırklı yaşlarının başlarında, düzgün kemik yapısına, dalgalı koyu saçlara, kısa sakala ve açık gri gözlere sahipti; koyu mavi takım elbisesi de bu görünümünü tamamlıyordu.

Arkasında, birbirinin aynısı koyu renk polo tişörtler ve haki kargo pantolonlar giymiş iki adam duruyordu. İkisi de fit ve kaslıydı; omuzları ve pazuları düzenli olarak spor salonunda vakit geçirdiklerinin kanıtıydı. İkisinin de kalçalarındaki kılıflarda silahları vardı. Aynı iş kıyafetini giymiş başka bir adam da kenarda bekliyordu.

Onlara eşlik eden adam kapıyı kapattı ve çıkışlarını engellemek için kapının önünde durdu. Dört muhafız vardı; biri tam sollarında, biri arkalarında ve ikisi de masanın yanında. Hester'la birlikte, bu beşe karşı iki demektir.

Quinn Hester öne eğildi ve kaşlarını çatı. Kaşları birleşti. Ağzı açıldı. "Onu öldürün—"

Duvarlarda üç metre çapında, taze yanıklar gibi şişen devasa kabarcıklar oluştu. Diana'nın tam karşısındaki duvar şişti, korkunç bir amniyotik kesenin aşırı gerilmiş zarı gibi saydamlaştı ve Diana içinde sıkıca kıvrılmış ve hareket eden bir şey gördü. Derin, hayvansal bir içgüdüden doğan korku onu sardı.

Augustine hızla ve kontrolden çıkarak solundaki adama çarptı.

Kabarcıklar patladı ve yemek kasesi büyüklüğünde vantuzları olan dokunaçlar odaya doğru hızla yayıldı. Parlak, ıslak, kasılan bu dokunaçlar karşısında zihni ona kaçması için çılgılık attı. Zemin, sanki tahta dalgalı bir

denize dönüşmüş gibi kabardı ve hareket etti. Elektrik çarpması gibi bir panik vücudunu sardı.

Kadın, bulanık figüre odaklandı ve yana doğru altı küçük adım attı.

Omzu duvara çarptı. Diana sırtını duvara dayadı.

İnsan silüeti sola doğru hızla kayd, ardında cansız bir beden bıraktı. Kadının yanından hızla geçti ve kadın, silüet içinde Augustine'den çok hafif bir iz yakaladı, tıpkı anında kaybolan bir hayalet görüntü gibi.

Bulanık görüntü kapıdaki muhafıza çarptı. Kemikler kırıldı, boğazdan kopan bir çığlık yarıda kesildi ve Augustine, iğrenç, ıslak seslerle duvarlara çarpan dokunaçlarla birleşerek varoluştan silindi. Muhafız yerde hareketsiz yatıyordu.

Başının hemen solunda, birkaç santim ötede bir kabarcık patladı. Odaya dokunaçlar fişkırdı ve aralarından ucunda bir ampul bulunan ince bir uzantı çıktı. Ampul ona döndü ve açıldığında kirpik yerine dişlerle çevrili bir göz ortaya çıktı.

Kapıdaki nöbetçi yere yığıldı. Quinn'in yanında sadece masasının yanındaki iki adam kalmıştı. Silahlarını çekmiş, dönüp duvarlardan süzülen iğrenç yaratıklara nişan almışlardı.

"Kahretsin!" diye bağırdı Quinn ve pençeleriyle masasına vurdu.

Arkasındaki muhafızlardan biri silahını hızla kaldırıp tavana ateş etti; çatlaktan korkunç bir ağız belirdi. Havayı bıçak gibi keskin dişleriyle ısırıyordu. Diğer muhafız telaşla etrafına bakındı, Lovecraftvari kıvranan et yığınları arasında Augustine'i bulmaya çalıştı.

O korkunç göz, onu izlemeye devam ederek yanında duruyordu. Diana'nın yüzü, soğuk ve yapış yapış terle sıırıslıklam olmuştu, sanki panikini terleyerek atıyordu. Bu bir kâbustu. Ya da aklını kaybediyordu, bir halüsinasyonun içinde hapsolmuştu.

Hiçbir koku yoktu. Bu korkunç şeylerin bir koku yayması gerekirdi, ama insan bedenlerinin alışlagelmiş kokusundan başka hiçbir şey yoktu. Bu bilgiyi aklında tutmaya çalıştı, ama zihni tiksintiyle çırpınıyordu.

Bulanık bir şekilde beliren yaratık, silah sallayan muhafızın birkaç metre ötesinde ortaya çıktı, masanın üzerinden atladı ve ona çarptı. Silah havaya fırladı. Adam ikiye katlandı ve bulanık yaratık tekme atarak diğer muhafızın kafasına isabet etti. Adam duvara çarptı ve yere yığıldı.

Quinn sonunda bir çekmeceyi hızla açtı ve içinden bir silah çıkardı.

Bulanıklık onu parçaladı. Quinn acıyla dolu korkunç bir çığlık attı.

Her şey durdu. Ahtapotun kolları, çalkalanan zemin, bulanıklık—her şey kayboldu. Augustine masanın yanında durmuş, yirmili yaşlarının ortalarında tıknaz bir adamı kol kilidiyle tutuyordu. Adam masanın üzerine eğilmiş, yüzü masaya yapışmıştı. Kısa sarı saçlarının arasından kan sızıyordu.

Augustine'in pahalı takım elbisesi gitmişti. Üzerinde, atletik ısınma kıyafetleri ile taktiksel savaş teçhizatı arasında bir yerde duran siyah bir kıyafet vardı. Pantolon uzun bacaklarına yapışmış, ceketin ise önü fermuarlı, kısa, dik bir yakası vardı. Yaka, boynunu korumak için güçlendirilmiş gibi görünüyordu. Kumaş tamamen kaygandı, hiçbir yere tutunacak yer yoktu ve vücuduna o kadar sıkıca oturmuştu ki, kadının endişesini ve korkusunu bastırarak, pazularındaki ve göğsündeki kasların belirginliğini fark etmesini sağladı.

Kapı aniden açıldı ve odaya iki gardiyan daha girdi; biri orta yaşlı, diğeri ise henüz on sekiz yaşlarında genç bir adamdı. Genç, sarışın adam silahına uzandı.

"Yapmazdım, Camden," dedi Augustine, sesi buz gibi soğuktu.

Camden donakaldı, eli silahının üzerindeydi.

"Silahlarınızı yere bırakın."

Quinn, "Dediğini yap," diye zar zor söyleyebildi.

İki adam silahlarını ucuz halının üzerine koydu.

"Gel ve amcana katıl."

Camden odanın karşısına geçip masanın arkasında durdu. Orta yaşlı adam da onu takip etti. Yüzlerinden anlaşıldığı kadarıyla üçü de akrabaydı.

Augustine, Quinn'i bıraktı, masanın etrafından dolaştı ve bir sandalye çekip ona baktı. "Lütfen."

Onun oturmasını istedi. Diana bacaklarını zorla hareket ettirdi, yanına yürüdü ve oturdu. Adam diğer sandalyeye oturdu ve uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine attı. Kumaşlar savruldu ve pahalı takım elbisesi tekrar yerine oturdu.

Üç adam ona sanki bir kurtmuş gibi baktılar.

Augustine, "Sizi iyi niyetle ziyaret etmeye geldim, siz ise beni öldürmeye kalkıştınız," dedi.

Quinn, "Bir yanlış anlaşılmaydı," diye belirtti.

İlk kılık değiştirdiği halinden en az on beş yaş daha genç görünüyordu. Yüz hatları inceliklerini kaybetmişti. Birbirine yakın gözleri ve uzun çenesiyle dar yüzü sıradandı, ne çirkin ne de güzeldi.

"Öyle mi?"

"Ne istiyorsun?" diye sordu Quinn, sesi tedirgin bir tonda.

"Harrison Evi."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Augustine iç çekti. "Zaman kaybediyoruz."

"Hiçbir şey bilmiyoruz," dedi Camden.

Augustine ona baktı. "Bunu önlemeyi umuyordum, ama yapacak bir şey yok."

Kollarının yeniden şekillendiğini, elbisesinin bir anda yok olup yerini kısa beyaz kollukların aldığını gördü. Masanın diğer ucundaki üç adam nefeslerini tuttu. Camden'ın yüzü buruştu, gözleri korkudan donuklaştı.

Telefonunu çıkardı ve sakın bir ifade takınarak kontrol ediyormuş gibi yaptı.

Ön kameradan Nevada Rogan'ın yüzü ona bakıyordu.

Vay canına.

Augustine ona, "Hepsi senin," dedi.

"Bekle!" Quinn ellerini kaldırdı. "Bekle, bekle, bekle!"

Nevada Rogan, bir hakikat arayıcısıydı. Diana için bir arkadaşı. Diğer herkes içinse, en güçlü sırlarınizi ortaya çıkarıp zihninizi alt üst edebilecek sihirli güce sahip kadındı. Diana, Nevada'nın davranışlarını hatırlamaya çalışarak boğazını temizledi.

"İşi kabul etmedik!" Quinn'in ağzından kelimeler ardı ardına döküldü. "Teklifimizi geri çevirdik. Karmaşıklık istemedik. Bu tür karmaşıklıkları."

"Bunu kim ayarladı?" diye sordu Augustine.

"Sutton. Diğer aracının kim olduğunu bilmiyorum."

Augustine ayağa kalktı. "Bayan Rogan."

Ayağa kalktı.

Augustine onu kapıya kadar götürdü, kapıyı açık tuttu ve Hester'lara baktı. "Bir dahaki sefere beni öldürmeye kalkışırsanız, bu sonunuz olacak."

Ofisten ayrılıp binadan dışarı çıktılar. Kimse onları durdurmaya çalışmadı.

"Augustine?"

"Evet?"

"Bu da neydi böyle?"

Ondan böyle bir küfür duymak çok beklenmedikti, "siktir git" gibi sıradan bir kelime bile küfür gibi gelmişti. Otoyola çıktı ve Diana'ya şöyle bir baktı. Sakin, biraz da boş tavrı kaybolmuştu. Yolcu koltuğundaki kadın, düşman topraklarındaki bir asker gibi odaklanmıştı. Onu gerçekten suçlayamazdı. Hester'lara yapılan ziyaret planlandığı gibi gitmemişti.

"Şiddeti mi yoksa büyüü mü kastediyorsunuz?"

"Evet."

Elbette bazı açıklamalar gerekiyordu. Bir an tereddüt etti. Olanları, illüzyon büyüü hakkında rahatsız olacağı kadar fazla bilgi vermeden açıklamanın bir yolu yoktu. Ancak, onun da gelmesine izin vermişti ve bu karar onu tehlikeye atmıştı, bu yüzden sorumluluk tamamen onun omuzlarındaydı.

"Bu yüzden normalde soruşturmalarımıza müvekkil almıyorum."

"Lila'yı geride bırakmam için beni ikna ederek silahsızlandırdın ve sonra da bizi bir pusuya sürükledin."

Bu adil bir değerlendirmeydi. "Özür dilerim."

"Quinn Hester'ın senin yanılısamalarını anlayamayacağını söylemiştin, değil mi?"

"Yapamaz. Quinn düşük seviyeli bir Önemli kişi. Tüm Hester'lar gibi kokulara karşı hassasiyeti var, ama çok hafif. Quinn benimle pazarlık

yapardı. Onunla anlaşmak nispeten kolay. Yeterince para teklif ederseniz, pes eder. Ama Quinn Hester öyle biri değildi.”

“Öyleyse kimdi o?”

“Dylan. Onların Baş Temsilcisi. Normalde işin aracı kısmına karışmaz ama nedense Quinn bugün orada değildi, bu yüzden Dylan onun yerini aldı. İçeri girdiğimiz anda kim olduğunu anladım. Dylan Baş Temsilciler ölçeğinin alt sıralarında olsa da, kokulara karşı hassasiyeti inanılmaz derecede yüksek. Benim yanılsamamı fark etmedi, beni koklayarak buldu.”

"Duvarlardan çıkan dokunaçları ve dişli gözleri açıklayın."

Bunu önlemek istiyordu ama elbette kadın öğrenmek istiyordu.

“Bunun bir istisna olduğunu vurgulamak istiyorum. Eğer Hester'lar bir Hanedan olsaydı veya en azından Hanedanlarla daha fazla etkileşimde bulunmuş olsalardı, durum çok farklı olurdu. İllüzyon Prime'ları etkileşimlerimizde çok daha pragmatik olma eğilimindeyiz. Diğer illüzyon Prime'larının bizi ziyaret etmek için kılık değiştirmiş olarak gelebileceğini bekleriz. Aynı durumda, Zaden Price gibi biri kıkırdar ve 'Prime Montgomery, sizi ofisimde bulmak ne güzel!' gibi bir şey söylerdi. Çok daha keyifli bir sohbetimiz olurdu ve yolumuza devam ederdik.”

"Dişli gözler, Augustinus."

Onu yolundan saptırmak işe yaramıyordu.

“Lütfen sabırlı olun. Oraya geliyorum. Gücün üst seviyesinde, illüzyon büyücüleri alan etkili değişiklikler yapabilirler. Çoklu görsel efektlere sahip yoğun bir sihir alanı oluşturuyoruz. Bu alandaki herkes etkileniyor. Bu olayda, dört silahlı muhafız ve bir Başkomutan vardı. Onların etkisiz hale getirilmesi şarttı.”

Ona çok tuhaf bir bakış atıyordu.

“İki illüzyon büyücüsü savaştığında, birbirimizin alanlarını parçalamaya çalışırız. Muhtemelen fark etmişsinizdir, bir illüzyon büyücüsüne yakın dövüşte, özellikle de alanı aktifken, karşı koymak son derece zordur.”

"Fark ettim," dedi kuru bir sesle. "Tavandan kendilerine saldıran canavar ağızlarına ateş ederken, sen onların kemiklerini bulanıklaştırdın ve kırdın."

“Yaptığım hiçbir şey onlara zarar veremezdi. Bunlar sadece dikkat dağıtmak içindi.”

"Yalan söylüyorsun."

Ona şöyle bir baktı. Güzel yüz hatlarını sakın bir maske sarmıştı ama sesi bıçak gibi keskindi.

“Oradaydım, Başbakan Montgomery. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Ağzımda adrenalin tadı vardı. Yarattığınız şey sadece birer illüzyon değildi. Bu alternatif bir gerçeklik. Kabuslar gerçeğe dönüşmüş. Kalp rahatsızlığım olsaydı ölürdüm. İrade gücüm yetmeseydi, bina yanıyormuş gibi kendimi en yakın pencereden aşağı atardım.”

Bunu kurtarmak zorundaydı. "Bunlar korku uyaranlarına verilen geçici, ikincil tepkilerdir. Yanılsamaların kendileri size dokunamaz."

Kadın ona döndü ve adam gözlerinde tehlikeli bir ışık sezdi. Dikiz aynasından arka koltukta Lila'nın kalktığını ve ona yırtıcı bir yoğunlukla baktığını gördü.

“Bana dokunmalarına gerek yok. Silahsızsanız ve ben göğsünüze silah doğrultmuşsam, parmağınızı bile kıpırdatmadan beni öldürebilirsiniz. Beni sağlam bir duvara çarptırabilirsiniz. Beni uçurumdan aşağı sürükleyebilirsiniz. Beni trafiğe sürükleyebilir veya elektrik tellerine kendimi asmam için kandırabilirsiniz.”

O, şaşırtıcı derecede zekiydi. "Teknik olarak doğru, ama sizi etkisiz hale getirme olasılığım çok daha yüksek."

Söylediği anda pişman oldu. Bu, onun sözlerini yalnızca doğruladı.

"O zaman tamamen senin insafına kalırdım."

Diana'yı kendi insafına bırakmanın hayalini kurduğu şeyler... Dünya bir anda durdu.

Zihnindeki o kapıyı sertçe kapattı. O beklenmedik düşünce sapmasıyla daha sonra ilgilenecekti. Şu anda bunu düzeltmesi gerekiyordu.

İllüzyonun katmanları vardı ve bunların en önemlisi sihirle değil, nasıl algılandığınızı kontrol etmekle ilgiliydi. Babasının sözleri hafızasından canlandı: Başarılı bir yönetici gibi görün, MII CEO'suna yakışır bir yetkinlik sergile, ama asla savaş yeteneklerini öğrenmelerine izin verme. Seni yetenekli ama mükemmellik ve kibir takıntısı olan bir iş ortağı olarak görmeliler. Gerçek benliğinden olabildiğince az şey göster. Onlara sahip olduğun tek şeyin illüzyon olduğunu düşündür. Hayatın buna bağlı.

Augustinus, kamuoyundaki imajını bu ilke üzerine kurmuştu. Günlük görünümünü değiştirmiş, en yakın müttefikleriyle bile olan etkileşimlerini denetlemiş ve egosunu bir kenara bırakmıştı; ve büyük ölçüde amacına ulaşmıştı. İnsanlar onun tehdit potansiyelini değerlendirirken, yanılsamalarına yöneliyorlardı. En büyük korkuları, kılık değiştirerek hayatlarına girip önemli bir sırrı ortaya çıkarmasıydı. İnsanları,

yanılsamalarının bir gün başarısız olması durumunda çaresiz kalacağına ikna etmişti.

Kahrolası Dylan Hester. Parmakları direksiyonu kendiliğinden daha sıkı kavradı. Ona dokunurken birkaç kemiğini kırabilirdi. Ne yazık ki Diana oradaydı.

Dylan'ı masanın üzerine eğdiği anda yüzündeki ifadeyi yakalamıştı. Korku ya da şaşkınlık bekliyordu. Bunların hiçbirini görmemişti. Tanık olduğu şey çok daha rahatsız ediciydi. Kadın ifadesizleşmişti. Sadece ifadesiz değil. Tamamen ifadesiz. Sanki egosu ruhunun derinliklerine çekilmiş ve geride bıraktığı şey tamamen insani değildi. Göz kırpmadan ona bakmıştı. Duygu yoktu. Düşünce yoktu. Sadece her hareketini izleyen ve farkında olan ürkütücü bir varlık. Tepkisi, DNA'sına işlemiş bir tür içgüdüsel alarmı tetiklemişti; bir kaplandan kaçmanızı garanti eden türden içgüdüsel bir tehlike algısı. Onu durdurup yeniden düşünmeye sevk etti.

"Dylan neden seni öldürmeye çalıştı?" diye sordu.

Çünkü o, sinirleri bozuk bir aptal.

"Dylan paniğe kapıldı. Kim olduğumu anladığı anda düşünmeden tepki verdi. Beni öldürmek için hiçbir sebebi yok. Rekabet halinde değiliz. Hester'ların bizim türden sözleşmeleri üstlenecek kaynakları yok ve onların uzmanlaştığı yüksek riskli işleri yapmamız için de hiçbir nedenimiz yok. Aramızda bir husumet yok. Aslında, önceki etkileşimlerimiz sert ama samimiydi."

"Bu ne anlama gelir?"

Bu, son seferinde Hester'ların karargahına anneleriymiş gibi girip yarım saat etrafta dolaştığı, sonra aile yemeğinin ortasında kılık değiştirdiğini ve MII topraklarındaki operasyonlarının devam etmesinin şartlarını açıkladığı anlamına geliyordu. Kokulara karşı aşırı hassasiyetin, özellikle yeterince güçlü bir parfüm söz konusu olduğunda, sınırları vardı.

"Bir iş toplantısı yaptık ve bu toplantıda sınırları belirledik."

Başını salladı. Diana onu artık asla eskisi gibi görmeyecekti. Özenle kurguladığı kılık değiştirme planı ölümcül bir darbe almıştı. Başka seçeneği yoktu; düşük seviyeli olsun ya da olmasın, Dylan bir Prime'dı. Onu etkisiz hale getirmek öncelikliydi. Onu bu işe asla götürmemeliydi.

"Dylan neden Nevada'nın başka bir yanılsama olduğunu anlamadı?" diye sordu.

İç çekerek, "Savaş tecrübesinin olmaması. Dylan'ın yerinde olsaydım sana saldırırdım. Ya da beni vururdu. Bunun yerine, tüm gücünü illüzyon

alanımı kırmaya harcadı. Onu yere serdiğimde tamamen tükenmişti. İllüzyonlarımdan birini delmek çok fazla sihir ve yoğun bir çaba gerektirir. O yeterince güçlü değildi ve kendini tüketti.” dedi.

Diana cevap vermedi.

Bu gerçekten daha iyi olabilirdi. Arabayı geri çevirip Hester'ların emlak şirketine geri dönme ve Dylan'ın yüzüyle duvarlara yumruk atma konusunda mantıksız bir dürtü hissetti.

"Augustine?"

Tekrar isimleriyle hitap etmeye başlamışlardı. Üzerindeki gerginliğin azaldığını hissetti. Nasıl olup da bunu fark etmediğini merak etti. "Evet, Diana?"

"Tüm yanılısama asal sayıları bunu yapabilir mi?"

““Şunu’ tanımlar mısınız?”

"Anlaşılmaz düşünme. Tüm illüzyon asalları senin gibi alan illüzyonları yaratabilir mi?"

Bu sefer de olsa sıyrılmak zorunda kaldı. "Daha az ölçüde."

"Senin kadar güçlü başka illüzyon büyücüsü tanıyor musun?"

“Bu, soruşturmamızın kapsamı dışında. Biz belirli bir tür illüzyon büyücüsü arıyoruz ve o büyücünün güç bakımından bana denk olması pek olası değil.”

"Sorumu yanıtlamadınız."

"Bunu yanıtlayabilirim, ancak Temsilciler Meclisi'ne özgü istihbarat istiyorsunuz ve bu çok pahalıya mal olur."

"Sen bir canavarsın," diye mırıldandı.

Gözlerini kırıştırdı, yanlış duyduğundan emindi. Kadın bunu bir iltifat gibi söylemişti.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu.

“Sutton’u ziyaret etmek için.”

"Hırsızlığı ayarlayan aracı oydu."

Başını salladı. “Sutton, satıcının temsilcisi. Gizli anlaşmalarda uzmanlaşmış. Hiçbir detayı bilmiyor. Müşterinin kim olduğunu da bilmiyor, çünkü sadece emlakçılarla çalışıyor. Ona ne tür bir uzman tutmak istediğinizi söylüyorsunuz, o da doğru adayı bulup sizi bir araya getiriyor. Bir tanıtım ücreti alıyor ve işi orada bırakıyor. Anlaşmaya varılıp varılmaması onun için hiç önemli değil.”

Eğer doğru anladiysa, Sutton iki şey biliyordu: alıcının emlakçısının adı ve hırsızın adı. Hırsızlığın arkasındaki suçlunun bir Prime emlakçı

olduğundan neredeyse emindi ve Prime emlakçılarla çalışan herhangi bir emlakçı iyi korunur ve ulaşılması zor olurdu. Ayrıca, fazla zamanları yoktu.

Hayır, hırsızın peşine düşmek çok daha kolaydı.

"Neye karşı kendimi hazırlamalıyım? Ölümsüzlere mi? Krakenlere mi? İnsan eti için can atan devasa jelatinimsi yaratıklara mı?"

"Öyle bir şey yok, sizi temin ederim. Sutton ve ailem çok eski dost. Herhangi bir sorun beklemiyorum."

"Köpeğimi de getireceğim," diye bilgilendirdi onu. "Beni vazgeçirmeye çalışma."

"Böyle bir şeyi aklımdan bile geçirmem," diye söz verdi.

SUTTON, GALLERIA'NIN ETRAFINDA HIZLA BÜYÜYEN PERAKENDE, OFİS ve apartman binalarının kalabalık kümesinin tam ortasında, Augusta Drive üzerindeki on altı katlı bir ofis kulesinde kendine sığınak kurmuştu. Alışveriş merkezi kendini "Teksas'ın en büyük ve en lüks alışveriş merkezi" olarak tanıtıyordu ve etrafındaki ticari mülklerin oluşturduğu labirent, kendi başına hareketli ve yoğun bir mikrokozmos oluşturuyordu.

Augustine arka otoparka park etti, arabadan indi ve kapısını açık tuttu.

Mükemmel iş adamı imajına geri dönmüştü. Açık altın sarısı saçlarının tek bir teli bile yerinden oynamamıştı. Parmak boğumlarında hiçbir hasar yoktu. Bunun ne kadarının illüzyon olduğunu anlamak mümkün değildi, ama ondan kan kokusu almamıştı.

Çıkarken yerde yatan cesetlere iyice bakmıştı. Parçalanmış görünüyorlardı. Hastaneye dört gardiyan yerleştirmişti. Ambulansın arabayla çıkarken siren sesini duymamış olmalarına şaşırılmıştı.

Bu adam son derece korkutucuydu. Ve onun kapısını açık tutuyordu. Sinirlerinde bir ürperti hissetti. Bu çok hoştu.

Diana araçtan indi.

Augustine daha sonra arka yolcu kapısını açtı ve Lila'ya doğru hafifçe bir itme hareketi yaptı. Köpek dışarı atladı ve Diana'nın yanındaki her zamanki yerini aldı. Lila'nın duygularının tanıdık geri bildirimi bağ aracılığıyla içeri süzüldü: mutluluk, beklenti, merak ve hafif bir heves. Lila genç bir köpekti, koruma görevlisi olmak üzere eğitilmişti. Lila'yı ani tehditlere yanıt vermesi ve kendi kararlarını vermesi için bizzat eğitmişti.

Doberman, bir şüpheliyi görür görmez kovalamacayı ve ısırma eylemini bekleyerek sızlanmaya başlayan bazı polis köpeklerinin tek odaklı dürtüsüne sahip değildi. Ama arabada uzun zaman geçirmişti. Lila biraz egzersiz yapmayı dört gözle bekliyordu.

Otoparkı geçip girişe doğru ilerlediler. Diana'nın tüm duyuları tetikteydi, yanında yürüyen Augustine'e odaklanmıştı. Her şeyi ayrıntılı olarak not etti: hareket tarzını, ayaklarını nasıl bastığını ve ağırlığını nasıl değiştirdiğini, nefes alışını, kokusunu... Hafızası o koyu takım elbiseyi, koyu kumaşı geren sert kasların hatlarını yeniden canlandırdı.

Hiçbir şey yapmasına gerek olmadığını kendine hatırlattı. Bunu kabullenmek yeterliydi.

"Bu sefer kime benzeyeceğim acaba?" Sesini hafif tutmayı başarmıştı.

"Kendin."

"Hiçbir kılık değiştirme yok mu?"

Yakışıklı başını salladı. "Gerek yok. Sutton oyunun kurallarını biliyor. O bir profesyonel."

"Augustine?"

"Evet?"

"Ben orada olmasaydım, hepsini öldürür müydünüz?"

Cevap vermeden önce kısa bir süre duraksadı. "İşler için kötü olurdu."

Lila hafifçe havladı. Diana, bağlantı üzerinden rahatlatıcı bir sakinlik mesajı gönderdi. Evet. Muhteşem, değil mi?

Lobiye girdiler ve asansörle sekizinci kata çıktılar. Asansör onları küçük bir resepsiyon alanının bulunduğu bir koridora çıkardı. Renkler kahverengi ve bejdi. Duvarı, yumurta kabuğu rengi zeminler üzerinde tarçın rengine ince soyut kıvrımları betimleyen kare tuvallerden oluşan bir sıra kaplıyordu.

Yirmili yaşlarının başlarında bir adam masanın arkasında oturmuş, klavyede bir şeyler yazıyordu. Kızıl saçlı, soluk yüzlü ve kalın gözlüklüydü; ekrandan uzaklaştığında ise gülümsüyordu.

Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?

Augustine, "Montgomery Sutton için," dedi.

"Bir dakika." Resepsiyonist telefonunu eline alıp mesaj gönderdi.

Telefonundan gelen bir mesaj sesi duyuldu.

"Lütfen devam edin," dedi adam.

Augustine sola döndü. Koridordan sağdaki üçüncü kapıya kadar yürüdüler. Kapıyı çaldı ve cevap beklemeden hızla açtı.

Ofis geniş ve loştu. Kalın yeşil perdeler güneş ışığını engelliyordu. Zemin, aynı yeşil renkte ucuz, seri üretim bir halıyla kaplıydı. Odanın ortasında, koyu renkli ahşaptan yapılmış tek bir masa üzerinde bir dizüstü bilgisayar ve basit bir masa lambası duruyordu. Arkasında bir, önünde iki sandalye vardı. Kitaplık yoktu, bitki yoktu, dekorasyon yoktu.

Masanın arkasında bir adam oturuyordu. Gözleri loş ışığa alışınca, adamın yüz hatlarını daha iyi seçebildi. Altmışlı yaşlarında, geniş omuzlu bir adamdı; koyu renk takım elbisesinin kesimiyle daha da geniş görünüyordu. Gümüş rengi saçları ve beyaz sakalı bronz teniyle tezat oluşturuyordu ve bordo gözlük çerçeveleri, erik rengi gömleğiyle uyumluydu.

Lila tereddüt etti. Zihinsel bağlantıları üzerinden ince bir huzursuzluk hissi yayıldı. Odada bir şeyler ters gidiyordu.

Augustine kapıyı kapattı, sandalyelere doğru yürüdü ve birini ona uzattı. Kadın oturdu. Lila da yanına, çömelerek oturdu. Augustine diğer sandalyeye oturdu.

"Montgomery'nin en güzel örneği," dedi Sutton sessizce.

Diğer adam rahat görünüyordu. Gözlerinde endişe yoktu, duruşunda gerginlik yoktu, aşırı terleme de yoktu. Yine de onda tuhaf bir şeyler vardı.

"Sutton."

Diana, Sutton'a odaklandı ve derin, sakin bir ruh haline büründü. Zihninde, odanın üzerinde kalın bir ağaç dalı belirdi. Dalın üzerine oturdu, kendisini ve iki adamı yukarıdan izledi, duyularının odayı algılamasına, ipuçlarını işlemesine ve yanlışlığı tespit etmesine izin verdi.

Sutton ona baktı. "Peki, bu kim olabilir?"

Augustine cevap vermedi.

"Başkan Harrison'a benziyor. Her şeyi göz önünde bulundurursak, fena bir seçim değil." Sutton gözlerini kısarak ona baktı. "Arkadaşlık anlaşması göz önüne alındığında, gayet mantıklı. Ama maskenin altında gerçekte kim var?"

Augustine onu görmezden geldi. "Bir müteahhit arıyorum."

Yanlışlık katılaştı. Artık daha iyi hissedebiliyordu. Odanın karşısına yayılan, belirgin bir yönü vardı. İnsan duygularının kaybolduğu ve dünyanın basit ihtiyaçlara indirgendiği o sakin yere daha da derine battı. Açlık. Susuzluk. Güvenlik. Augustine.

Dikkati ona, bedenine, oturuş şekline takıldı. Kokusu yanından geçip gitti, tadılmayı bekliyordu. Mmm.

Sutton, "Gizliliğe ne kadar önem verdiğimi biliyorsunuz," dedi.

"Yeterli tazminat konusunda ne düşündüğünüzü de biliyorum."

"Sizin gibi imkanlara sahip bir adam için yeterli olan yetmez."

Augustine'i sömürmeye çalışıyordu, diye düşündü kadının insani yanı. Bu durum hoşuna gitmedi. İçinde bir tehlike sezgisi belirdi ve içgüdüleri savaşmaya hazır hale geldi.

Sutton, "Bence sizin için tazminat en azından cömert olmalı," dedi.

Yanlışlık birdenbire netleşti ve Sutton'ın merkezinde bir örümcek gibi odanın her tarafına uzanan ince sihirli iplikleri gördü. Hayvanlar içgüdüsel olarak sihri hissedirdi ve şu anda o, hayvandan çok hayvana benziyordu. Dahası, o bir Baş Varlık'tı. Sihri hissetti, gördü, duydu... Tek başına bu duyuların hiçbirisi yeterli olmazdı, ancak gücüyle birleştiğinde eksiksiz bir tablo oluşturdular.

Sutton'ın dallarından biri sandalyesinin üzerinde kıvrılarak yukarı doğru uzandı. Bir diğeri Augustine'e ulaşmış, neredeyse ona dokunacak kadar yaklaşmıştı. Üçüncüsü ise Lila'nın boğazına dolanmıştı. Köpek bunu hissetti, ancak aldığı eğitim onu hareketsiz tuttu.

Kadın sıçrayarak masanın üzerine çömeldi ve bıçağını Sutton'ın boğazına dayadı. Adam hareketsiz kaldı. Lila hızla ayağa kalktı.

"Köpeğimi serbest bırakın." Sesi alçak ve duyusuzdu, bölgesini savunan bir yırtıcının hırıltısı gibiydi.

Teller geriye doğru kıvrıldı.

Augustine ayağa kalktı ve elini ona uzattı. Kadın elini sıktı. Diğer elini de beline koydu ve kadın onun kendisini masadan kaldırıp ayağa kalkmasına izin verdi. Bedeniyle kısa süreli temas, kadının içini bir ürpertiye boğdu.

Tıpkı elektrik yüklü bir tele dokunmak gibi. Augustine'e yakın olmak, kendine özgü bir acıydı, bir bakıma enfes, daha verilmeden bozulmuş bir söz gibiydi.

Ona doğru uzanma isteğini bastırdı. İç dünyasına bu kadar derinlemesine inmek bir hataydı. Bu, çekingenliğini azaltmıştı. Kontrolü yeniden ele geçirmek çok çaba gerektirecekti.

"Topuklu ayakkabılarla," dedi Sutton. "Etkileyici."

Augustinus onu serbest bıraktı ve tüm bedeni yas tuttu.

Diana kendini oturmaya zorladı ve Lila'nın kadifemsi başını okşadı. Doberman cinsi köpek arka ayakları üzerine oturdu.

"Sen bir suikastçısın."

Sutton, "Bir zamanlar öyleydim," diye doğruladı.

İplikçiler, gizemli enerjiden ağlar örüyorlardı. Metal tellerle çalışan büyücülerin aksine, doğrudan öldürmüyorlardı. İplikleri enerjiyi emerek hedeflerini uyuşukluğa düşürüyor ve öldürmeyi çocuk oyuncağı haline getiriyordu.

Mantıklıydı. Emekli bir kiralık katilin, aracı olmak için gerekli bağlantılara sahip olması kaçınılmazdı.

"Geçen sefer de söylediğim gibi, merak sizin mesleğiniz için bir kusurdur," dedi Augustine ona.

Arkasına geçmiş ve ayakta durmaya devam etmişti. Parmaklarının sandalyenin arkasında, boynunun iki yanında durduğunu çok net hissediyordu. Küçük bir heyecan daha. Tepki vermeyi bırakmalıydı.

"Maalesef elimden bir şey gelmiyor. Bir müteahhit aradığınızı söylemişsiniz?"

"Bir illüzyon büyücüsü. Kokuya duyarlı."

Sutton, "Ve bu bir Hester değil," diye tahmin etti.

"Hayır," dedi Augustine.

Diğer komisyoncu hakkında soru bile sormamıştı. Augustine de onun gibi hırsızın en iyi seçenek olduğuna karar vermiş olmalıydı.

"Bir iyilik istiyorum," dedi Sutton.

"Ne tür?" diye sordu Augustine.

Boynunu uzatıp yanağını sağ bileğine sürtseydi, muhtemelen bunu iyi karşılamazdı. Ama bu çok cazip geliyordu. Ondan uzaklaşabilirdi, ama olduğu yerde kaldı. Kendini asla mazoşist olarak görmemişti, peki neden onun yakınında olup da dokunamamanın acısını aramaya devam ediyordu?

"Henüz bilmiyorum," dedi Sutton.

Ne hakkında konuşuyorlardı ki? Bıçağıyla oynadı ve kopmuş konuşma parçasını yeniden yakalamaya çalıştı. Bir şeyler, bir şeyler... Tazminat. İyilik. Sutton bir iyilik istiyordu.

Augustine, "Cömert bir tazminat istediniz, müsrif bir tazminat değil," dedi.

"Ve benden gizliliği bozmamı istiyorsunuz. Siz bir illüzyon büyücüsü değil, iki hafta önce bulduğum illüzyon büyücüsünü arıyorsunuz. Eğer konuştuğumu öğrenirlerse, işimi sürdürmekte zorlanırım."

"Bundan şüpheliyim," dedi Augustine.

"Size bir iyilik yapacağım," dedi.

Yaptığına anında pişman oldu. Harekete geçme dürtüsü çok güçlüydü, bu yüzden onu başka yöne çevirmişti ve bunu da kötü yapmıştı.

Augustine, sesinde temkinli bir tonla, "Diana," diye mırıldandı.

Sutton, neredeyse şarkı söyler gibi, "Başbakan Harrison'dan bir iyilik," dedi. "Evet, bu yeterli."

Augustine, "Bunun lehine bazı şartlar var," dedi. "Onu ve ailesini doğrudan tehlikeye atacak hiçbir şey yok. Suikastçı bir iş yok, polis müdahalesi yok."

Akıllıca bir hareketti. Polisten uzak durmayı tercih etti, çünkü cinayet her zaman sonuçlar doğururdu.

"Anlaştık." Sutton masanın üzerinden elini uzattı. "El sıkışalım."

Parmaklarına odaklandı, lifleri kontrol etti, hiçbirini bulamadı ve elini sıktı. Elleri titredi.

"Juliana Glass," dedi Sutton.

"Bu neden takma isim gibi geliyor?" dedi Augustine.

"Bu bir sahne adı. Kendisi bir dublör. Genellikle Vancouver'da çalışıyor, ancak şu anda HCS'de bir film çekiyor."

Diana kaşlarını kaldırdı.

Augustine, "Hill Country Stüdyoları," diye açıkladı. "Austin'in yarım saat güneyinde."

Tepelik Bölge. Bölgeyi iyi tanıyordu. Kireçtaşı ve granit tepeler, dar vadiler, mağaralar; hepsi kuru, kayalık ve kuraklığa dayanıklı çalılıklarla kaplıydı.

Sutton ona gülümsedi. "İyi avlar, Baş Harrison. Bir avcıdan diğerine."

Sandalyeden kalktı, bıçağı tekrar uyluğundaki kılıfına soktu, kapıya doğru yürüdü ve Augustine'in kapıyı açması için bir an duraksadı. Koridora çıktılar ve resepsiyon ile asansörlere doğru yürüdüler.

"Bu akıllıca değildi," diye mırıldandı Augustine.

"Zamanımız tükeniyor."

Kızıl saçlı ve yüzünde birkaç çil bulunan genç bir kız, ilerideki köşeyi dönerek onlara doğru yürümeye başladı. On beş yaşlarında olan kız, yırtık kot pantolon ve beyaz, omuzları açık bir bluz giymişti.

Augustine durdu.

Genç kız sırtıttı. Yüzü ikiye bölündü; önce yaşlı bir Doğu Asyalı kadın, sonra siyaha boyanmış saçlı gotik görünümlü beyaz bir adam ve son olarak da otuzlu yaşlarında, sakalsız, kısa saçlı ve yoğun koyu gözlü bir siyahi

adam belirdi. Zarif gri bir takım elbise ince bedenini sarmıştı ve sağ kulağında çift altın halka parıldıyordu.

"Zaden," diye selamladı Augustine onu.

"Augustine."

Zaden Price gibi biri muhtemelen kıkırdar ve şöyle bir şey söylerdi...

"Düşünsenize, tam da burada sizi bulsaydım." Gülümsedi ama yüz ifadesi değişmedi, gözleri ikisine de dikilmiş, zayıf noktalarını arıyor, onları hedef olarak değerlendiriyordu.

İçgüdülerini alarm vererek çığlık attı.

"Gereklilik bu," dedi Augustine.

"Ortega mı?" diye sordu Zaden.

"Kesinlikle hayır," dedi Augustine. "Bu, Meclis'in özel bir meselesi."

Zaden'in bakışlarındaki yoğunluk biraz azaldı. Ona hafifçe, alaycı bir şekilde eğildi. Sesi yumuşak bir tona büründü. "Sayın Harrison."

"En uygun fiyat," dedi.

"Adımı biliyorsunuz. Gerçekten çok gururlandım. Belki ileride daha sık görüşürüz."

"Belki de değil," dedi Augustine ona.

Zaden sırtıttı. Vücudu, spiral şeklinde kıvrılan bir kağıt parçası gibi döndü ve kızıl saçlı genç kız geri gelmişti. Onlara uzun uzun baktı ve tiz bir sesle cıvıladı: "O kıyafet orta seviyede, Augustine. Beta veriyor. Görüşürüz!"

Koridorda ağır adımlarla Sutton'ın ofisine doğru ilerledi.

Augustine iç çekti ve asansöre doğru döndü. Otoparka çıktıklarında Diana, "Takım elbisenizi beğendim. Gözlerinize çok yakışmış," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi ona.

"Genç bir kız gibi davranıyordu, bu yüzden seni anlamak zorundaydı. Bu, iş tanımında var."

Katil yarı tanrı gülümsedi, Lila için arka yolcu kapısını açtı ve ardından Diana için araba kapısını açık tuttu. "Merak etmeyin. Ben güvende hissediyorum."

İçeri girdi ve emniyet kemerini bağladı. Adam direksiyonun başına geçti ve arabayı sokağa sürdü.

"Helikopter mi?" diye sordu.

Başını salladı. "Kırk beş dakikalık bir uçuş."

MII'nin askeri bir helikoptere erişimi vardı. Güzel. "MII binasından mı?"

"Evet."

Telefonuna dokundu. "Gerardine? MII'de Akela ve Whiskey'e ihtiyacım var. Lütfen iş kıyafetlerimi ve yeni bir kese getir."

"Anladım," diye mırıldandı Gerardine.

Diana telefonu kapattı.

Augustine ona meraklı bir bakış attı.

"Yedek kuvvet gerek," dedi. "Tepeler ormanlık ve biz oraya vardığımızda akşam olmuş olacak."

Cevap vermedi. Diana koltuğuna oturdu ve derin bir nefes aldı. Kayson'ın yüzü, hafızasının derinliklerinden yükselerek parıldadı. Öfke, yakıcı dişleriyle onu ısırdı.

Bir av yaklaşıyordu. Sonunda, tüm öfkeyi, kederi ve hayal kırıklığını boşaltma fırsatı.

Nihayet.

Arkadaki tepe ile otopark arasına, meşe ağaçlarının gölgesinde sıralanmış müstakil evler yer alıyordu. İlk tepenin ardında, sırtları daha fazla meşe, tüylü kabuklu dağ sediri, pekan ve mesquite ağaçlarıyla kaplı başka yamaçlar yükseliyordu. Büyük, çukurlaşmış kireç taşı parçaları, kuru ve engebeli araziye doğal mayınlar gibi kaplamıştı.

Diana akşam havasını içine çekti. Sedir ağacının keskin ve kaşıntı yapan bir kokusu vardı. Iyy. En azından sedir poleni mevsimi değildi.

Beklendiği gibi, MII helikopteri Augustine'in ima ettiği her şeydi. Hızlı, güvenli ve konuşmak için fazla gürültülüydü. Konuşmadılar, bu yüzden o da Akela ve Whiskey'i sakın tutmaya ve onun tabletine ilettiği dosyaları okumaya odaklandı.

Juliana Glass'ın gerçek adı Kensley Hicks'ti. Otuz yaşında, Vernal, Utah doğumlu ve alt düzey bir Önemli illüzyon büyücüsü olarak kayıtlıydı. Mesleki geçmişi, çeşitli illüzyon evlerinde bir dizi pozisyondaydı oluşuyordu ve bunların hepsi sonunda onu işten çıkarmıştı. Son altı yıldır serbest çalışıyordu. Augustine'in kaynaklarına göre, iki cinayet soruşturmasında şüpheliydi ve polis suistimali nedeniyle soruşturma çökmeseydi üçüncü bir soruşturmada da tutuklanacaktı.

Kensley Hicks kiralık bir katildi. Suikast işleri ona rahat bir yaşam tarzı sağlamıştı. Utah'ta bir malikanesi vardı. Altı milyon dolar, peşin ödeme, nakit bir anlaşma. Augustine'in ekibi internette resimler bulmuştu. Diana, karla kaplı dağların fonunda devasa beyaz bir eve bakarak resimleri taradı. Resim galerisi parmaklarının altından akıp gidiyordu, alt yazılar kanla ıslanmış lüksü duyuruyordu. 12.000 metrekare, özel bir spor salonu, kapalı

havuz, spa, sinema salonu, beyaz çitler ve otlakta otlayan atlar... Diana, hastane yatağında, teller ve tüpler yığını içinde sarılı Aleah'ı ve Kayson'ın karısını, koyu gözleri yaşlarla kızarmış, Kayson'ın bedenini kendine doğru çekip nazikçe ileri geri sallarken düşünüyordu...

Saat yediden hemen önce bir depo binasının arkasına inmişlerdi. Orada onları bekleyen bir araba vardı, sıkıcı, sıradan gri bir GMC Yukon. Yanında bir kadın bekliyordu. Genç, formda ve ciddi bir havası vardı. Augustine yaklaştı, kadın anahtarı ona verdi, döndü ve uzaklaştı.

Augustine, Akela ve Whiskey için kapıyı açık tuttu. Kurtları içeri yerleştirirken, üçüncü sıra koltukların çıkarıldığını fark etti. Bunun yerine, siyah plastikten yapılmış büyük bir sandık, arka camdan görüşü engellemeyecek kadar yüksekte, mevcut tüm kargo alanını kaplıyordu.

Augustine direksiyonun başına geçti. Dördü birlikte devasa stüdyo alanlarını geçip, ses stüdyolarının arkasına, Teksas tepelerinin derinliklerine doğru uzanan bir yan yola saptılar. Burada, geçici konutlardan oluşan çeşitli yerleşim yerleri, yosunlu bir orman zemininden mantarlar gibi yamaçlar arasında bitiyordu.

Yolda pek konuşmadılar. Kadın avlanma ihtimaline o kadar kapılmıştı ki, içine kapanmıştı ve adam da bunu hissetmiş olmalıydı çünkü sessiz kaldı. Şimdi ise, her birinin balkonu ve aynı kapısı olan, dış cephesi bej ve zeytin yeşili tonlarında boyanmış küçük iki katlı evlerin sırasının önüne park etmişlerdi.

Çok geçmeden alacakaranlık çökecekti.

"Hangi birim?" diye mırıldandı.

"12B." Sağdaki son eve doğru başıyla işaret etti.

"Kapıyı çalalım mı?"

"Bence bu en iyisi olur."

Yukon'dan çıktılar. Nasıl görüldüğüne dair hiçbir fikri yoktu ama bacaklarında kot pantolon vardı, bu yüzden bir yanılsama söz konusuydu. MII helikopterine binmeden önce kıyafetlerini değiştirmişti. Şimdi av kıyafetlerini, pikselli kamuflaj eşofmanını ve spor ayakkabılarını giyyordu. Celeste'nin taze süt poşeti, vücut ısısıyla sıcak tutularak ceketinin büyük cebinde duruyordu.

Augustine'in yanında, Austin'de yaşayan genç bir profesyonelin resmi vardı: mavi bir polo tişört, haki kargo pantolon. On yıl gençleşmiş, boyu 10 santim kısalmış ve 45 kilo almıştı. Yüzü yuvarlaklaşmış, kahverengi sakalı

ve geriye doğru taranmış dalgalı koyu saçları, geniş bir burnu ve geniş bir gülümsemesi vardı.

Aşağıya, yanından geçen iki Fransız buldoguna baktı; biri açık kahverengi, diğeri siyahtı. Görünüşlerini değiştirmişti ama yürüyüşlerine hiçbir şey yapamazdı. Patileri birbirine sürtünerek ağır ağır ilerliyorlardı. Siyah Fransız buldogu burnunu gökyüzüne doğru kaldırdı ve kokuları içine çekti. Dudakları titriyordu.

Hedeflerine bu kadar odaklanmamış olsaydı gülerdi.

Birliğe yaklaştılar. Augustine elini kapıya doğru kaldırdı.

Akela'dan gelen bağ aracılığıyla ona bir sürü geri bildirim yağdı: arkadaki pencereden esen rüzgarın sesi, giderek azalan koku, sesin yokluğu.

"Gitti." Sesi kısık bir hırıltıydı ve umurunda değildi.

"Ne?"

"Kaçtı."

Hayal kırıklığı aniden ortadan kayboldu ve iki bulldog kaybolarak yerlerini biri beyaz diğeri koyu gri iki kurt aldı.

Aralarındaki bağ sihirle doluydu. Kurtlar koku izini yakalamıştı. Kadın bu bağa daldı. Tıpkı hızlı akan bir nehre baş aşağı atlamak gibiydi. Sihirli akıntı onu öyle bir çekti ki, onunla kurtlar arasındaki çizgi bulanıklaştı ve bir grup, bir bütün oldular. Bir sürü.

Zihninde bir anda iz belirdi; gür bitki örtüsüyle kaplı tepelere doğru uzanan, parıldayan, düzensiz bir iplik gibiydi.

Akela başını kaldırdı. Gözleri ona dik dik bakıyordu. Whiskey heyecanla titredi.

Gitmek!

Otoparkın karşısına son hızla koştu.

"Diana!" diye bağırdı Augustine.

Kaldırım ve kayaların üzerinden atlayıp çalılıkların arasına daldı. İki kurt öne fırlayarak ağaçların arasından sıyrıldı. Meşe ve sedir ağaçları yanından hızla geçti. Kasları ısındı, gevşedi ve esnekleşti. Dünyası genişledi, kulakları uzaktan gelen sesleri yakaladı, gözleri ağaçlar arasındaki yaşam belirtilerini fark etti. Kokular patikayı her yönden sardı: sincapların fındıksı, çam kokulu imzası, rakunların küflü, eski spor çantası kokusu, dişi dağ aslanının keskin kokusu, fareler, tavşanlar, kuşlar...

Zincirler aracılığıyla kurtlara emirler gönderdi. Bu mesafede, bu kadar yakinken fısıldamasına bile gerek yoktu.

Sessiz, sakın, gizli. İz.

İplik daha da parlaklaştı. Hedeflerine yaklaşıyorlardı.

Kurtlar tepeyi aşırıp aşağıdaki vadiye daldılar ve o da onları takip etti, ayakları o kadar hafifti ki neredeyse uçuyordu. Kireçtaşının pürüzlü parçalarının üzerinden atladı, ağaçlardan sıyrıldı ve çalılıkların arasından hızlı ve emin bir şekilde ilerledi. Destek yoktu. Alacakaranlığın çöktüğü bu arazide hiçbir insan onun hızına yetişemezdi. Augustine denese, bacaklarını kırardı.

Bu tamamen normaldi. Bu bir aile meselesiydi.

Sığ vadiyi geçtiler ve başka bir tepeye tırmanmaya başladılar. Patika titreşti, sertleşti. İplik artık katıydı, tıpkı ağaç gövdeleri arasında kıvrılan akışkan bir ışıklı çubuk gibi. Gelişmiş işitme duyusu, botların yere vuran ayaklarının hızlı seslerini yakaladı. Avları yakınlardaydı.

Bağın üzerinden bir komut verdi. Kurtlar ayrıldı, yanlara doğru sıçradılar. Yokuş yukarı doğru koştular. Bacaklarında hafif bir yanma hissetti, yorgunluğun ilk belirtisiydi bu. Bunu önemsemedi ve kayalık yamaçtan yukarı doğru koşmaya devam etti.

Hava ona yeni bir koku fırlattı; iğrenç, çürümüş, mide bulandırıcı, bozulmuş kustumuk kokusu. Lama tükürüğü. Muhtemelen bir çiftliğin yanından geçiyorlardı.

İz kayboldu, silikleşti ve kötü kokuya karıştı. Kensley takip edildiğini anlamıştı ve izini gizlemeye çalışıyordu.

Diana neredeyse kahkahayı basacaktı.

Kurtlar yavaşladı, lamaların tükürüğünün kaotik şiddeti arasında sessizce ilerlediler. İzlerin belirgin, parıldayan çizgisi soluk bir buluta dönüşmüştü, ancak kurt burunlarındaki iki yüz seksen milyon koku alma reseptörü onlara insan vücudunun üstesinden gelemeyeceği türden bir hassasiyet kazandırmıştı. Lama kokularını incelediler, kalıba tam olarak uymayanı seçtiler ve tekrar yola koyuldular.

Birkaç saniye içinde iz tekrar belirgin bir parıltıya dönüştü, sonra hafifçe değişti. Farklı bir insan kokusu—Kensley, imzasını tekrar değiştirmişti. Önemli değildi. Hem Akela hem de Whiskey izi bulmuştu ve üçü de sedir ağaçlarının arasından, yamaçtan yukarı ve sola doğru parlayan çizgiyi takip etti.

Zemin tekrar düzleşti. Ağaçların arasından bir açıklık gördü; kalın ve kıvrımlı bir grup meşe ağacı, neredeyse aynı noktadan büyüyen, yükselen ve sonra yere neredeyse paralel kıvrılan bir düzine gövde.

Tek uyarı işareti, kararın ışığın parıltısıydı. Diana, silah iki kez ateşlendiği anda bir sedir ağacının arkasına saklandı. Kurşunlar ağacın diğer tarafına saplandı, ama o zaten hareket halindeydi; kayalık arazide dört ayak üzerinde insanüstü bir hızla ilerleyerek, solundaki agarita çalılıklarının yanından geçti. Birkaç adım daha ilerledikten sonra, Diana bir dağ defnesi çalısının arkasına saklanarak yere çöktü ve hareketsiz kaldı.

Önünde, devasa meşe ağacı yamaçtan yükseliyordu. Birileri ağacın etrafındaki çalılıkları temizlemişti ve sıkıştırılmış çakıl zemin çıplak kalmıştı. Ağacın yanında, iki başka kireçtaşı parçasının üzerine yerleştirilmiş bir taş bank duruyordu ve ötesinde açık bir hava boşluğu vardı. Kensley, tepenin zirvesine yakın bir manzaralı seyir noktasına koşmuştu.

Diana derin bir nefes aldı. Duyuları çevreyi taradı ve yabancı varlığı, büyük meşe ağacının gövdesine yaslanmış bir gölge figürünü tespit etti. Suikastçı ortama karışmaya, bir illüzyon yaratmaya çalışmıştı, ancak Augustine kadar yetenekli değildi. Giysilerinin, teninin ve saçının rengini ve desenini meşe ağacının kabuğuna uydurmayı başarmıştı, ancak yine de insan şeklindeydi. Sedir ağacına uymaya çalışarak kokusunu tekrar değiştirmiş olsa da, hala nefes alıyor ve kokuyordu. Onun yerinde Augustine görünmez olurdu.

Diana hareketsiz durdu ve Kensley'nin burnundan girip çıkan havanın yumuşak fısıltısını dinledi.

Bağladığı bağ, Akela'nın ta arka tarafa kadar dolaştığını söylüyordu. Akela kadının on metre gerisindeydi, Whiskey ise Diana'nın sağında, geldikleri yönden çok da uzak olmayan bir yerde çömelmişti.

Kurtlar bekledi, o da onlarla birlikte bekledi. Bu kadar zamandır beklemişti; biraz daha bekleyebilirdi.

Dakikalar yavaşça ve yumuşak bir şekilde geçti. Güneş batıyordu ve gün batımının altın ve pembe ışığı yavaş yavaş sönerek alacakaranlığa dönüşüyordu.

Kensley bagajın yanından kıpırdandı.

Kensley'nin nefesleriyle işaretlenmiş, tüyler gibi usulca aşağıya süzülen daha fazla an.

Katil, elindeki silahı iki eliyle tutarak, bagajın arkasından yavaşça bir adım attı.

Diana öne doğru eğildi, bacak kasları gerildi ve tıpkı sıçramaya hazırlanan bir panter gibi vücudunu sıkıştırdı.

Büyüsü sayesinde açıklığın karşısındaki bir ağacın tepesinde kızıl kuyruklu bir şahin buldu. Kuşlarla Cornelius kadar uyumlu değildi, ama çok fazla şeye de ihtiyacı yoktu.

Şahin tiz bir çığlıkla uçtu.

Kensley sesin geldiği yöne doğru döndü ve sesin geldiği yöne iki el ateş etti.

Diana atıldı.

Çalılarının arasından fırlayarak tek bir sıçrayışla mesafeyi kat etti. Ağırlığı Kensley'nin sırtına bindi ve Diana ellerini illüzyon büyücüsünün boynuna kenetleyip onu geriye doğru çekti. Kensley'nin bacakları altında büküldü. Yere düştü, yuvarlanıp silahı geri almaya çalıştı ama Diana silahı elinden çekip fırlattı. Silah uçup gitti. Diana bıraktı ve sıçrayarak uzaklaştı.

Henüz değil. Bu çok erken olurdu.

Kensley ayağa fırladı. Kaçış yolu aramak için önce sağa sonra sola baktı.

Akela ve Whiskey çalılıklarının arasından çıktılar. Whiskey'nin altın rengi gözleri, gün ışığının son ışınlarını yakalayıp parlıyordu. Akela'nın dudakları hırlamanın başlangıcında titredi. Uzun ve beyaz dişlerini gösterdi.

Kensley'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. İşte oradaydı. Korku. Lezzetli, tatlı bir korku.

Korkun Kensley. Daha da çok korkun.

Kurtlar bir adım attı. Sonra bir adım daha.

Diana, gözlerindeki hesaplamayı görebiliyordu. İki kurt mu, yoksa bir insan mı?

Kensley, dengesini bozmak amacıyla ona doğru hücum etti. Diana ona doğru yarı yolda geldi. Eli Kensley'nin boynuna kenetlendi ve geriye doğru düşerek sağ ayağını suikastçinin kalçasının hemen üzerine bastı. Kensley'nin ivmesi onu havaya fırlattı ve yere serdi. Sırtı yere çarptı. Kensley'nin ağzından hava boşaldı.

Bir an için ikisi de sırtüstü yatmış, başları birbirine dönüktü. Diana, ellerini yere koyup, ayaklarını çakıllara saplayarak, sanki başlangıç pozisyonunda çömelmiş bir sprinter gibi takla attı. İleri atıldı, Kensley'nin üzerine doğru yükseldi. Diğer kadının ne gördüğünü çok iyi biliyordu: alacakaranlıkta gölgelenmiş yüzü, dişleri açıkta ve gözleri ürkütücü, altın rengi bir sihirle parlıyordu. Parıltının rengi yoğunluğuna bağlı olarak değişiyordu; gücü az olduğunda yeşil, çok olduğunda sarıydı ve şu anda tüm gücüyle doluydu.

Kensley boğuk bir nefes aldı ve Diana yüzüne bir tokat attı. Darbe Kensley'i yana savurdu. Biraz daha sert vursaydı boynunu kırabilirdi.

Henüz değil.

Kensley hızla ayağa kalktı ve Whiskey'nin bacağına bir santim ötesinde havayı ısırmasıyla sıçradı. Suikastçı arkasını döndü, gözleri vahşi ve dehşet içindeydi.

İşte oradaydı, gerçek korkunun kokusu, adrenalinle baharatlanmış, soğuk terle tatlandırılmış, hızlanan bir kalp atışıyla vurgulanmıştı. Diana bu kokunun kendisini sarmasına izin verdi ve içine çekti. Akela muhteşem başını kaldırdı ve acı ve ölüm vaat eden uzun, kan dondurucu bir şarkı söyleyerek uludu.

Kensley kekeleyerek, "Kişisel bir şey değildi," dedi. "Sadece bir işti."

Diana başını yana eğerek onu izledi. Diana ile Whiskey arasında, tepenin yamacına doğru uzanan on metre genişliğinde açık bir alan vardı. Bu, Kensley'nin tek şansıydı.

“Öyle değildi—”

Kensley, Diana'nın yüzüne doğru savurduğu bir yumrukla saldırdı. Bu, Diana'yı geri çekilmeye zorlayarak kaçış yolunu açmak için tasarlanmış bir dikkat dağıtma taktiği idi.

Diana, Kensley'nin bileğini yakaladı, onu öne doğru çekti ve suikastçının kaburgalarına acımasız bir yan tekme indirdi.

Kemik çıtırdadı.

Diana elini bıraktı ve Kensley inleyerek yan tarafını tutarak geriye sendeledi. İlk derin nefesi saf bir ıstırap olacaktı ve yüzündeki acı sarhoş ediciydi.

Diana ona doğru sessizce yaklaştı.

Kensley dönmeye çalışarak kaçmaya çalıştı, ama Diana daha hızlıydı. Omuzundan tutup onu geriye doğru çekerken bacaklarını altından çekip almak çocuk oyuncağıydı. Kensley'nin sırtı yere çarptı ve Diana onun üzerine indi, dizleri tam da ayağının temas ettiği yere denk geldi.

Kensley acıyla karışık, kesik kesik bir çığlık attı.

Diana bıçağını çekti.

Suikastçının gözleri bıçağa odaklanmıştı. Diana'ya saldırdı, boğazını hedef aldı. Diana darbeyi savuşturdu, kolunu yere sabitledi ve bıçağı omzuna sapladı.

Bir başka boğuk çığlık. Kensley'nin sağ kolu işe yaramaz bir insan eti yığınıydı. Diana bıçağını kaldırdı.

“Adrian Woodward!” diye inledi Kensley. “Woodward'dı. Yaratığı istiyordu. Ondan bir yapı oluşturmak istiyordu. Çok spesifikti. Canlı olması ve bugün teslim edilmesi gerekiyordu, çünkü bu akşam uçakla geliyor. İçinde ne olduğunu görmek için bu gece onu öldürecek. Nasıl çalıştığını bilmesi gerekiyor.”

Diana, Kensley'nin boğazını sıktı.

“Canyon Lake,” diye hırıltılı bir sesle konuştu Kensley. “Yerleşke. Size gösterebilirim... Kişisel bir şey değildi. Sadece bir işti.”

“Aileme zarar verdin. Öldürdün. Çaldın. Yetim bıraktın.” Diana'nın sesinde, bir kurdun uluması ve bir panterin hırlaması gibi kadim bir sihir yankılanıyordu.

"Lütfen. Lütfen. Her şeyi yaparım."

“Kayson’u geri getirin.”

Kensley ona bakakaldı, gözleri dehşetle dolup taşmıştı.

Diana'nın bıçağı kesti.

Augustine yine bir kayaya takılıp düştü ve ağızından çıkmadan önce bir laneti öldürdü. Karanlık çökerken yarı kör bir halde çalılıkların arasında sendeliyordu. Nisan ayında olması gerekenden çok daha sıcaktı ve hiçbir iz yoktu. Sadece sivri kireçtaşı parçaları, dikenli çalılar ve susuz kalmış gibi görünen ağaç kümeleri vardı. Burası çorak bir bok çukuruydu ve doğru yolda olup olmadığını ya da daireler çizerek mi yürüdüğünü bilmeden zorla ilerliyordu.

On beş dakika önce silah sesleri duymuştu. Tepelerden yankılanan, her yerden gelen, çalılıkların arasında yankılanan çift patlama sesleriydi bunlar; birkaç dakika sonra da bir çift atış daha. Atışların geldiğini düşündüğü yöne nişan almaya çalışmıştı. Bu onu başka bir tepeye çıkardı ve kısa bir süre sonra bir uluma duydu. İçinde derinlerde saklı bir şey bunun bir çakal olmadığını anladı. Hayır, bu daha büyük bir şeydi. Omuriliğinde yankılanan bir tehdit ve bu hissiyatından nefret ediyordu. Ve sonra o yöne doğru gitti.

Çoğu gün koşuyordu; bu, ağırlık antrenmanı ve boks maçlarından oluşan bir programa başlamadan önce yaptığı standart bir ısınmaydı. Mükemmel bir formda olduğunu biliyordu, yine de bu lanet tepe onu öldürecekmiş gibi geliyordu.

Diana, sanki kanatları varmış gibi oradan hızla geçti. Adam, kurtları salıp peşinden geleceğini bekliyordu. Ama ormanlık yamaçtan bir Olimpiyat sprinteri hızında koşacağını hiç beklemiyordu. Bunu nasıl başardı ki?

Kadın sandalyesinden fırlayıp doğrudan Sutton'ın masasına atladığı ve boğazına bıçak dayadığı andan beri böyle bir şeyin olacağını tahmin

ediyordu. Ama bunu beklemiyordu. Kadın o lanet olası tepeye adeta bir başkalaşım ustası gibi fırladı, ama dönüşmedi. Sadece koştu.

Araştırmalarında hayvan büyücülerinin herhangi bir gelişmiş yetenek kazandığına dair hiçbir şey yoktu. Bu sadece Harrison ailesine mi özgüydü, yoksa hayvan büyücülerini hakkında bildiği her şey felaket derecede yanlış mıydı? Bu lanet olası gizemi çözmesi gerekiyordu, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi.

Augustine, dikenlerin giysilerine takılmasından irkilerek çalılıkların arasından ilerledi. Önünde devasa bir ağaç yükseliyordu; gövdeleri, meşe ağacından yapılmış devasa, budaklı bir monstera bitkisi gibi kıvrılıyordu. Tepenin sırtından fırlamış, geniş bir açık alanı yönetiyordu. Köklerinin yanında bir ceset ve yanında oturan iki dev kurt gördü. Ona bakıyorlardı. Ağızlarındaki kanı fark etti. Bu onu alarma geçirmeliydi, ama daha büyük bir tehdit vardı ve tüm dikkatini o kadın çekiyordu.

Yerden yirmi beş metre yükseklikte, kıvrımlı ağaç gövdesinin üzerinde uzanmış, parıldayan altın rengi gözleriyle çevik ve zarif bir yaratıktı. Saçları dağılmış, omuzlarından aşağı dökülerek yüzünü çerçevelemişti. Adamın çalılıkların arasından çıkışını avcı bir dikkatle izledi ve adam onun bakışlarıyla karşılaştığında, içinden bir ürperti geçti.

Augustine donakaldı.

O, güzel ve korkutucuydu. İnsanüstüydü. İyi bir eğitim almıştı ve bu eğitim, insanların vahşi doğaya gidip orada gizemli, güçlü ve anlaşılmaz bir şey buldukları, ona isimler verdikleri mitleri anlatıyordu. Periler, Huldralar, tanrılar. Onun ne olduğunu bilmiyordu ama onlardan biriydi.

Kurtlar onu görmezden gelip avlarına geri döndüler.

Bir şey söylemesi, bir şey yapması gerektiğini biliyordu, ama bunun yerine donakalmış bir halde durdu ve bakakaldı. Hareket ederse av olacaktı. Vücudu bundan emindi. İçgüdüleri ona bağırarak, kadının o daldan atlayıp bir anda üzerine atlayabileceği konusunda uyarıyordu. Bunu engelleyemezdi ve deneyeceğinden de emin değildi.

Koca bir kedi gibi gerindi ve ağacın gövdesinden aşağı kayarak ayaklarının üzerine yumuşakça indi. Gördüğü en ateşli şeydi. Ona doğru yürüdü ve bu, adeta sıvı bir seks gibiydi. Yutkundu, sertleştiğinin farkındaydı.

Kadın ondan bir adım ötede durdu. Adam hâlâ hareket etmekten korkuyordu; hayatından korkmuyordu, ama bunun bir sonla biteceğinden dehşete kapılmıştı.

"Adrian Woodward," dedi. Sesi kısık, mırıltı gibiydi.

Sözler onun algısına girmedi. Sadece yanılsamalarla dolu beyninden sekip gittiler.

"Augustine."

Kadının adını söyleme şeklini beğenmişti. Tekrar söylemesini, inleyerek söylemesini istiyordu.

"Augustinus! Odaklan!"

Eğer ona dokunursa, onu ağaca doğru çeker ve onu durdurmaya çalışan kurtlarla savaşı.

"Montgomery'nin en güzel örneği!"

Kelimeler nihayet beynindeki bulanıklığı soğuk bir su akıntısı gibi dağıttı. Ağzını oynattı. "Evet?"

"Adrian Woodward yavrumu aldı. Bu gece onu parçalara ayıracak. Onun yerleşkesi Canyon Lake'te bir yerde."

Cep telefonunu çıkardı, dokundu ve otomatik pilot modunda konuştu: "Adrian Woodward hakkında her şeyi bana getir."

Telefonu kapattı ve ona baktı.

Diana omzunun üzerinden, "Tavşanını al," dedi.

İki kurt, küçük, kanlı bir cesedi ikiye ayırdı ve onlara doğru koşmaya başladı.

"Avdan sonra çok heyecanlanmışlardı," dedi ona.

Başını salladı, kadının kendisine yaptığı büyüünün son kalıntılarını da atmaya çalıştı. "Ben sanıyordum ki..."

"İnsanlarla beslenmeleri onlar için iyi değil. Kötü bir örnek teşkil ediyor. Beni takip edin. Hava neredeyse kararıyor ve arabaya geri dönmemiz gerekiyor."

Yokuş aşağı onu takip etti, umutsuzca bir tür öz kontrolünü yeniden sağlamaya çalışıyordu. Tüm güvenlik önlemleri, onu aksi takdirde yıkacak türden görevlerden geçiren tüm kendi kendine koyduğu şartlanmalar, hepsi paramparça olmuştu. Bir an için hiçbir kısıtlama yoktu. İradesinin başarısızlığı onu derinden sarstı. Çok derinden etkiledi.

Kendine gelmesi gerekiyordu. O bir müvekkildi, bu bir davaydı, onun bağlı olduğu kurumun bir dostuydu... Eğer aklını kullanmaya başlamazsa, ikisi de ölecekti, çünkü Adrian Woodward bir Başbakandı.

Woodward.

Yarım kalan işler, daha sonra başına bela oldu.

Eşsiz bireysel güce sahip bir grup insanın kendi kendini denetlemesine izin vermenin sorunu açıktı. Er ya da geç, içlerinden bazıları kurallara uymayı bırakacak ve tüm gücü kendi ellerinde toplamaya çalışacaktı. Büyücü elitler de farklı değildi.

Birkaç yıl önce, bazı Hanedanlar toplumsal düzeni alt üst etmek ve eyaletteki sihir kullanıcılarının davranışlarını düzenleyen Teksas Eyalet Meclisi'nin yetkisini gasp etmek amacıyla bir ittifak kurdu. Bu ittifak Komplo olarak bilindi ve amacı cumhuriyeti, tepesinde Sezar benzeri bir figürün bulunduğu ve Baş Büyücülerin sınırsız ayrıcalıklardan yararlandığı bir imparatorluğa dönüştürmekti.

Rogan, Baylorlar ve Harrisonlar buna karşı çıktılar ve kendi ittifaklarını kurdular. Augustine de bu işin içine çekilmişti. Hayır, geçerli ve mantıklı çekincelerine rağmen kendini bu işe atmıştı, çünkü tiranlığa tahammül edemezdi. Sahte hedefler ne kadar yüce veya söylemler ne kadar etkileyici olursa olsun, Komplonun gerçek yüzü çirkin ve acımasızdı. En tepede Başbakanların olduğu totaliter bir rejim olmayı hedefliyordu ve Augustine, sahip olduğu tüm vahşetle onlarla savaştı. Bir zamanlar idealistti ve içindeki bir şey ayağa kalkıp demokrasinin öldürülmesine ortak olmayı reddedene kadar, bu yanının öldüğünü düşünüyordu.

Woodward, Komplonun bir parçasıydı. Katılımına dair kanıtlar dolaylıydı ama ikna ediciydi. Woodward bir animatördü. Metal, plastik ve telden karmaşık yapılar tasarlıyor ve onlara sihir aşılayarak hayat veriyordu. Her animatörün bir imzası vardı ve Woodward'ınki açıktı. Yapıları canavar hayvanlara benziyordu.

Rogan, Harris County Savcılığına hayati önem taşıyan bir delil teslim ettikten sonra bir yapay varlık tarafından saldırıya uğradı. Bu yapay varlık, yalnızca seçkin, sihir kullanıcılarından oluşan bir kardeşliğin üyelerine özel olan Zeta Sigma Mu yüzüğünü takan güçlü bir animatör tarafından yönlendiriliyordu. Woodward tüm kriterleri karşılıyordu: Baş animatördü, bölgede yaşıyordu, geçmişte savcılık ofisine veya başka bir Baş animatöre saldırmaktan çekinmeyeceğini gösteriyordu ve yüzüğü takıyordu. Üniversite yıllarında Dartmouth Şubesinin saymanıydı.

Augustine, Woodward'ı hızla hedef almıştı, ancak MII'nin tüm çabalarına rağmen kesin bir kanıt elde edememişti. Bu durum onu rahatsız ediyordu, ancak o zamanlar yapabileceği bir şey yoktu.

Ardından, bir yıl sonra, Rogan, Baylor'lar ve Harrison'lar, Komplonun en tehlikeli üyelerinden biri olan Alexander Sturm'u, kale benzeri

yerleşkesinde çökertmek için bir araya geldiklerinde Woodward tekrar ortaya çıktı. Bu yerleşke, yapay yapılarla korunuyordu.

Augustine orada değildi. Onun rolü farklıydı. Onlar Sturm'un evine baskın düzenlerken, o Sturm'un müttefiklerini dağıtıyordu. Ancak o saldırının kaydını izlemişti.

Augustine'in hafızası, timsah çeneli devasa bir mekanik atın, sihirli mavi bir ışıkla içten aydınlatılmış kontrolden çıkmış bir tren gibi, son hızla kameraya doğru hücum ettiği bir videoyu canlandırdı. Ağzı açık kalmış, iki ayak uzunluğunda çelik dişlerini sergiliyordu. Bir el bombası ona doğru fırladı ve yapının göğsüne çarparak patladı, metalde bir delik açtı. Parçalar etrafa saçıldı. Yapı sendeledi ve ardından fırlatılan parçalar tekrar içine akarak vücudunu yeniden oluşturdu.

Sturm bir hava büyücüsüydü. Augustine, Woodward'ı Sturm'la ilişkilendirmek için saatlerce uğraşmış ve kaynaklarının büyük bir kısmını harcamıştı, ama yine başarısız olmuştu. Woodward'ın işin içinde olduğunu biliyordu, yılların tecrübesiyle keskinleşmiş bir sezgiyle bunu hissediyordu. Ama bunu kanıtlayamıyordu.

Woodward, o soruşturmanın tüm sonuçlarından kurtulmuştu. Her zaman içine kapanık bir insandı, ancak Sturm olayından sonra neredeyse tamamen gözlerden kaybolmuştu. Ama şimdi işte buradaydı ve Harrison'lara saldırıyordu.

“Neden?” Bu kelime neredeyse kendiliğinden, düşüncelerinin bir uzantısı olarak ağzından çıktı.

Bir şekilde onu anlamıştı. “Kitty, Dünya'da doğmuş, eşsiz, gizemli bir yaratık. Onu parçalara ayırmak istiyor. Onu disseke edip vücudunu bir sonraki mekanik vahşeti için model olarak kullanmak istiyor. Yıllar önce Zeus'u satın almaya çalıştı. Onu reddettik. Fiyatı sürekli yükseltti.”

“Ne kadar teklif etti?”

“Eğer Cornelius, Zeus'u canlı hayvan üzerinde yapılan deney sırasında olabildiğince sakın ve hayatta tutarsa, iki yüz elli milyon dolar.”

Augustine geri çekildi.

Gözleri korkunç, telaşlı ve acıyla doluydu. Bundan nefret ediyordu. O acıyı ondan almak, onu rahatlatmak istiyordu ama yapamıyordu. Basit sözler sadece durumu daha da kötüleştirirdi.

“Neden Zeus? Woodward Komplo ile çalışıyordu. Zeus'u çağıran Harcourt'a erişimi vardı. Neden başka bir örnek almak için bir çağırıcı tutmadı ki?”

“Çünkü hiçbir büyücü, parçalara ayrılırken canlı bir hayvanı sakın tutamazdı. Ve Zeus, bağ kurmuş bir hayvandı. Hiçbir hayvan büyücüsü, çağırdığı bir varlıkla bağ kuramamıştı. Woodward, Zeus'un eşsiz olduğunu düşünüyordu. Bu bağı ve bedenini incelemek istiyordu.”

İçini bir tiksinti, öfke ve soğukluk kapladı.

"Bunu tahmin etmeliydim," dedi sesi yenilgiyi yansıtıyordu.

"Nasıl yapabildin?"

Sonunda apartmanın otoparkına ulaştılar. Telefonu titredi. Göz attı. Adrian Woodward'ın üç evi vardı; biri Kaliforniya'da, biri Colorado'da ve bu ev de Canyon Lake'teydi. Yarım saat önce Denver Uluslararası Havalimanı'ndan Austin'e özel bir uçağa binmişti.

Augustine dosya eklerini açtı. Woodward'ın yerleşkesinin, beton bir duvarın ardında gizlenmiş gerçek bir kalenin, bir dizi görüntüsünü buldu. Ev, bir göle bakan bir tepenin üzerinde yer alıyordu ve en yakın komşusu yarım mil uzaktaydı.

“Zaman yok,” dedi sesi boş bir şekilde. “Destek için zaman yok. Onu bu gece öldürecek. O hâlâ yaşıyor. Celeste ile olan bağımı hâlâ hissedebiliyorum, küçük bir parçasını bile olsa, ve eğer yavrusu ölmüş olsaydı bunu bilirdi. Yas tutardı ve ben de hissederdim, ve eğer Kitty ölürse, ikisini de kaybederim.”

Şehvetin son izleri de erimişti. Normal haline dönmüştü ve seçeneklerini soğukkanlılıkla değerlendirdi. Hiçbiri iyi değildi.

Hukuk sistemi, Prime'lar söz konusu olduğunda sınırlılıklarını kabul etmişti. Haneler çatışmaya girdiğinde, Haneler arası savaşa girmek için resmi izin başvurusunda bulunuyorlardı. Woodward, Harrison Hanedanı'ndan hırsızlık yapması için birini tutmuştu ve bunun sonucunda Harrison Hanedanı'nın çalışanları ölmüştü. Verona İstisnası için fazlasıyla yeterli kanıtları vardı ve doğru ifadelerle, kan davası başvurularının onaylanacağından emindi, ancak bu zaman alacaktı. Hiç zamanları yoktu.

Gerekli izinler olmadan MII ile Woodward yerleşkesine baskın düzenlemek söz konusu bile değildi. Bu, hem evini hem de şirketini yaptırımlara ve olası cezai sorumluluğa maruz bırakırdı. En temel düzeyde, bu yasa dışıydı. Ve tekrar belirtmek gerekirse, uygun bir gücü harekete geçirmek zaman alacaktı.

Tek seçenekleri, hassas bir operasyondur. Şu anda hiçbir para el değiştirmemişti. Harrison Hanedanı ile MII'yi birbirine bağlayan tek kanıt, dosyalarında bulunan Diana'nın imzaladığı sözleşmeydi. İsteddiği zaman

silebilirdi. Sadece birkaç kişi nerede olduklarını biliyordu ve hepsine güveniyordu. Yine de, sadece o ve Diana tam resmi biliyordu.

Yavruyu kurtarmak istiyorlarsa, eve sızmaları gerekiyordu. En iyi senaryoda içeri gizlice girip yavruyu bulup fark edilmeden çıkmaları mümkündü. En kötü senaryoda ise hepsi ölüyordu. Denver'dan Woodward'ın Austin'e uçuşu yaklaşık iki saat sürecekti, ayrıca Canyon Lake'deki küçük havaalanı gece kapandığı için malikanesine arabayla gitmesi de gerekecekti. Bu da onlara bir saat daha kazandıracaktı. Woodward'ın yokluğuyla şansları katlanarak artıyordu.

Bir karar verdi. Aslında bu bir seçim bile değildi.

Diana ona döndü, yüzü ifadesizdi. Sesi donuk ve kesik kesikti, resmiyet neredeyse acı vericiydi.

“Sayın Montgomery, House Harrison bu konudaki yardımlarınız için teşekkür eder. Anlaşmamızın yükümlülüklerini fazlasıyla yerine getirdiniz. Gelecekteki çalışmalarınızda başarılar dilerim. Yardıma ihtiyacınız olursa, House Harrison her zaman yanınızda olacaktır.”

Gülerdi ama kadın bunu kötü karşıladı. "Beni kovuyor musun?"

"Evet."

Bekledi.

Üç saniye daha dayandı ama adamın sessizliği onu yıktı. “Woodward, Kitty'yi çaldı. Elimde deliller ve kan davası açmak için yasal dayanak var, ama çok uzun sürecek. Onu bu gece öldürecek.”

Düşünce biçimlerinin onunkilerle bu kadar paralel olması ürkütücüydü.

“Ben o yerleşkeye gidiyorum,” dedi. “Benimle gelemezsin. Gelirsen, evin ve şirketin de işin içine karışır. Burada yollarımızı ayırmalıyız.”

"Bana ihtiyacın var," dedi.

“Oyuncaklarını gördüm. Neredeyse yok edilemezler.” Sesindeki çaresizlik onu derinden yaraladı. “Bunu yapmak zorundayım, ama muhtemelen hayatta kalamayacağım. Senin yaşamayı istiyorum, Augustine. Bu benim için önemli.”

O konu üzerinde biraz daha durup kadının tam olarak ne demek istediğini anlamak istiyordu, ama şu an doğru zaman değildi.

“Yardıma ihtiyacınız var. Bunu sonuna kadar götüreceğim.”

“Eviniz...”

“Evim burada değil ama ben buradayım. Profesyonel görüşüme göre iki seçeneğimiz var: kurtarma veya intikam. Ben kurtarmayı tercih ederim. Buna birlikte başladık, birlikte bitireceğiz.”

"Augustine..."

Ona gülümsedi. "Hemen bir telefon görüşmesi yapayım, sonra yola koyulalım."

GÖKYÜZÜ TOZLU BİR MOR RENKTEYDİ VE AŞAĞIDAKİ GÖL, KAYALIK tepelerin arasında karanlık bir ayna gibi parlayarak bu rengi çalmıştı. Sarp tepeler ve sivri, kayalarla dolu uçurumlar neredeyse tarih öncesi bir görünüm sergiliyordu. Medeniyetin tek işaretleri, ara sıra görünen çatı silüetleri ve uzakta suyun üzerinde parlayan izler bırakan elektrik ışıklarıydı. Bir de komşu tepenin üzerinde duran soluk, ucube gibi bir ev.

Augustine, keskin nişancı tüfeğinin dürbününden baktı. Kanyon Gölü insan yapımıydı ve ABD Ordusu Mühendisler Birliği tarafından yönetilen federal bir göldü. Hükümet, kıyı şeridinin bazı kısımlarını halkın kullanımına ayırmıştı. Şans eseri, bu manzaralı seyir noktalarından biri onlara Woodward malikanesinin mükemmel manzarasını sunuyordu. Süslü demir işlemeli Austin kireçtaşından yapılmış bir duvarın ardında, eski bir kale gibi hafifçe aşağıya doğru uzanıyordu. Saf beyaz ev, eğer o büyüklükteki bir binaya ev denebilirse, üç kat yukarı doğru yükseliyor ve manzaranın arkasına ustaca yerleştirilmiş stratejik, renkli aydınlatmalarla güzelce aydınlatılıyordu.

Augustine tüfeği Diana'ya uzattı. Diana dürbünden baktı ve kaşlarını çatı.

Önden bakıldığında ev, diğer gösterişli Teksas malikanelerine benziyordu: devasa bir çimenlik, geniş taş döşeli teraslar ve yürüyüş yolları, binalardan çok daha eski ağaçlar. İki katlı, kemerli bir giriş kapısı, kulelerle çevrili olarak ana giriş yoluna hakim bir şekilde yükseliyordu.

Yapının arka tarafı diğer evlere hiç benzemiyordu; beyaz boyalı, yekpare bir bloktu. Kapısı yoktu, penceresi yoktu. Sadece üç kat yüksekliğinde ve 105 metre genişliğinde, sağlam duvarlardan oluşan bir küptü.

MII'nin Woodward hakkındaki istihbaratı sınırlıydı; ancak evin temel bir şemasına sahipti. Augustine'in babası bilinmeyen nedenlerle evi müteahhitten satın almıştı ve Lina onu bulup Augustine'e gönderene kadar iç dosyalarında sessizce durmuştu.

Babasının öngörüsü bir kez daha Augustine'i öteki dünyadan kurtarmıştı. Augustine, sonunda bu farkındalığın ortaya çıkardığı tatsız duygu karışımını çözümlemek zorunda kalacaktı, ama şimdi bunun zamanı değildi.

Hedefleri, inşaatçının Kasa olarak adlandırdığı, sağlamlaştırılmış küp şeklindeki evin arka tarafına sızdıyordu. Lina'nın gönderdiği plan, toplam alanı 122.500 fit kare olarak gösteriyordu. Bir Costco deposu büyüklüğündeydi. Sadece kapladığı alan şaşırtıcı olmakla kalmıyor, aynı zamanda arazi ve inşaat maliyetleri de astronomik olmalıydı. Otuz yıl önce, bu yapı inşa edildiğinde bile.

Kasa, Woodward'ın laboratuvarına ev sahipliği yapıyordu: malzeme deposu, Woodward'ın yapılarıyla uğraştığı üretim alanı ve en önemlisi, hayvanlarını tuttuğu "Hayvanat Bahçesi" olarak adlandırılan büyük bir kapalı avlu.

Woodward, özellikle yırtıcı hayvanlar olmak üzere nadir türler topladı. Hayvanat Bahçesi, bu hayvanların barındırıldığı özel bir hayvanat bahçesi görevi gördü; ta ki Woodward, bu hayvanların nasıl çalıştığını anlamak amacıyla onları parçalarına ayırmaya karar verene kadar. Hayvanların hiçbirinin bu süreçten sağ çıkamamış olması onu hiç rahatsız etmemiş gibi görünüyordu.

Woodward'ın görüşüne göre, üç tür yapı vardı: mekanik, büyümlü ve biyolojik. Hayvanlar ve insanlar bu son kategoriye giriyordu ve aralarındaki tek fark, yaratımlarının yapıldığı malzemelerdi. Bu son kısım, on yıl önce bir animatör konferansında yaptığı nadir bir konuşmadan geliyordu. Animasyoncular tuhaf bir gruptu, ancak Woodward'ın sözleri bile onları o kadar rahatsız etmişti ki, o zamandan beri hiçbir davet almamışlardı.

Augustine evi bir kez daha dikkatlice inceledi.

Ne bekçi kulübesi, ne devriye, ne de projektörler vardı. Konağın güvenlik güçleri tarafından denetlendiğine dair hiçbir işaret yoktu. Hemen hemen her konakta özel koruma görevlisi çalıştırılırdı. Kiralık güvenlik görevlileri o kadar yaygındı ki, yoklukları hem göze çarpan hem de endişe vericiydi.

Bu da otomatik savunma anlamına geliyordu. Woodward'ın muhtemelen taretleri olacaktı. Kemerli girişi çevreleyen o iki kule bir sebeple oradaydı, ancak Augustine taretler konusunda endişelenmiyordu. Bunlar onların en küçük sorunları olacaktı.

“Saat on.” Diana tüfeği ona geri verdi.

Augustine d r b nden bakarak, kadının gösterdiği yöne nişan aldı.

İşte oradaydı. Ağaçların gölgesinin altında, bir tür sanat enstalasyonu gibi, daire şeklinde dizilmiş bir grup metal heykel. Tuhaf hatları onu bir an şaşırttı, ta ki beyni bağlantıyı kurana kadar.

Woodward'ın malikanesi, bir grup dinozor maketi tarafından korunuyordu.

Yapılar,    eş merkezli daire şeklinde dizilmiş, hareketsiz bir şekilde bekliyordu. Dış halkada, yaklaşık göğüs hizasında ve velociraptorlara benzeyen altı küçük yaratık bulunuyordu. Bunlar, fosil kayıtlarındaki yaklaşık kırk kilo ağırlığındaki gerçek versiyonlar değil, korkutmak için tasarlanmış, devasa film versiyonlarıydı.

İkinci halkada, triceratops ve tarih öncesi gergedanın tuhaf melezleri olan, daha kalın ve daha b   k    yaratık yer alıyordu.

Merkezdeki canavar, devasa arka bacakları üzerinde, belirsiz bir şekilde T-Rex'i andıran bir şekilde diğerlerinin üzerinde yükseliyordu. Çoğu müze rekonstrüksiyonundan daha ince olan bu devasa yapının, orak şeklindeki pen elerle donatılmış daha uzun  n bacakları ve vahşi, ejderha benzeri bir kafası vardı. On dört fit y ksekliliğinde ve yaklaşık kırk fit uzunluğunda olan bu yaratığın uzunluğunun b   k kısmı, jilet gibi keskin bıçaklardan oluşan kare şeklindeki bir kuyruktan kaynaklanıyordu.

Sahte T-Rex en b   k tehdide kilitlenecek, triceratops sürüsü tüm araçları etkisiz hale getirecek ve yırtıcı dinozorlar tek tek davetsiz misafirleri kovalayıp geri kalanını temizleyecek. Her açıdan  nlem alınmış olacak.

Onları o şekilde gruplandırmada inanılmaz bir kibir vardı. Ya Woodward umursamıyordu ya da düzenlemenin estetiğini beğenmişti. Küçük bir  ocuk gibi oyuncaklarını sergilemek için diziyordu.

Gerçekten de sanat eseri gibiydiler; uyumlu, zarif, şık, çizgileri etkili ama doğal, sanki başka bir gerçeklikte evrimleşmişler ve Woodward oraya uzanıp onları çıkarmış gibiydi.

"Aynı şeyi anladığımızdan emin olmak için," diye mırıldandı. "Bunlar gelişmiş koruma modelleri. Çoğu yapı, onları etkinleştirmek için bir animat re ihtiyaç duyar. Bunlara gerek yok. Herhangi bir hareket onları harekete geçirir. Görsel, işitsel ve kızılötesi sensörlerle donatılmışlardır ve duyusal girdilerini işlerler."

"Anlam?"

“Görsel sensörlerini kandırabilirim, ama illüzyonlarımın hiçbir gerçekliği yok. Yapılar görsel geri bildirime ek olarak vücut ısını ve sesi de kaydetmedikçe, hilelerime kanmayacaklar. Kendiniz de gördüğünüz gibi, onları yok etmek zor. Yeniden oluşacaklar ve sihir, bir noktaya kadar herhangi bir hasarı telafi edecek. Ancak, yeterli ateş gücüyle geçici olarak devre dışı bırakılabilirler. Ayrıca, Sturm'un yerleşkesindeki yapılardan çok daha yavaş yeniden oluşacaklar. Bu, özerkliklerinin bedeli.”

Başını salladı.

"Kasaya ulaşmanın tek yolu evin içinden geçmek," diye devam etti. "Duvarlar güçlendirilmiş ve onlara körü körüne ateş etmek çok riskli."

Duvarları yıkacak kadar güçlü herhangi bir şey, içerideki yaratıkları neredeyse kesinlikle tehlikeye atardı.

“Yapıların eve girmeyeceğinden oldukça eminim,” dedi. “Ön kapıya kadar ulaşmamız ve içeri girmemiz gerekiyor.”

“Peki ya taretler?”

Ah. O da onları fark etti. "Taretler için bir planım var. Ama yapılar konusunda yardıma ihtiyacım olacak."

Gözlerini kısarak sordu: "Ne tür bir yardım?"

"Kurtlar ne kadar hızlı?"

"Onları yem olarak mı kullanmak istiyorsunuz?"

“Bir dikkat dağıtıcı unsur. İllüzyonu desteklemek için vücut ısı ve kalp atışı olan bir şeye ihtiyacımız var. Bize otuz saniye kazandırabilirlerse, geri çekilebilirler. Yapılar araziden ayrılmayacak. Woodward, sivilleri kazara yaralama sorumluluğuna maruz kalmak istemez.”

Hafif bir suçluluk duygusu hissetti. MII'den ayrılmadan önce, gizli görevlerde genellikle taşıdığı sırt çantasını almıştı. Şimdi arka koltukta duruyordu ve içinde hedefleme sensörlerini yanıltmak için özel olarak tasarlanmış beş küçük robotik alet olan "bouncer" vardı. İlk set Linus Duncan'dan bir hediye idi, ancak şimdi MII bunları düzenli olarak satın alıyordu. Bouncer'ları yapıları yanıltmak için kullanabilirlerdi, ama o bunu istemiyordu. Özellikle işler ters giderse, onlara ihtiyaç duyacaklarını hissediyordu. Ve tecrübelerine göre, işler her zaman ters gidebilirdi.

Diana kaşlarını çatı. "Kurtları bu kadar çok yapıya karşı göndermek kesin ölüm demektir."

“Ya sayılarını azaltırsam?”

"Nasıl?"

Yukon'un beklediği küçük otoparka geri döndü. Arka bagaj kapağı dokunuşuyla açıldı. Arkadaki güçlendirilmiş dolaba şifreyi girdi. Üst kısım yarım santim kadar açıldı. Paneli kavradı, serbest kalana kadar kendine doğru çekti, kenara koydu ve taşınabilir bir roketatar aldı.

Diana, dolabın içindeki ateşli silahlar, el bombaları ve mermi kutularına baktı. Ağzı açık kaldı.

Nedense kendinden inanılmaz derecede memnundu.

Döndü ve dolabın içindekileri işaret etti.

Gülümsemesini gizledi ve omuz silkti.

"Küçük bir ülkeyi ele geçirmeyi mi planlıyordunuz?"

"Komplikasyonlar bekliyordum."

Gözlerindeki şok o kadar tatmin ediciydi ki. Neredeyse ona MII'nin her uydu ofisinde en az üç tane bu araçtan, aynı donanım, aynı zırh ve patlamaya dayanıklı lastiklerle bulunduğunu söyleyecekti. Dallas, San Antonio, Austin, OKC, Amarillo, Los Angeles, Chicago, Atlanta... Bu araç Austin'den gelmişti. Büyü olsun, olmasın, küçük veya büyük, mermiler umursamıyordu.

Bunun yerine, yüz ifadesini kayıtsız tuttu. "Bir şey seçmek ister misiniz? Size uygun bir ateşli silah önerebilirim..."

Elini kargo bölümüne uzattı ve taktiksel kısa bir kılıç çıkardı. Geniş, siyah bıçağı eline aldı ve sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi çevirdi.

Augustine gülümsedi. O da karşılık olarak sırttı, hem de tüm dişlerini göstererek.

Lance lakaplı PGM-210, FGM-148 Javelin'in bir üst seviyesiydi. Taşınabilir "ateşle ve unut" tanksavar silahlarının zirvesi olan bu füze, resmi menzili 2,8 kilometre olan, çift şarjlı Archangel füzeleri fırlatıyordu. Pratikte, yetenekli bir kullanıcı 4 kilometreye kadar uzaktaki hedefleri imha edebiliyordu.

Aşağıdaki hedefle aralarında sadece sekiz yüz metre mesafe vardı. Augustine, mızrağı omzunda, bağdaş kurarak toprağa oturdu.

"3...2...1..."

Diana ondan sayım yapmasını istemişti. Kurtlar ani yüksek seslere iyi tepki vermezlerdi.

"Ateş."

Tetiği çekti.

Lance füzesi, savaş başlığını çat diye fırlattı. Küçük füze, ateş izi geceyi aydınlatarak yerleşkeye doğru fırladı. Küçük yapay yıldız, yapıların arasına düştü ve patladı.

GÜM!

Yoğun bir koyu duman bulutu yükseldi.

Kulelerin tepeleri yarıldı ve dönerek ikiz kuleler yükseldi.

"Ateş."

Tetiği çekti. Sol taret, alev ve duman patlamasıyla yok oldu.

"Ateş."

Sağ taret parçalandı.

Mızrağı kenara koydu ve hızla ayağa kalkıp onu yerden kaldırdı. Dolaba kaydırıp Yukon'un yolcu koltuğuna atlaması neredeyse bir saniye bile

sürmedi. Diana yola koyuldu, Yukon farları kapalı bir şekilde dağ yolundan hızla aşağı indi.

Arkalarında, yüksek voltajlı bir projektör yamaç boyunca tarama yapıyordu. Woodward'ın otomatik sistemleri onları arıyordu.

Diana, tüyler ürpertici bir hızla virajı aldı. SUV'nin lastiklerinin yerden kalktığından neredeyse emindi. Yol zifiri karanlıktı. Hiçbir şey göremiyordu. Augustine kapı kolunu sıkıca kavradı.

SUV bir şeye takılıp devrildi.

"Işıklar," diye zar zor söyledi.

"Gerek yok. Bana güvenin."

Yukon havalandı ve gürültüyle yere indi. Önlerinde Woodward'ın malikanesinin yükseldiğini, kulelerin tepesindeki iki harap kulenin dumanlar saçtığını gördü.

Diana gaza bastı. Yukon, kontrolden çıkmış bir koçbaşı gibi ileri fırladı.

Metal kapı gözlerinin önünden hızla geçti. Çarpmanın etkisine hazırlanmaya bile fırsatı olmadı.

SUV, kapıya çarptı. Metal gıcırdadı ve ardından hızla geçip araba yolundan aşağı indiler.

Ağaçların arasından onlara doğru devasa bir şekil saldırdı; içten gelen ürkütücü mavi bir sihirle aydınlatılan bir triceratops yapısıydı bu.

İleride, kaldırımdan yükselen paslanmaz çelik direkler belirliyordu. Evin girişini engelleyen savunma bariyerleriydi bunlar.

Diana direksiyonu sola çevirdi.

Araba savruldu ve patinaj yapmaya başladı. Korkunç bir an için, yanlamasına, doğrudan bariyer direğine doğru hızla ilerlediler; o kadar hızlıydılar ki, adamın hayatı gözlerinin önünden geçmedi bile.

SUV, direklerden iki metre uzakta aniden fren yaparak durdu.

Diana kapısını iterek açtı. Adam yanından fırladı, sol elinde bir spor çantası, sağ elinde ise bir demet Helios flaş bombası taşıyordu. Bariyerlerin arasından koşarak ön kapıya doğru fırladılar. Arkalarından gelen işkence dolu metal bir inilti, bir yapının Yukon'a çarptığını haber verdi.

Augustine arkasına döndü. Dört velociraptordan oluşan sürü, son hızla onlara doğru hücum ediyordu; onları güçlendiren sihir daha da parlak bir şekilde parlıyordu. Arkalarında, parçalanmış T-Rex, vücudunun parçaları yavaşça kendisine doğru geri gelirken, kendini yerde sürükleyerek ilerlemeye çalışıyordu.

Augustine flaş bombalarının pimlerini çekti, onları SUV'ye fırlattı ve kapıya doğru koştu. Diana ondan önce uçarak uzaklaştı.

Gece beyaza büründü, merdivenleri, çift kanatlı kapıları ve pencerelerin üzerine inen zırhlı panjurları aydınlattı. Helios patlamaları üç saniye boyunca yanacak, yoğun ışık patlamaları retinaya ve görüntü sensörlerine zarar verecek şekilde tasarlanmıştı.

Bir. Büyüsünü bir kırbaç gibi şaklattı ve geriye doğru, parçalanmış ön kapıya doğru koşan iki kurt şekline sabitledi; kurtları Diana'ya ve onun ikizlerine dönüştürdü.

İki. Gücünü kendisinin ve Diana'nın etrafına sardı ve onları geceye karışmaya zorladı.

Üç. Çanta fermuarını çekiştirerek merdivenlerden yukarı, ön kapılara doğru koştu. Diana zaten oradaydı.

Augustine omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı. Velociraptorlardan ikisi, ikizlerinin hayallerinin peşinden koşarak geriye doğru yön değiştirmişti. Triceratops da onları takip etmişti. T-Rex yarı yoldaydı ve kalan iki velociraptor altmış metre uzaktaydı.

Angstadt Arms MDP-9 tabancasını çıkardı, dipçiği akıcı bir hareketle açtı ve ona doğrulttu.

Diana bunu görmezden geldi. "Kapı, Augustine."

Çantadan davetsiz misafir şeridini çıkardı, güvenlik bandını söktü ve kapıya yapıştırdı.

İlk yaratık Diana'ya doğru atıldı. Diana kenara çekildi ve taktik bıçağıyla ona saldırdı.

Augustine, patlayıcıyı şeridin içine yerleştirdi.

Diana, kontrollü bir vahşet kasırgasına dönüştü. İki yapının parçaları yere saçıldı.

Arkasını döndü, ona doğru atıldı ve onu merdivenlerden yana doğru itti. Kaldırım taşlarının üzerine düştüler ve adam uzaktan kumandalı ateşleme düğmesine bastı.

Geceyi bir patlama daha yırtıp geçti.

Augustine yuvarlanarak ayağa kalktı. T-Rex, yirmi metre öteden onlara doğru yaklaşıyordu. Diana merdivenlerin tepesine sıçradı. Augustine de onun peşinden koştu. Tam T-Rex'in metal dişleri arkalarındaki havayı keserken, dumanı tüten kapıdan hızla geçtiler.

Augustine, giriş holünün cilalı mermerinde kayarak ilerledi ve kendi etrafında döndü. Yapılar kapı eşiğinde hareketsiz kaldı.

Diana, tıpkı kurtlarından biri gibi havayı içine çekti. Gözleri parladı, kılıcını kaldırdı ve koridorun soluna doğru koştu.

Kahretsin! Yine başladı.

Silahını omzuna aldı ve peşinden gitti.

KOKU, KIZGIN BİR TEL GİBİ YAKICIYDI VE ONU MAĞARA GİBİ EVİN içinde sürüklüyordu. Kedi kokusu, insan kokusuyla karışmıştı. Tüm duyuları aşırı derecede hassaslaşmıştı. Yavru kedi ve ona dokunan o alçak dışında hiçbir şey yoktu.

Önünde bir kapı belirmişti, yolunu kesiyordu. Tahtaya sert bir tekme attı. Kapı dayanmadı.

Bir diğer.

Bir tane daha.

Tekrar.

Güçlü bir el omzundan yakaladı ve kadın sert bir şekilde karşılık vererek neredeyse Augustine'in parmaklarını ısırdı.

"Yanlış yer," dedi.

Önüne geçti, onu nazikçe yana itti ve geriye yaslandı. Ayağı bir çekiç gibi fırladı ve kilidin yakınındaki kapıya çarptı. Tahta parçalandı ve o da umursamazca kapıyı tekrar tekmeleyerek açtı.

Adamı iterek geçti ve odaya daldı. Küçük yatak odasında elleri havada bir adam duruyordu. Derin bir nefes aldı, kokuları içine çekti ve saf bir hayal kırıklığıyla hırladı.

Burada değil.

"Sadece bir veterinerim," dedi adam sessizce, her kelimeyi dikkatlice telaffuz ederek. Sanki kuduz bir köpekle karşı karşıyaymış gibi duruyordu.

Veteriner mi? Hayır. Bir pislik, işkenceye ve canlı hayvanlar üzerinde deney yapmaya ortak, katil...

"Ben sadece bir veterinerim. Bir doktorum. Onların bakımını üstleniyorum..."

Üzerine atıldı. Parmaklarını boğazına doladı ve yüzleri arasında sadece bir santimlik mesafe kalana kadar onu kendine doğru çekti.

"Yavrum nerede?"

Saç çizgisi terden sıırıslıklam olmuştı. Yüzü bembeyaz kesilmiş, göz bebekleri korkuyla dolu simsiyah havuzlara dönüşmüştü. Korku, yapışkan ve yoğun bir şekilde vücudundan damlıyordu.

"Sana bir soru sordu." Augustine'in sesi buz gibiydi.

"Kasanın içindeler, hepsi kasanın içinde," diye hırıltılı bir sesle söyledi adam.

Onu boynundan tutup koridora sürükledi. "Göster bana!"

Adam koridorun sonunu işaret etti.

"Git buradan," diye hırladı kulağına.

Koridorda, adımları uyumlu bir şekilde yürümeye başladılar; kadının eli hala yandan adamın nefes borusunu kavramıştı. Tek bir sıkma. Hepsi bu kadardı. Lezzetli, tatmin edici bir sıkma.

Evin içinden aceleyle geçtiler, kapıları ve koridorları aştılar, mutfağın arkasındaki, binayı ikiye bölen sağlam bir duvarın bulunduğu yere doğru ilerlediler. Ortada, sayısal kilitli metal bir kapı bekliyordu.

Onu kapıya doğru fırlattı. "Aç onu."

Omzu duvara çarptı. Acıyla inledi ve gözleri umutsuzlukla titreyerek Augustine'e döndü. "Açarsam, gitmeme izin verir misin?"

Ona tısladı.

Augustine'in eli nazikçe omzuna yaslandı. "Öncelikler. Her şeyden önce Kitty önemli. Kapıyı o açabilir."

Onun insani yanı, yani üç yaşındayken bir panter değil, bir insan olduğunu fark eden daha sakin ve mantıklı yanı, direksiyonun başına geçti.

"Pekala. Söz veriyorum."

Adam titreyen parmaklarıyla kilide bir şıfre girdi. Metal şıkırtısı duyuldu, bir şey vızıldadı ve kapı yana kaydı.

Augustine silahını adama doğrulttu. "Kaç!"

Adam arkasını döndü ve evin içinde ayak sesleri yere vurarak koşmaya başladı. Geri dönmeyecekti. Kadın daha önce yeterince panik içindeki insan görmüştü ve o adam canını kurtarmak için koşuyordu.

Eskiden kapının olduğu delikten içeri daldı. Önünde bir depo uzanıyordu; beton zemin, beton duvarlar, kereste ve metal dolu raflar ve tam karşısında, yüz metre ötede, elektrik ışığıyla aydınlatılmış başka bir kapı.

Oraya doğru neredeyse koşarak gidecekti ki, Augustine elini tuttu. Dokunuşunun ani sıcaklığı, aşırı hızlanmış duyuları için bir yanık gibiydi.

"Birlikte," dedi ve bu bir yalvarış gibiydi.

Kendini onun hızına ayak uydurmaya zorladı. Deponun karşısına, kapıya doğru koştu. Adam kapının önünde durdu, kontrol etti, silahını kaldırdı ve içeri girdi. Kadın da onu takip etti.

Dikdörtgen şeklinde, 150 fit uzunluğunda ve 300 fit genişliğinde bir oda. Duvarlar boyunca köpek kulübeleri sıralanmış. Parmaklıklardan 3 fit uzaklıkta sarı bir çizgi çizilmiş ve dışına "GÜVENLİ" yazısı şablonla yazılmış. Ve kafeslerden ona bakan, sessiz bir umutsuzlukla dolu gözler.

Etrafında bir koku kaleydoskopu dönüyordu: ayı, kaplan, tilki... O kadar çok, o kadar çok yaşam kıvılcımı bağlantı kurmak için uzanıyordu ki, bazıları güçlü, bazıları sönmekte, hepsi de dehşet içindeydi. Büyüsü yayıldı ve hepsini aynı anda hissetti. Eğer konuşabilecek sesleri olsaydı, "Bizi özgür bırakın!" diye bağırırlardı.

O kaybolmuştu. Her şeyin yoğunluğu karşısında bunalmıştı. Acı ve umutsuzluk karşısında çaresiz kalmıştı. Onlar anlamıyorlardı, sadece kapana kısılmış olduklarını ve korktuklarını biliyorlardı, ama onun insani yanı onların anlayamadığı şeyi anlıyordu: neden burada olduklarını, başlarına ne geleceğini ve ne kadar acı vereceğini.

Nefes almaya çalıştı ama göğsünün etrafında çelik bir bant vardı ve genişleyemiyordu. Boğazı sert bir yumruyla tıkanmıştı. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı ve dünya kırık cam gibi kesen kırmızı bir sisin içinde kayboldu. Ayaklarının dibinde karanlık bir uçurum açıldı ve uçurumun kenarında sendeledi. Eğer düşerse, parçalanacak, yırtık bir bez gibi çözülecek, büyüüne göz diken yirmi dört hayvanın arasına karışacaktı.

Bir şeyler duydu, bir ses, kelimeler, ama ne anlama geldiklerini anlayamadı. Etrafını saran, sağlam, koruyucu bir şey onu dipsiz acı çukurundan geri çekiyordu.

"Diana, bana geri dön. Sana burada, benimle birlikte ihtiyacım var."

Augustine.

Gözleri hâlâ kapalıyken ellerini adamın kollarına kenetledi ve tekrar nefes alana kadar sıkıca tuttu. Adamın kokusu onu sardı, diğer tüm kokulara karşı bir bariyer oluşturdu ve o da bu kokuya kilitlenerek uçurumun kenarından küçük bir adım geri çekildi.

Yavaş yavaş, acı verici bir yavaşlıkla, iç dünyası dengesini yeniden sağladı. Zihinsel savunmaları yükseldi, onu pençeleriyle tırmalayan, bağlantı ve güvenlik için yalvaran kıvılcımlardan korudu.

Yavaş bir nefes.

Bir diğer.

Neredeyse kendini kaybetmişti. Bu, her hayvan büyücüsünün korktuğu kaderdi. Daha önce sadece bir kez, genç ve deneyimsizken bu kadar yaklaşmıştı. Artık kendine güvenmeyen 13 yaşında bir kız değildi, riskleri biliyordu ve hazırlık yapmalıydı.

Telefonundaki zamanlayıcının yavru kedinin en son beslenmesinden bu yana çok zaman geçtiğini bildirmesi, Celeste'in çektiği acı, Kayson ve Aleah'ın sevdiklerinin kederi ve Woodward'ın yakında dönüşü... Bütün bunlar bir araya gelerek bir baskı ortamı oluşturmuştu ve neredeyse onu yıkıyordu.

Ve sonra Augustine vardı; hem her şeyi daha da kötüleştiriyor hem de sonsuz derecede iyileştiriyordu. Eğer o olmasaydı, Woodward geri döndüğünde onu yerde, katatonik halde, iradesiz ve akıldan yoksun, yaşayan bir kabuk gibi bulacaktı.

"Diana..." Augustine'in fısıltısı kadifemsi bir okşama gibiydi.

Onun kollarını daha sıkıca kendine doladı, dokunuşunun tadını son kez çıkardı ve sonra kendini ondan ayırdı.

"İyiym teşekkürler."

Yüzüne bakmadı. Ne göreceğini bilmiyordu. Endişe mi? Tiksinti mi? Acıma mı? Risk alamazdı. Şimdi değil.

Kokular hâlâ dikkatini çekmek için yarışıyor, ama o kendinden emin bir kolaylıkla bunların arasından sıyrıldı.

İşte oradaydı, o tanıdık, sıcak koku, güneş ışığından yapılmış bir karahindiba gibi. Bilinci o kokuya değdiği anda, üzerine yoğunlaşan, ısrarcı, bağlantı kurmayı talep eden bir sihir dalgası hissetti. Kendini buna karşı koymaya zorladı, en soldaki kafese doğru yürüdü ve parmaklıkların önünde durdu.

Kitty, tüylü, mavi "katil eldivenleri"yle parmaklıklara pençeleriyle vurdu. "Meeya!"

Bu bir miyavlama bile değildi. Bu, "Ee? Beni buradan çıkarmayacak mısınız? Neden bu kadar geç kaldınız?" diyen bir talepti.

Kapı bir asma kilitle kilitlenmişti. Bir an için neredeyse panikledi, sonra Augustine uzanıp kilidi açtı. Elindeki anahtarlara şaşkınlıkla baktı.

"Kapı girişinde asılıydı," dedi. "Üzerlerinde numaralar var."

Kapıyı ardına kadar açtı ve yavruyu kucağına aldı. Minik mavi kaplan annesinin yüzünü yaladı. Aralarında bir bağ yoktu, ama yavru, annesiyle Celeste arasındaki sihri hissetti. Diğer annesiyle birlikte olduğunu biliyordu.

Augustine arkasını döndü ve ateş etti. Kurşun yağmuru Hayvanat Bahçesi'ni delip geçti ve kapının yanındaki, metal ve sihirle yapılmış büyük bir kedi şeklindeki yapıyı deldi. Garip şekilli parçalar yere saçıldı. Yapı battı. Mavi sihir titreşti ve dağılan parçalar kusursuz bir şekilde yerine kayarak tekrar ona geri döndü.

İkinci bir yapı kapıdan içeri süzülerek ilk yapının yanına durdu, hatları zarif ve düzgündü.

Panterler. Cesaret etti.

Boğazından hafif bir hırıltı yükseldi ve bunu gizledi. Bazı insanlar metal kedileri güzel bulabilirdi. Ama o onları oldukları gibi görüyordu: Orijinalinin işkence görmüş taklitleri, gerçek yaratığın zarafetini ve ölümcül gücünü yakalamaya çalışan ve umutsuzca başarısız olan varlıklar.

Koyu saçlı bir adam kapıdan içeri girdi. Ortalama boyda, sıradan bir vücut yapısına ve unutulabilir bir yüze sahipti; ellili yaşlarının başlarında sıradan bir adamdı. Dar bir yüzü, belirgin bir burnu ve kalın, alçak kaşlarının altında koyu renk gözleri vardı. Tuhaf bir kokusu vardı; tıpkı yıldırım çarpmış bir ağaç gibi, tanıdık insan terinin ve deri yağlarının keskin ozon kokusuyla karışmış hali.

Onunla sadece iki kez karşılaşmıştı, ama yüzü ve kokusu hafızasına kazınmıştı, çünkü Zeus'u satın almaya kalkıştığı anda onun bir tehdit olduğunu anlamıştı.

“İzinsiz giriş. Vandalizm.”

Sesinde garip bir yankı vardı, sanki gizli bir mikrofona konuşuyormuş gibiydi. Bu yankı etraflarını doldurdu ve kadının kollarının arkasındaki tüyler diken diken oldu.

“Mülke zarar verme. İzinsiz girme mi, yoksa hırsızlık mı?”

Woodward'ın sesi sakin ve metodik, duygusuzdu, ama sözlerinin yankıları sert betona atılan taşlar gibi etrafında sekti. Bu ürkütücü ses, kokusuyla birleşince içindeki derin bir alarmı tetikledi. Ölümün burada olduğundan ve gözlerinin içine baktığından emindi.

“Başbakan Harrison'dan böyle bir aptallık bekliyordum. Büyüsü onun muhakeme yeteneğini bulandırıyor ve düşünce kalıpları ilkel ve dar görüşlü. Buradaki diğer yaratıklar gibi, sonuçları anlamıyor. Ama siz, Başbakan Montgomery, mantıklı ve akılcı bir insansınız. Bu girişimin ne kadar boşuna olacağını anlamalıydınız. Para olamazdı. Kibir miydi? Yoksa seks vaadi miydi? Gerçekten bilmeliyim.”

METAL PANTER KENDİNİ YENİDEN BİRLEŞTİRMEYİ BİTİRMİŞTİ. BİFTEK bıçağı büyüklüğünde pençeler, jilet gibi keskin metal dişler ve gelişmiş tepki protokolleri. Augustine silahını indirdi. Woodward'ı hedef almıştı. Yapı, mermilerin yoluna atılmıştı, ancak ilk birkaç mermi Woodward'a isabet etmeden önce değil.

Adam koluyla onları engellemişti.

Kan yoktu. Gözle görülür bir kalkan da yoktu. Bir kalkan kullanan büyücünün varlığını gösteren, büyü'nün belirgin bir şekilde yoğunlaşması da söz konusu değildi.

Nasıl yani? Dirseğinden kolunu koparacak kadar çok kurşun sıkılmıştı. Augustine'in içini bir endişe ürpertisi kapladı. Bu, Woodward'ın gücünün beklenen sınırlarının dışındaydı.

Kendini zorlayarak anlık olana, bilinen şeye odaklandı. İki yapı, açıkça katliam sınıfına ait, yollarındaki her şeyi hızla öldürmek için tasarlanmış. Bir canlandırıcı. Augustine kapı aralığını dikkatlice inceledi, ancak başka hiçbir şey içeri girmedi.

Woodward ilk bakışta pek de tehditkar görünmüyordu; zayıf, siyah pantolon ve yaşlanan teknoloji girişimcilerinin üniforması haline gelmiş kalın siyah bir balıkçı yaka kazak giyiyordu. Ama hareketlerinde tuhaf bir şey vardı. Adımlarında bir ağırlık... Şimdi hareketsiz duruyordu ve hareketsiz duruşu doğal olmayan bir hal almıştı. Bu hemen fark edilmiyordu. Augustine odaklanmak zorundaydı ve yine de bunu fark edemiyordu.

Zaman kısıtlıydı. Bunu çözmek için sadece saniyeleri vardı.

Yanlışlığın kaynağını arayan Augustinus, Woodward'ın kapıdan adım adım nasıl girdiğini, girişini zihninde tekrar tekrar canlandırdı.

Orada.

İnsan vücudu, kırkıdakla birbirine bağlanmış kemiklerden ve kaslarla güçlendirilmiş, birleşik parçalardan oluşan bir yapıydı. İnsan vücutlarını inceleyerek çok zaman geçirmişti. Nasıl hareket ettiklerini, nasıl bir araya getirildiklerini ve nasıl kırılıp parçalandıklarını biliyordu. Bacakları vücudun geri kalanına bağlayan ve iki ayak üzerinde yürümeyi sağlayan birkaç kas vardı. İnsanlar yürürken, bu kaslar gövdeyi çekerek hafif bir dönüşe neden oluyordu. Bir kişinin göğüs kemiğine bir ışık takarsanız, ışık

her adımda yanlara doğru hareket ederdi. Bu küçük bir hareketti, ancak kişinin yürüyüşünü değerlendirmek için çok önemliydi.

Woodward'ın gövdesi kıpırdamadı. Sanki bacaklarının üzerine yerleştirilmiş ama onlardan ayrılmış gibi, mükemmel bir şekilde düz kaldı. Ve şimdi doğal olmayan bir hareketsizlikle duruyordu. Disiplinli, odaklanmış ve dikkat pozisyonunda olan askerler bile mükemmel bir şekilde hareketsiz kalamazlardı. İnsan vücudu dengeyi sağlamak için sürekli olarak küçük ayarlamalar yapardı. İnsan göğüsleri inip kalkardı. Kan damarlarda dolaşır, kaslar kasılır ve seğirirdi.

Olayın sonuçları aklına yattı. Bir anda, sanki birisi kemiklerine buz enjekte etmiş gibi, alarm zili çaldı ve sonra sakinleşti. Korku, öfke ve şüphe kayboldu. Sadece kendisinin ve hedefin bulunduğu tanıdık bir boşluğa düştü.

Uzun süren bir mücadelede Woodward avantajlı olurdu. Yorulmazdı. Bu işin hızlıca yapılması gerekirdi. Ve tüm gücünü kullanması gerekirdi. Tekrar deneme şansı olmazdı.

Her büyücü kendi büyüsunü farklı şekilde görüyordu. Augustine için bu, saydam bir alevdi. Vücudunu kaplayan, iradesiyle tekdüze bir kılıfa hapsedilmiş ve sürekli bedeni tarafından beslenen neredeyse görünmez bir ateş. Eğer sürekli bir illüzyon yaratarak bir kısmını kaybetmezse, çok yoğunlaşacak ve kafesinden çıkacaktı. Alanını etkinleştirdiğinde, bu hayalet ateş şişiyor ve gücünü bir el bombası gibi patlatarak yere vuruyordu; patlamanın ardından illüzyonlar ortaya çıkıyordu.

Ama şu anda, tüm bunları topladı ve içe gönderdi; hayaletimsi alevlerden oluşan bir sel göğsüne, bedenine ve sırtına, oraya damgalanmış mühüre doğru aktı.

Yaralar alev aldı.

Acı.

Tanıdık. Hoş geldin. Ödediği bedel buydu. Her seferinde aynı acıyı hissediyordu, özellikle de kızgın tellerin etine saplanıp yakıcı bir etki yarattığı ilk an kadar.

Woodward'ın sözleri Augustine'in farkındalığının yüzeyine dokundu. Diana'ya hakaret ediyordu, bu apaçık bir kışkırtma taktiği idi. Augustine ona baktı. Gözleri sihirle parlıyordu, o kadar parlak bir güçle dolup taşıyordu ki, irisleri ve skleraları tamamen altın havuzları gibiydi. Bir şekilde bu ışıltıda bir anlayış gördü. Konuşmalarına gerek yoktu. Mükemmel bir uyum içindeydiler.

Sırtı dayanılmaz bir acı içindeydi, acı o kadar şiddetliydi ki görüşü bulanıklaşıyordu. Hayalet Ev büyüünün karmaşık satırlarını zihninde canlandırdı, büyüü mühürden belirli bir düzende geçirerek yeniden yarattı.

Diana öne çıktı. Tepede gördüğü o uhrevi, yırtıcı zarafet hareketlerine de yansımıştı. Sesi alçak ve istikrarlıydı. Bir Başmelek'in mutlak otoritesiyle konuşuyordu.

"Taklitlerinizle doğayı geliştirdiğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Biliyorum, yaptım." Woodward'ın sesi kibirle doluydu.

Kılıcını savurdu ve hareketinde şaşırtıcı derecede kediye özgü bir şey vardı. Sanki insan derisini atmış ve tek bir kasını bile kıpırdatmadan yırtıcı bir kediye dönüşmüştü.

Mühüre o kadar çok güç vermişti ki, artık bedenini hissetmiyordu, sadece girdap gibi dönen bir sihir ve acı kütlesi vardı. Bir an sonra, kontrolünden çıkacak ve patlayacaktı. Parmakları cebindeki metal küreleri sıkı.

Bir nefes daha. Tut.

"Bugün size aradaki farkı öğreteceğim," diye söz verdi insan panter.

Yapılar hep birlikte ileri atıldı. Ona Woodward'a karşı net bir atış şansı vermişti.

Augustine, zıplayan topları kendileriyle Woodward arasındaki boşluğa fırlattı. Ceviz büyüklüğündeki küreler, ses, ışık ve ısı dalgaları halinde sekip patlayarak rastgele yönlerle doğru dönüp yuvarlandı.

Woodward irkildi ve elini sol gözünün üzerine kapattı.

Augustine, sırtındaki mühürden yayılan yakıcı sihir akımını kavradı ve onu ısı ve ışığın kaosuna çarptı. Bir anda, kendi bedeninin şeklini almış, yüzü olmayan karanlık bir hayalete, bir gölgeye dönüştü. Yerde karanlık havuzları oluştu, birbiri ardına gölge ikizleri doğurdular ve hepsi rastgele yönlerle doğru hücum etti.

Augustine sola doğru hızla koştu, mühürden hâlâ akan yakıcı büyüü tekrar kavradı ve onu kendi bedenine sardı. Büyü tenine işledi.

Ortadan kayboldu.

"Ne kadar heyecan verici!" diye bağırdı Woodward gürültünün içinde. "Kendimi onurlandırılmış hissediyorum. Bana gücünüzü gösterdiniz. Ben de size gücümü göstereceğim!"

Augustine neredeyse onun yanındaydı.

"Bütün bunların ne için olduğunu görün. Şahit olun. Anlayın ve umutsuzluğa kapılın!"

Woodward kıyafetlerini hızla çıkardı. Kıyafetler adeta kağıt mendil gibi döküldü. Bacakları, gövdesinin sol yarısı köprücük kemiğine kadar olan kısmı ve kolları, hastalıklı bir sanat ve parlak mavi bir sihirle bir araya getirilmiş metal ve yüksek performanslı plastikten oluşuyordu. Sağ yarısı hâlâ büyük ölçüde insandı ama süslü, vücuda yapışan bir zırhla korunuyordu. Woodward'ın boynunda uzun yara izleri vardı.

Augustine'in korktuğu tam da buydu. Woodward içeri girdiği anda, duruşundaki yanlışlık, garip tavrı, hayvanlara ve bedenlere olan takıntısıyla birleşince, hepsi bu sonuca işaret ediyordu. Woodward, bir yapıyı kendine kaynaştırmanın bir yolunu bulmuştu.

Böyle bir şey mümkün olmamalıydı. Ama işte oldu.

Hayaletler Woodward'ın etrafında uçuşuyordu. İçlerinden biri ona yumruk attı ve Woodward geriye doğru sendeledi. Yüzüne şok ifadesi çarptı.

Yanılsamaların hiçbir özü yoktu. Bu bilinen bir gerçektir. Ama bunlar sıradan yanılsamalar değildi. Bunlar Montgomery Hanedanı'nın hayaletleriydi. O yumruk, Augustine'in gücünün yoğunlaşmış bir düğümüydü ve Woodward'ın insan beyni ve duyuları bunu bir tehdit olarak algıladı.

Woodward'ın yarattığı yapay uzuvlar ikiye ayrıldı ve yedi inç uzunluğunda hançerler ortaya çıktı. Gelen hayaletlere çılgıncasına saldırdı. Augustine'in klinik tarafı ona Woodward'ın daha hızlı ve daha güçlü olduğunu söyledi.

Augustine animatörle arasındaki mesafeyi kapatırken zaman yavaşladı, saniyeler sürünerek geçti. Açık yoktu. Bıçak için hedef yoktu. Ama Woodward'ın hâlâ sağlam bir beyne ve işlevsel bir omuriliğe ihtiyacı vardı.

Artık neredeyse Woodward'a varmıştı. Hava kan kokuyordu. Diana'nın yapıları parçaladığını gördü. Bir şekilde, vahşiliğiyle ikisini de paramparça etmeyi başarmıştı; çılgın darbeleri her iki panteri de kısmen çökmüş halde tutuyordu. Başka bir zaman olsa, şiddetinin güzelliği inanılmaz derecede erotik olurdu; ancak o sadece kan gördü. Yırtık kıyafetlerini kan kaplamıştı. Her darbede kıyafetlerini yere fırlatıyordu. Yapılar kanamazdı.

Bazen zafer fedakarlık gerektirirdi.

Woodward, önünde geniş bir savurma hareketiyle bir hayaleti ikiye böldü. Bir anlığına animatörün kolları açık, göğsü açıkta kaldı.

Augustine öne doğru kayd, tüm dövüş sanatları eğitimi bu kısa, akıcı harekete yoğunlaşmıştı.

Woodward onu gördü ve sağ koluyla bıçaklayarak karnından delmeye çalıştı. Augustine yana doğru kıvrıldı. Sol karın bölgesinde keskin bir acı hissetti; Woodward'ın bıçağı onu sıyırmıştı. Bıçak darbesinden tamamen kaçamayacağını biliyordu ama önemli değildi. Pozisyonunu almıştı.

Augustine, Woodward'ı göğüs göğüse kucakladı, sol elini Woodward'ın başının tepesine kenetledi, sağ eliyle adamın çenesini kavradı ve yukarı doğru döndü.

Boynu kuru bir çıtırtıyla kırıldı.

Augustine elini bıraktı ve geriye çekildi.

Woodward'ın bedeni sendeledi. Onu canlandıran parlak mavi sihir, snmş bir mum gibi kayboldu. Bir an için şekil korundu, sonra beden dağıldı ve yere bir kova dolusu LEGO parçası gibi saçıldı.

Arkasından gelen ifte gürültü, metal panterlerin ölümünü haber verdi.

Augustine derin bir nefes aldı. Büyülü enerji akış, kontrolden çıkılmış bir tır gibi ona çarptı. Bacaklarını katladı ve sonra tavana bakmaya başladı.

Bir şey gürültüyle çarptı. Tam zamanında boynunu uzattı ve devasa metal kapının gürültüyle yerine oturup çıkışını kapattığını gördü.

Diana, Augustine'in gömleğini kesti. Gömlek yırtıldı ve Diana onu tamamen açtı. Karnında dar, yatay bir kesik vardı. Woodward'ın bıçağı midesinin kaslarını kesmişti. Kan içinde ıslanmış bağırsakların şişkinliğini görebiliyordu.

Panik onu sardı. Topallayarak köşedeki küçük bir odaya doğru koştu; bu oda, geçici ofis duvarları ve dayanıksız bir kapıyla hayvanat bahçesinin geri kalanından ayrılmıştı.

Kanadığını biliyordu ama umursamadı.

Kapıyı omzuyla çarptı. Kapı açıldı ve içinde buzdolabı, lavaboda yemek bulaşıkları ve bir yığın beyaz havlu bulunan küçük bir oda ortaya çıktı. Havlulardan birini kaptı. Burnuna hafif bir çamaşır suyu kokusu geldi. Temizdi. Havluyu musluğun altına sokup ıslattı ve hızla geri döndü.

Adam, kadının onu bıraktığı yerde duruyordu. Kadın yanına çömeldi ve ıslak havluyu yaranın üzerine sürdü.

"Diana..." dedi.

"Miden yırtılmış," dedi ona. "Eğer nemli tutmazsak, bağırsakların kuruyacak."

Havluya kırmızı lekeler yayıldı ve neredeyse ağlayacaktı.

"Kanıyorsun," dedi.

Havluyu yerine sabitleyerek, ona zarar vermeden yaranın üzerine daha sıkı bastırmaya çalıştı.

"Uyluğunuzda derin bir bıçak yarası var. Turnikeye ihtiyacınız var, yoksa kan kaybından öleceksiniz."

Onu görmezden geldi.

“Diana!”

"Henüz değil!" Turnikeyle yürüyemiyordu.

Diana tekrar havalandı ve Hayvanat Bahçesi'nin etrafında telaşlı bir daire çizdi. Birkaç dakika sonra, bu sefer bir bez torba, bir makas ve büyük bir metal kaşıkla tekrar yanına indi. Augustine haklıydı. Yara derindi ve kan akışı çok hızlıydı. Geçici bir bandajı ıslatacaktı. Kan akışını kesmesi gerekiyordu.

Adam, kadının çuvalı beşer santimlik şeritler halinde kesip kalın, uzun bir bandaj haline getirmesini izledi. Pantolonunu çıkardı. Bacağındaki derin delik kırmızı bir ağız gibi açılmıştı. Kan derisinden aşağı akıyordu.

Yaranın üzerine doğaçlama pansumanı geçirdi ve acı içinde yarım düğüm attı. Sıradaki adım kaşıktı; kaşığı düğümün üzerine yerleştirdi ve şeritleri tekrar bağladı.

"Bırak da ben yapayım." Kendini yarı doğrulttu.

"Ben iyiyim."

Kaşığı kavradı ve saat gibi kurcalayarak döndürdü. Bacağında şiddetli bir acı hissetti. Diana çığlık attı.

Bir tur daha. Bir tur daha. Kan akışı durdu. Augustine pansumanın uçlarını kaşığın üzerine doladı, bağladı ve yere yığıldı.

Sırtüstü yere serildi. Adrenalin etkisi geçmişti ve hiçbir enerjisi kalmamıştı. Telaşlı arayışı sırasında arkasından gelen Kitty, sessizce yanına geldi, kanını kokladı ve ikisinin arasına yere yığıldı.

"Çıkış yolu var mı?" diye sordu Augustine.

Diana ona yalan söylemek istedi ama yapamadı. "Hayır. Kapıyı açmanın hiçbir yolu yok ve burada cep telefonu çekmiyor."

"Bu beklenen bir şey." Sesi alçaktı. "Dört ayak kalınlığında beton duvarları olan bir sığınaktayız."

Woodward'ın ölümü bir tür güvenlik mekanizmasını tetiklemiş olmalıydı, çünkü çıkışlarını engelleyen çelik kapıda kilit yoktu. Kapıyı açacak bir mekanizma bulamadı. Sadece onları içeride hapseden bir metal duvardı. Pencere yoktu, çıkış yoktu. Hayvanat Bahçesi'ndeki hiçbir şey güçlendirilmiş beton duvarları aşamazdı. Havluları bulduğu küçük odada bir sabit hat olmasını ummuştı, ama yoktu.

Gerçekten de tuzağa düşmüşlerdi.

Eğer önümüzdeki bir iki saat içinde hastaneye ulaşamazlarsa Augustine ölecekti. Bağırsaklarının delinip delinmediğini bilmiyordu. Delinmemiş olsa bile kuruyacaklardı. Sepsise girebilirdi ve hâlâ kanıyordu.

Eğer kısa süre içinde tıbbi tedavi görmezse, bacağını kaybedecek ve ardından ölecekti.

Woodward'ın kahkahalarını neredeyse duyabiliyordu. Hepsi burada ölecekti. Hep birlikte. Sonunda biri o kapıyı açacak ve üç insan cesedi bulacaktı.

Kadın kendini zorlayarak ceketinin cebine uzandı, sıvı dolu bir kese çıkardı, kapağını çevirerek açtı ve içindeki kauçuk emziği Kitty'ye uzattı. Yavru kedi keseyi emmeye başladı ve açgözlü hırıltılar çıkardı.

Diana, Celeste'nin sütü tamamen bitene kadar bekledi, telefonundan bir mesaj yazdı, şifreyi sildi ve telefonu yanına koydu.

"Orada ne yazıyor?" diye sordu.

"Harrison Hanedanı'nın, Kitty'yi sağ salim evime geri getirene beş milyon dolar vereceği yazıyor. Az önce sütünü içti. Bu ona birkaç gün daha ömür veriyor. Yere bir kap su bıraktım."

"Her şey yolunda olacak," dedi ona. "İyileşeceğiz."

Bu hiç de iyi olmazdı. Kaçış yoktu.

"Benimle kalır mısın Diana?" diye sordu.

Ona döndü ve zoraki bir gülümseme takındı.

Gözleri tamamen yeşil değildi. Açık, güzel bir ela rengindeydi; göz bebeğinin etrafında altın kahverengi bir yıldız deseniyle çevrili, grimsi yeşil bir halka vardı.

Bunu anladı. Büyüsü gitmişti. Augustine tükenmişti. Gerçek halini görüyordu ve ona baktı, gerçekten baktı.

Omuzları daha genişti. Hester'larla olan kavga sırasında gerçek vücudunu kısaca görmüştü, ama şimdi vücudunu saran sert kaslar apaçık ortadaydı. Eski bir yara izi sol yanağını kesmiş, üst dudağının köşesini yarıp geçmişti. Sakal tıraşı çenesini pürüzlendirmişti. Yüz hatları kusursuzluğunu kaybetmişti, ama bu bir şekilde etkilerini daha da artırmıştı. Her zaman yüzünü illüzyonlarıyla yeniden şekillendirdiğini sanmıştı. Yanılıyordu. Augustine hâlâ kendisi gibi görünüyordu. Ölümcül prensi gerçekten de bu kadar güzeldi.

Doğruldu, ceketini çıkardı, buruşturdu ve onu yavaşça yukarı kaldırarak başının altına kaydırıldı.

Sırtında kocaman bir yara izi vardı. Kadın nefesini tuttu. Gizemli bir çember, sadece çizilmiş değil, derisine yakılmıştı; o kadar derindi ki, sembolün çizgileri etinde sığ hendekler gibiydi.

"Bunu sana kim yaptı?"

“Bunu kendi kendime yaptım.”

Ceketi başının altına kaydırđı ve onu yere indirdi. "Neden?"

“Zayıftım. Güce ihtiyacım vardı.”

Bazen sihir kullanıcıları sihirlerini artırmak için kendilerine semboller çizerlerdi. Çok nadiren de dövme yaptırırlardı ki bu da doğası gereği tehlikeli bir işlemdi. Büyü çemberleri ve sembolleri inanılmaz bir hassasiyet gerektiriyordu. Küçük bir hata, kişinin sihrini ve hatta hayatını kaybetmesine neden olabilirdi. Bir yerlerde istatistikler görmüştü ve dövme başvuranların hayatta kalma oranı çok düşüktü, yüzde birden azdı.

Bu bir dövme değildi. Bu çok daha kötüydü, etine kalıcı olarak kazınmış bir mühürdü. Bununla ilgili istatistikler yoktu çünkü kimse bunu deneyecek kadar aptal olmazdı.

Diana, Augustine'in yanına kaydı, o kadar yakındılar ki neredeyse birbirlerine değiyorlardı. Kitty de yaklaştı. Diana, yavrunun büyüünün o tanıdık, ısrarcı itişini hissetti. Tıpkı ısrarcı bir kedi yavrusunun başıyla elini dürterek okşanmayı istemesi gibi. Kitty bir bağ arıyordu. Her zaman olduğu gibi, Diana kendini bunu görmezden gelmeye zorladı. Yavru tekrar denedi, sonra vazgeçti ve Diana'nın bedeninin kıvrımına sokuldu. Diana kolunu Kitty'nin etrafına sardı.

Hem ona hem de Celeste'e karşı başarısız olmuştu. Bunu düşünmek onu daha da dağıtacaktı ve bunu istemiyordu. Bu son dakikaları Augustine ile geçirmek istiyordu.

"Bana çemberden bahset," diye fısıldadı.

“Babamla hiçbir zaman iyi geçinemedik. O beni sorumsuz ve saf buluyordu, ben de onu katı ve kontrolcü buluyordum. Hayalleri olmayan, sıradan işlerle yetinen ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekmeye çalışan bir adamdı. Özgür olmak istiyordum. Planlarım vardı. Casus olmak istiyordum. Ülkemi güvende tutacak biri olmak istiyordum.”

"Mükemmel bir casus olurdun," dedi ona.

“Yapardım. Yirmili yaşlarımda başlarındayken aileme saldırıldı,” dedi Augustine. “İyi hazırlanmışlardı. Annem Verena'yı ve erkek kardeşimi üç cesedin yanında yerde kanlar içinde buldum. Diğer kız kardeşim Seraphina, teyzem ve babam hayatta kalmadı. Zayıf görünmeyi göze alamazdık. Saldırının başarılı olduğu öğrenilirse, düşmanlarımız bizi paramparça ederdi. Ailemin yarısı ölmüştü. Annemi ve kalan kardeşlerimi güvende tutmak zorundaydım. Bu yüzden babam oldum. Kendimi bir illüzyonla örttüm, onun yüzünü taktım ve ertesi gün işe gittim.”

Ne kadar korkunç.

"İki yıl boyunca hem o hem de bendim, MII'yi yönetiyormuş gibi davrandım, kendime emirler verdim ve onları yerine getirdim, fırtınada Evimiz ve firmamız olan gemiyi ayakta tutmaya çalıştım. Ancak Prime'lar birbirlerinin yanılısamalarını görebiliyorlar. Aldatmanın başarılı olması için, diğer tüm yanılısama Prime'larından daha güçlü olmam gerekiyordu. Kimsenin eşleşemeyeceği türden bir güce ihtiyacım vardı."

"Acıdı mı?"

"Öyleydi. Hala da her kullandığımda öyle oluyor."

"Bana yalan söyledin," dedi ona.

"Ne zaman?"

"Bana yanılısamalarının bedensel olmadığını söylemiştin, ama Woodward'a zarar verdiklerini gördüm."

İç çekti. "Bu bir Ev büyüydü. Mühür, bir çember çizmeye gerek kalmadan onlara erişmemi mümkün kılıyor. Buna İkiz deniyor. Hayaletler yarattığımda, onlara büyümü aşılayabiliyorum. Her biri gücümün aşırı yüklü bir tezahürüydü, bu yüzden Woodward ile temas ettiklerinde, büyü onları gerçek bir tehdit olarak algıladı. Ona zarar verdiler, ama aslında ona ciddi bir yara açamadılar. Yani, tamamen yalan değildi."

"Sadece kısmi bir tane mi?"

"Evet." Augustine ona bakıyordu ve gözleri çok sıcaktı. "Neden sana bütün sırlarımı anlatıyorum?"

"Ağaç dalına sarılmış halimi beğendiğin için mi?"

Gülmeye çalıştı, ama bunun yerine öksürdü ve yüzünü buruşturdu.

Elini uzatıp yüzünü okşadı. Artık çok cesurdu çünkü bunun bir önemi yoktu. Ölüyorlardı.

"Beni tanıdığınızı nereden bildiniz?" diye sordu usulca. "Bu sabah beni sokakta gördüğünüzde mi?"

"Seni her zaman tanırım."

"Nasıl?"

Yaralarından kaynaklanan hafif acıyı umursamadan omuz silkti. "Biliyorum. Sen benim özelimsin. Benim için çok özelsin."

"Neden ben?"

"Bilmiyorum."

"Bende hoşuna giden ne var?" Sesi çok şaşkın geliyordu.

"Her şey. Düşünme şeklin, dövüşme şeklin, bana bakışın. Kokunu seviyorum. Gözlerini seviyorum." Öne eğildi ve dudaklarına hafif bir

öpücük kondurdu. “Kollarının gücünü ve bana dokunduğunda hissettiğim duyguyu seviyorum. Tanıştığımız an anladım.”

“Neden bana söylemedin?”

“Çünkü sen olduğun gibisin, ben de olduğum gibiyim. Benimle gelmemeliydin Augustine. Keşke gelmeseydin. Keşke dışarıda olsaydın. Keşke ikimiz de Kitty ile birlikte dışarıda olsaydık.”

Uzandı ve elini tuttu. Parmakları çok sıcaktı.

"Bunu nasıl yapabiliyorsunuz?" diye sordu.

"Hangi kısım?"

"Tepenin yukarı doğru koşmak. Yapıları yıkmak. Az önce beni kaldırmak."

Elini sıktı. "Hayvanların neden bizden çok daha güçlü olduğunu hiç merak ettin mi? Evet, kas liflerindeki farklılıklardan ve motor nöron sayısından bahsedebiliriz, ama özünde aynı biyolojik mekanizmalarla güçleniyoruz. Yine de, bizim boyutlarımızın çok küçük bir kısmı olan bir vaşak on iki metre zıplayabiliyor ve tek bir ısırıkla yetişkin bir geyiği devirebiliyor. Peki neden biz, aynı ağırlıkta, bu kadar güçsüzüz?"

"Bilmiyorum," dedi. "Çünkü güçlü olmak zorunda değiliz?"

"Evet. Hayvan olmayı unuttuk. Silahlarımız, bıçaklarımız, kıyafetlerimiz... Büyümüz var. Ama hayvan büyücüler farklıdır. Biz nasıl olacağımızı hatırlıyoruz çünkü hayvanlarla doğumdan itibaren bağ kuruyoruz."

Parmak boğumlarını öptü ve gülümsedi.

"Hayvan büyücülerini çocukları için çok dikkatli planlar yaparlar, çünkü ilk bağımız kişiliğimizi ve karakterimizi belirler. Kardeşlerimin en büyüğüydüm ve büyüm doğduğumda beni Baş Büyücü olarak işaretlemişti. Hanedanın başı olacaktım, bu yüzden ebeveynlerim bir panter seçti. Bir leopar değil. Siyah bir jaguar. Hayatımın ilk üç yılında kendimi bir panter sandım. Panter ailemden daha zayıf ama bir insandan çok daha güçlüydüm."

Daha önce hiç kimseden bahsetmemişti ama nedense ona anlatmak doğru gelmişti. Baş dönmesinin ilk belirtilerini hissetmeye başlamıştı.

"Ağabeyim ikinci çocuktu. Annem ve babam onun bana destek olacağına güveniyorlardı. Ailenin ve sadakatin önemini anlamasını istiyorlardı. Bir kurtla bağ kurmuştu. Ona çok iyi alışmıştı. Derisi dışında her şeyiyle bir kurt. Sabırlı, kurnaz ve karamsar. Onu sık sık görmem ama yardım istesem mutlaka gelirdi."

“Cornelius'un bir ayı ile bağ kurması gerekiyordu. Ama kendi seçimini yaptı. Ailemin onun için hazırladığı Kodiak ayısıyla anlaşma yapmak yerine, şöminenin bacasına sıkışan şişman, aptal bir rakunla ilk bağı kurdu. İnsanlar rakunların saldırgan olduğunu düşünür, ama onlar utangaç ve ürkek hayvanlardır.”

"Anne baban bunu beğenmedi, değil mi?" diye sordu.

“Hayır. Annem Cornelius'un başarısız olduğuna karar verdi. Ona bir yaratık dedi ve onu gözden çıkardı. Blake ve ben dövüşmeyi öğrenirken, Cornelius yaralı sincapları tedavi etti ve terk edilmiş yavru kedilere ninniler söyledi. En küçük kardeşimi çok seviyorum. Çocukluğum kasvetliydi. Ailem soğuktu.”

"Sence bunun sebebi ne?"

İç çekti. “Çünkü etrafımızdaki canlılar öldüğünde acı çektiğimizi çok erken öğreniyoruz. Benim için, son birkaç aydır beslediğim bir kuşla on yıldır benim için çalışan bir insan arasında hiçbir fark yok. Hepsi aynı acıyı veriyor. Ve çocuklarınız veya ebeveynleriniz öldüğünde, en çok acıyı çekersiniz. Bu yüzden birçoğumuz intihar ediyoruz. Ebeveynlerim kendilerini korumaya çalışıyorlardı ve bize de aynısını yapmayı öğretmeye çalıştılar. Bu bizi güvende tutmak içindi.”

"Ama sen öyle değilsin," dedi.

“Hayır. Blake de öyle değil. Cornelius'umuz vardı. Soğuk olmayı bilmiyordu. Çocukken en karanlık anlarımda ona giderdim ve o her zaman tatlı ve nazikti. Yanında olmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı. Sevildiğimi hissettirirdi. Buna çok değer verirdim. Sonra bir gün Cornelius benimle konuşmayı kesti. Birbirimizden uzaklaştık ve iletişimimiz koptu. Daha sonra annemin onu Adam Pierce'a bağladığını ve Adam'ın ona eziyet ettiğini öğrendim. Bu yüzden annemle yüzleştim ve bu yüzden şimdi evimin başıyım.”

"Onu sen mi öldürdün?" diye sordu.

“Hayır. O ve babam emekli oldular. Sanırım bu onun için bir rahatlamaydı. Baskıyla asla iyi başa çıkamadı. Ondan nefret etmiyorum, Augustine. Sebeplerini anlıyorum ama reddediyorum. Görevi devraldığımda, onun yaptığı seçimleri asla yapmayacağıma dair kendime söz verdim. Daha iyi bir Meclis Başkanı olduğumu düşünüyorum. Daha insancıl. Sanırım Blake şimdi görevi devralacak.”

Elini sıkı.

“Hiçbir pişmanlığım yok,” diye fısıldadı. “Güzel bir hayattı. Ve sonunda elini tutabildim.”

Karşılarındaki duvar patladı.

Diana birden doğruldu.

Küçük bir figür delikten sendeleyerek geçti, yerde kaydı, kendi ivmesiyle ileri doğru sürüklendi, dengesini kaybetti, sonra kendini düzeltti.

Halüsinasyon mu görüyordu?

Figür, kapüşonunu geriye çekerek, atkuyruğu şeklinde toplanmış sarı saçlarını ve narin yüzündeki mavi gözlerini ortaya çıkardı.

"Merhaba!" diye duyurdu Arabella.

Augustine yüzünü buruşturarak doğruldu. "Aracımız geldi."

Diana ona döndü.

Ona gülümsedi.

"Nasıl?" diye zorlukla sordu.

Arabella yanına doğru yürürken, “İki saat önce beni aradı,” dedi. “Sekize kadar mesaj atmazsa veya aramazsa ikinizi de kurtarmamı söyledi. İşte ben de sizi kurtarıyorum.” Sağ elini salladı ve parmak boğumlarını ovuşturdu.

Nasıl? Duvarı nasıl aştı? Dönüşüm geçirmemişti. Duvara yumruk mu atmıştı?

En genç Baylor, Augustine'in karnındaki kanı, bandajları ve kırmızı lekeli havluyu inceledi. "Hazırda bekleyen sağlık ekibim var. İnkâr edilebilir bir durum için on dakika uzaklıktalar. Ayrıca, Bern şu anda Woodward'ın sunucularını siliyor. Bir şey söylemeden önce, size veri dökümünün bir kopyasını iletacağız. Elbette gizli bir şekilde. İyi mi yaptım?"

"İyi iş çıkardın," dedi Augustine. Hiç de şaşırılmış görünmüyordu.

Diana'nın kafasında parçalanmış resim bir araya geldi. O, MII'yi işin içine katmak istememişti ve Diana da yasal sorumluluklar nedeniyle kendi Hanedanını işin içine katmak istememişti. İkisinden biri güçlerini harekete geçirseydi, bu fark edilirdi ve yerleşkeye yaptıkları saldırının ardından ortaya çıkanlar öğrenilince, sorular da beraberinde gelirdi.

Baylorlar veya Roganlar güçlerini seferber etseydi, birileri bunu da fark ederdi, ancak kimse Woodward'ın yerleşkesindeki devasa bir delikle tek bir genç kadını ilişkilendirmeyi aklından bile geçirmezdi. Arabella Baylor tarafsız bir üçüncü şahıstı. Çok düşük profilli bir hayat sürdü. Baylorların yerleşkesinden kısa süreliğine ayrılması kolayca açıklanabilirdi. Kuzeni

gözetim verilerini yok ettikten sonra, Woodward'ın nasıl öldüğünü kimse asla öğrenemezdi.

Diana, Augustine'in her şeyi bildiğini fark etti. Başından beri bir kurtarma operasyonunun geleceğini biliyordu ve Diana'nın onların öleceklerini düşünmesine izin vermişti. Diana ona her şeyi anlatmıştı. Bir an için rahatlamış mı yoksa mahcup mu olduğunu anlayamadı.

"Her şey yolunda!" diye seslendi Arabella.

Kapüşonlu ikinci bir kişi delikten içeri girdi; bu kişi biraz daha uzun ve daha iri yapıydı. Kapüşonunu geri çekti, etrafına bakındı, kafes sıralarını inceledi. Ellerini beline koydu ve kaşlarını çatı. "Burası tam bir rezalet hayvanat bahçesi."

"Bu, tahmin ettiğim kişi mi?" diye sordu Augustine.

"Bu Tia Madero," dedi Arabella. "Destek almam gerekebileceğini düşündüm. Aman Tanrım, bu ne? Bu Zeus'un bebeği mi?"

Augustine, "Kan ve DNA ile ilgili planınız nedir?" diye sordu.

"Biyolojik temizlik ekibi." Arabella hayvanların bulunduğu kafesleri işaret etti. "Kanı yok etmede çok iyiler. Yardımcı olması için bir uzman getirdim."

Üçüncü bir kişi delikten içeri koştu; koyu saçlı ve yüzünde endişeli bir ifade olan bir çocuktü.

"Matilda," diye fısıldadı Diana. "Hayır..."

Yeğeni onu gördü. Matilda'nın kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Diana Teyze!"

Kitty döndü, gözleri Matilda'ya dikilmişti.

Diana, yeğeninin adımlarını yarıda kestiğini gördü. İnce bir sihir şeridi Diana'nın duyularını okşadı. Uyarıda bulunmak için bağırmaya çalıştı, ama çok geçti. İki çocuk birbirini gördü ve Diana bunu engelleyemedi.

Matilda ağzını açtı. Güzel, yumuşak bir şarkı döküldü ağzından; sözsüz bir nota, sığınaktaki acımasız zulme karşı savaşılan parlak bir ilahi gibi yükseldi. Tigrionex yavrusu da ona eşlik ederek hırladı. Kitty'nin boynunun etrafında ürkütücü bir mor ışık titredi; çıplak gözle fark edilemeyecek kadar kısa olan dokunaçların başlangıcı, gizemli bir ışıltıyla parlıyordu.

Şarkı yavaş yavaş kayboldu ve Matilda'nın sesi, uhrevi ve güç dolu bir şekilde ortaya çıktı.

"Anlaşma yapıldı."

SON SÖZ

Augustine, hastane yatağının şaşırtıcı derecede rahat olduğunu düşündü. Ancak MII'nin revirine harcadığı para miktarı göz önüne alındığında, bu beklenen bir şeydi.

Arabella, Connor'ın sağlık ekibini ödünç almıştı. Bir saatten kısa bir süre içinde hem o hem de Diana tedavi edildi ve MII helikopteriyle Houston'a doğru yola koyuldular. Yolculuk boyunca hiç konuşmadılar. Connor, Diana'yı yanlış yönlendirmişti ve Diana çok kızgındı. Öfkesinin yoğunluğunu adeta ısı gibi dışarıya yayıldığını hissedebiliyordu. İndikten sonra, Diana'nın adamları onu almaya gelirken, Connor'ın adamları da onu revire götürdü ve tek kelime etmeden yollarını ayırdılar.

Revir yirmi ikinci kattaydı ve yatağından Houston'ı, karanlık küllerin üzerine saçılmış közler gibi parlayan çok sayıda elektrik lambasını görebiliyordu. Ona güçlü bir kokteyl vermiş olmalılar, çünkü şiirsel saçmalıklara pek meyilli değildi.

Odanın içinde dikkatli bir tıkırtı duyuldu. Kapı aralığına baktı ve Arabella'nın kapı çerçevesine parmak boğumlarıyla vurduğunu gördü. Augustine başını salladı.

İçeri girdi ve yüksek kapasiteli bir depolama sürücüsünü sehpaye koydu. Woodward'ın kirli sırları.

"Tüm hayvanlar tahliye edildi," diye bildirdi.

"Blake Harrison?"

Başını salladı. "Birdenbire bir kurt sürüsü ve üç at römorkuyla ortaya çıktı."

"Onun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Kaşlarını çattı. "Rahatsız edici. Daha önce de onunla tanışmıştım ve insan gibi davranmakta çok iyidir. Bu gece ise hiç zahmet etmedi."

İlk değerlendirmesi doğru çıktı. House Harrison ilginç sürprizlerle doluydu.

"O tavsiyeye gelince," dedi.

"Gerçekten istediğin bu mu?" diye sordu. "Çok fazla iş gerektirecek."

Yüz ifadesi meydan okuyucu bir hal aldı. Bu ifadeye artık fazlasıyla aşinaydı. "Çalışmaktan korkmuyorum."

"Bunu yapacaksanız, sonuna kadar gitmelisiniz. Sizi desteklemek için çok fazla kaynak ayıracağım. Benim veya kendi çabalarınızı boşa harcamayın."

"Yapmayacağım," diye söz verdi.

"Lina'nın masasına uğra ve ondan yeşil klasörü vermesini iste."

Arabella gülümsedi ve uzaklaştı.

O, sorunlu bir çocuktı, ama borçlar ödenmeliydi. Her şey düşünüldüğünde, gelecekte güçlü bir müttefik olurdu. Tabii ki, yol boyunca kendini yok etmezse.

Augustine tekrar pencereden dışarı baktı. Güneş yakında doğacaktı.

Dışarıda bir yerlerde Diana dinleniyordu, muhtemelen tıpkı bu yatakta olduğu gibi.

Onu özlemişti.

Ona, onun tek ve özel kişi olduğunu söyledi.

En güvenli yol, hiç yaşanmamış gibi davranmaktı. Büyüleri uyumlu değildi, soyları aynı seviyede değildi ve kadının doğası istikrarlı bir ortaklık için fazla tahmin edilemezdi. Bunların hepsini biliyordu.

Augustine gözlerini kapattı. İyileşmek için bu zamana ihtiyacı vardı. Diana Harrison'ı aramaya gittiğinde en iyi durumda olması gerekiyordu ve ne kadar süre daha uzak kalabileceğinden emin değildi.

ARABELLA GÜNÜ KURTARDI

Saat dokuzu çeyrek geçe spor salonuna girdim, yüksek topuklu mantar sandaletlerimi çıkardım—bu çifti gerçekten çok beğeniyordum, üzerlerinde küçük mavi çiçekler vardı—ve salonu geçtim.

Spor salonları en sevdiğim yerler değildi. Aynalarla kaplı duvarlar ve sıra sıra dizilmiş ekipmanlar bana sanki sergileniyormuşum gibi hissettiriyordu ve mümkün olduğunca onlardan kaçınıyordum. Egzersiz yapmayı seviyordum—stresi atmama yardımcı oluyordu ve son zamanlarda çok stres yaşadım—ama kimsenin beni görüp çılgılık atarak kaçamayacağı bir yerde yapmayı tercih ediyordum.

Gerçi, diğer spor salonlarına kıyasla bu çok da kötü değildi. Genişti, dayanıklı kauçuk zemini vardı, aydınlık ve ferahtı, ayna yoktu ve iki kişi dışında boştu, bu da büyük bir artıydı.

Tekme ve yumruklara dayanacak şekilde tasarlanmış, ağır, silindirik boks torbalarından birinin yanında duruyorlardı. Torba, tavandaki metal bir raydan zincirle asılıydı ve ray neredeyse spor salonunun en arka tarafına kadar uzanıyordu.

İlginç.

İlk gelen, otuzlu yaşlarının sonlarında kaslı bir adamdı; çantayı dikkatlice öne itti ve kenara çekildi. Uzun boylu, geniş omuzlu, geniş göğüslü ve siyah kısa kollu sıkıştırma tişörtünün kollarını geren pazı kaslarına sahip iri bir adamdı. Saçları dağınık görünüyordu ve muhtemelen bunun farkındaydı ama umursamıyordu. Bu, yirmi dakika boyunca bir berberle kibarca sohbet etmektense, muhtemelen bir yeri atlayacağını bilerek kendi saçını makasla kesmeyi tercih eden türden bir adamdı.

Ray Braddock. Profesyonel Kabadayı ve Her Yönüyle Cesur Adam.

Bana lise güreş antrenörlerini hatırlattı; her zaman aşırı ciddi ve odaklanmışlardı, bazen de çok fazla baskıcıydılar ama aynı zamanda yardımsever, profesyonel ve sessizce sabırlıydılar. Ta ki onları kızdırana kadar. O zaman da yüzünüze bağırırdı, siz de orada korkmuş bir şekilde durup alındaki kan damarının patlamasını izler ve her şeyin bitmesini saniye saniye sayardınız.

Ben Ray için burada değildim. Buraya, kum torbasının yanında duran diğer kişiyi yaptıklarının sonuçlarından kurtarmak için gelmişim.

On yedi yaşındaydı, benden yaklaşık 10 santimetre daha uzundu ve bol kırmızı Nike şortu ve sade siyah bir spor sütyeni giymişti. Tia Madero, vücut yağlarının ondan korktuğu bir yapıya sahipti. Tamamen kaslıydı, belirgin karın kasları ve açılı pazıları, güçlü ve kaslı bacakları vardı. Koyu renk saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Ancak birkaç tel saç kurtulmuş ve terli alına yapışmıştı.

Ray beni gördü.

Yüzündeki ifade hızla dostça olmaktan çıktı. Bu garipti ve açıkçası biraz endişe vericiydi, çünkü şu anda pek de tehditkar görünmüyordum. Kıyafetimi ve tarzımı çok dikkatli seçmişim. On yedi yaşındakiler çabuk yargılardı ve Tia'nın iş birliği yapmasını sağlamalıyım. Burada biraz daha büyük abla havası yakalamalıyım: ciddiye alınacak kadar büyük, sır paylaşılacak kadar genç ve tamamen göz ardı edilmeyecek kadar şık. Tia'nın Instagram hesabı bana makyaj yapmayı bildiğini söylüyordu. Nadiren uğraşırdı ama yaptığında profesyonelce yapılmış gibi görünürdü. Ben de ona ayak uydurmalıyım.

Kolsuz, ekose bir Burberry elbise giymeye karar vermişim. Kıvrılmış ve ensemi hizasında gevşek bir topuz şeklinde toplanmış saçlarım, sofistike ve güzel arasında bir denge kuruyordu. İkisini de yumuşak bir makyajla tamamladım: bej tonlarında göz farı, kahverengi maskara ve hafif allık. Dudak parlaticım ise hoş, çok hoş bir sıcak pastel pembe tonundaydı. Gerçi düşündüğümünden daha az hoşmuş gibi görünüyor, çünkü Ray şu anda spor salonunda beni çılgınca takip ediyordu.

Ray, Tia'nın korumasıydı. Aslında, Tia'dan başkalarını korumak için para alıyordu, tam tersi değil. Zavallı Tia. Bu davayı gece yarısı almışım ve yatmadan önce birçok fotoğrafına bakmışım. Çoğunda Ray vardı, kollarını kavuşturmuş, onaylamayan bir gölge gibi ortopedik spor ayakkabılarıyla arkasında duruyordu. Tam bir keyif kaçırıcıydı.

Madero Hanedanı'nın güvenlik görevlisi olduğu için, büyük olasılıkla ailemle ilgili dosyaları okumuştı. Madero klanıyla birkaç kez çatışmıştık, bu yüzden Maderoların Baylor Hanedanı'nı takip etmesi mantıklıydı. Kişisel kayıtlarım gizliydi, bu da muhtemelen gözünün seğirmesine neden olmuştu. Bilinmeyen bir tehdit her zaman daha kötüydü. Ama Madero yerleşkesindeki bu spor salonuna girmiş olmam, çok yetkili birinin buna onay verdiğini gösteriyordu.

Tia'nın üvey annesiydi. Özellikle ona başvurdum çünkü Tia'nın babasına gitseydim, Dave Madero kıyameti başlatırdı.

Bakışlarımız buluştu. Ray çenesini sıktı.

Ona içten bir gülümseme verdim. Buraya sorun çıkarmaya gelmedim. Gerçekten.

Tia beni gördü, bilerek başka yöne baktı ve kum torbasına tekme attı. Ağır kum torbası spor salonunun diğer ucuna fırladı, demir ray üzerinde metalik bir vızıltıyla kayarak oraya kadar gitti ve orada sallandı.

Güzel.

Tia boynunu yana doğru uzattı, koyu renkli at kuyruğu sallandı ve başını salladı. Ray bir an tereddüt etti. Tia ona bir bakış attı ve Ray çantanın peşinden koştu. Tia bana sırtını döndü ve havaya bir dizi yumruk attı.

Neden burada olduğumu sormadı. Ama birinin gelip soru soracağını bekliyordu. Doğru yoldaydım. Şimdi onu benimle konuşmaya ikna etmem gerekiyordu.

Kağıt üzerinde Tia'dan sadece üç yaş büyüktüm, ama aramızdaki gerçek yaş farkı çok daha büyüktü. O lise üçüncü sınıftaydı, ben ise çoktan mezun olmuştum. Ben yetişkindim, neredeyse içki alacak yaşıyordum, o ise hala reşit değildi. Yıllardır ailemin şirketinde çalışıp kendi paramı kazanıyordum, o ise hala harçlık alıyordu. En önemlisi, Hanedan savaşlarına katılıyordum. Maderolar şiddet yanlısı bir Hanedandı. İşlerin ne kadar çirkinleşebileceğini çok iyi biliyorlardı ve Tia'yı bundan koruyorlardı.

Lise zihniyetine geri dönmek zorlu bir süreçti. On yedi yaşındayken, hayatımdaki diğer on yedi yaşındakiler ya bunalımlıydı ya da öfkeliydi. Tia kesinlikle öfkeliydi. Onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışsam, bana defolup gitmemi söylerdi. Şu anda beni görmezden geliyordu, bu yüzden önce onunla iletişim kurmam gerekiyordu ve elimde sadece öfke olduğu için, onunla devam etmek zorunda kaldım.

“Merhaba!” diye elimi uzattım. “Benim adım Arabella Baylor. Eniştem babanızla kavga etti.”

Beni görmezden geldi.

"Ve ablam, amcan Frank'i acil servise götürdü," diye devam ettim.

Elime, daha doğrusu Fransız manikürlü tırnaklarıma baktı, homurdandı ve arkasını döndü.

Ah, içimden bir ah çektim. "Diğer kız kardeşimin nişanlısı, amcan Frank'i plastik bir poşetle boğdu" diye devam etmeyi planlıyordum ama yüz ifadesi bana biraz daha derine inmem gerektiğini söyledi. Eğer ona tüm o öfkesini boşaltabileceği bir hedef verirsem, konuşmaya başlayacaktı.

Ray çantayı geri getirdi. Kadın arkasını döndü ve tekrar tekmeledi.

Güm!

Vuuu!

Ona kibarca, ılık bir alkışla karşılık verdim. Ray çantayı almaya giderken o da arkasını dönüp bana dik dik baktı.

"Biliyor musun, eğer çantanın peşinden koşup sonra da onu geri tekmelersen çok daha iyi bir antrenman yapmış olursun," diye belirttim.

"Bana nasıl egzersiz yapacağımı söyleme," diye tersledi.

Bir yanıt. Hem de sözlü olarak. Belli ki hassas bir noktaya dokunmuştum. Bunu bilmek güzel.

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Yapma. Benim ne yaptığım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Tırnaklarıma tekrar baktı.

"Eminim hayatında hiç kum torbasına vurmadin. Defol git buradan."

"Bu benim manikürüm, değil mi?"

Boşluğa doğru bir tekme attı. Sonra bir tane daha.

Bir buzdağını kazmayla yontmaya benzer. Sonunda mutlaka bir çatlak bulurdum.

"Hayatında hiç kum torbasına vurmamış birini biliyor musunuz? Emeline Lily. Ve yine de Phillip Dunwoody nedense Instagram'ında sürekli ona hayranlık duyuyor."

GÜM! Vuuu!

Ray çantayı alır almaz, kadın çantayı tam anlamıyla geri fırlattı. Adam neredeyse elini kaybediyordu.

Tia bana dik dik baktı. İçimde hafif bir suçluluk hissi vardı, ama bunu onun iyiliği için yapıyordum, çünkü dün iki gün öncesine kadar erkek arkadaşı olan Phillip Dunwoody ile buluşmak için evden çıkmıştı.

Tia eve döndü. Phillip dönmedi.

Phillip, alt düzey bir Önemliydi ve Baş Buz Büyücüsünün oğluydu. Aileleri bir Hanedan değildi, ancak iyi bağlantıları vardı ve sağlam bir itibara sahiptiler. Onu çılgınca arıyorlardı ve MII de bu şekilde olaya dahil oldu.

Bütün o gösterişine rağmen, Tia sık sık şiddete başvurmazdı. Evet, kendisine saldıranlara ara sıra tokat atardı ama onu kışkırtmak çok zordu. Phillip mutlaka bir şey yapmış olmalı.

Madero Hanedanı kötü şöhretliydi. Güçlü ve çok öfkeliydiler. Vikipedi'de "vahşi" kelimesini ararsanız, aile portrelerini bulurdunuz. Kavgalarda vücutlarını değiştirerek derilerini sertleştirir ve güçlerini artırıyorlardı; genellikle birinin ölümüyle sonuçlanan türden işler yaparlardı.

Aile ağaçları karmaşıktı. Ailenin reisi Peter Madero yetmiş altı yaşındaydı. Ölen bir oğlu vardı ve geride beş oğlu kalmıştı: David, Frank, Roger ve ikizler Ethan ve Evan. David on yedi yaşındayken bir kızla ilişki yaşamış ve kız hamile kalmıştı. İkisi de lisede oldukları için kızın ailesi çok sinirlenmiş, kızını okuldan almış ve hamilelikten kimse haberdar olmadan önce onu büyükanne ve büyükbabasının yanına, başka bir eyalete göndermişti. David, Tia'nın varlığından on yıl sonra, güçleri ortaya çıktığı ve ailesi onu kontrol edemediği için kapısına bırakılana kadar habersizdi. Birdenbire bir büyükbaba, bir büyükanne, bir baba ve dört aşırı koruyucu amca kazanmıştı.

Tüm Madero ailesi Tia'yı kıymetli bir hazine olarak görüyordu. Dört nesildir aileye doğan ilk kız çocuğu olmuştu ve bununla nasıl başa çıkacaklarından emin değillerdi. Ona bir şey olabileceğinden o kadar paranoyaklardı ki, liseye kadar evde eğitim verdi. Geçen yıla kadar aile kayıtlarında adı bile geçmemişti. Eğer Phillip ile ilgili bu karışıklığı duyarlarsa, intikam almak için Houston'ın yarısını yerle bir edeceklerdi. İnsanlar yaralanacak, Madero ailesi çok büyük bir belaya bulaşacak ve suçluluk duygusu Tia'yı içten içe yiyip bitirecekti.

Devam ettim. "Dün gece neredeyse hiç uyuyamadım, çünkü yarısını internette seni ve Phillip'i takip ederek geçirdim. Anlamıyorum."

Güm! Vuuuüş.

"Yani, onu anlıyorum ama en başından beri neden onunla birlikte olduğunu anlamıyorum. Çok daha iyisini bulabilirdin."

"Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Sosyal medyada ne kadar çok şey bulabileceğinize şaşırsınız. Mesela bu selfie."

Telefonumdan fotoğraflarından birini açıp ona gösterdim. Fotoğrafa şöyle bir baktı ve yüzünü çevirdi.

"Çok güzel bir fotoğraf."

Gerçekten de öyleydi. Tia, derin dekolteli, dantel ve yumuşak pilelerle süslü beyaz bir elbise giymişti. Taş bir sütuna yaslanmış, elinde pembe renkte çizilmiş, başının iki yanında pembe saç tutamları olan bir çizgi film kızının resminin bulunduğu küçük bir çanta tutuyordu. Tia'nın saçları hafif bukleler halinde dökülüyordu ve makyajı hafif ve romantikti. Sanki bir düğüne gidiyormuş gibi görünüyordu.

"Bu, orijinal bir Renata elbisesidir."

Tia bir milisaniye duraksadı.

Ray birdenbire canlandı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu eser Lucian Brady tarafından eşi Renata için tasarlandı. Renata da Tia gibi bir Magus Hoplomorphosis'ti."

Tia gibi Renata Brady de kaslı ve geniş omuzlu bir yapıya sahipti ve daha yumuşak bir görünüm istiyordu.

"Bu elbise son derece nadir. Sadece on dört Renata modeli var ve her tasarımdan yalnızca on adet olmak üzere çok küçük bir seri üretildi."

"Ne kadar harcadın?" diye sordu Ray.

"Onu bir ikinci el eşya dükkanında elli dolara buldum," dedi ona. "Ne olduğunu bilmiyorlardı. Sakin ol."

"Ve bu çanta." Çizgi film kızının resmine yakınlaştırdım. "Ben her zaman pembe Poppy-Chan'ı en çok sevmişimdir."

Ray, Tia'ya baktı. Tia inledi.

Ray bana döndü. "Çanta nadir mi?"

"Evet. Son ekonomik kriz sırasında Coach, bu çantaların çok küçük bir serisini Japonya'da piyasaya sürdü. Bu çantalar gençlere yönelik olduğu için çok eleştirildiler ve insanlar bunun manipülatif olduğunu, çocukların ebeveynlerinden lüks çantalar almaları için yalvarmalarına neden olacağını söylediler. Coach, Poppy-Chan'ı bir yıl içinde piyasadan çekti. Bunları o kadar iyi sakladılar ki, çoğu Coach çalışanı bile bunların varlığından habersiz."

"Evet, ama bunlar hala Coach veri tabanında kayıtlı," dedi Tia. "Seri numarasını verirseniz, orijinal olup olmadığını doğrulayabilirler."

"Tia?" Ray'in sesinde bir uyarı yankılandı.

"eBay'de 212 dolara aldım, sadece bir başkası istediği için ve saatlerce benden bir dolar fazla teklif verdiği için."

Ray'in para sorularıyla ilgili derdi neydi? Madero ailesinin parası eksik değildi ve Ray de o kadar çok para harcamıyordu. Çoğu Prime standardına göre bu, çok az bir miktardı.

"Gördün mü? Bu bana senin hakkında çok şey anlatıyor," dedim.

"Ne gibi?" diye homurdandı.

"Pahalı şeylerden hoşlanmıyorsun. Nadir şeylerden hoşlanıyorsun; özel, gizli, araman gereken şeylerden. Bunlar seni mutlu ediyor. Tam da böyle bir kıyafetle dışarı çıkmayı seviyorsun çünkü o kıyafet hakkında başkalarının bilmediği bir şey biliyorsun."

Ağzını açtı ve kapattı.

"Phillip anlamıyor." Fotoğrafın altındaki yorumları inceledim, onun yorumunu buldum ve ona gösterdim.

Bu garip çanta da neyin nesi?

Benden uzaklaştı. Ray, boks torbasını birkaç adım ötede bırakmıştı. Ona doğru yürüdü ve sertçe tekmeledi.

"Ailesi onu arıyor," dedim. "Annesi aklını kaybetmek üzere. Dizüstü bilgisayarını bana verdiler. Derek Areston hayranı olduğunu biliyor muydunuz?"

Derek Areston tam bir alfa erkekti. Parasını kişisel gelişim kursları satarak ve testosteronun insanı nasıl zengin ve seksi yaptığını anlatan kitaplar yazarak kazanmıştı.

"Ne olursa olsun," dedi Tia.

Ray alaycı bir şekilde homurdandı. "Areston tam bir ahmak."

"Phillip sadece Areston'ı takip etmiyor. Reddit'te onu övüyor."

"Ne?"

Telefonumdan açtım. "The Vertex Blueprint: Wealth, Women, and Relentless Drive tam bir felaket, dostum. Kesinlikle muhteşem. Tam bir felaket, Tia. Tam bir utanç verici."

Yanıma doğru yürüdü ve telefonu elimden kaptı. "PrimeAlphaProtocol? Phillip mi?"

Başımı salladım.

Bir an telefonumu yere fırlatıp parçalayacakmış gibi göründü, sonra telefonu bana doğru fırlattı ve öfkeyle uzaklaştı.

Oh be. Kriz atlatıldı.

"İşte bu yüzden anlamıyorum," dedim ona. "Böyle bir şeye katlanacak biri gibi görünmüyorsun. Sadece başkasının yerine utanmak bile çok fazla."

"Eskiden böyle değildi," diye zar zor söyleyebildi.

“Ama şimdi öyle biri. Bu arada, neden ayrıldığınızı anladım. Sebebi buydu.”

Emelline Lily'nin Instagram hesabını açtım ve doğru fotoğrafı buldum. Fotoğrafta, uzun bacaklı ve koyu saçlı, ince yapılı bir kız, kısa, siyah, vücuda oturan bir elbiseyle poz veriyordu. Elbise stratejik olarak kesilmişti. Gövdesinin üzerinden geçen üç yatay yırtık, bronzlaşmış göğsünün ve düz karnının geniş bölümlerini ortaya çıkarıyordu. Elinde muhtemelen şampanya olan, ancak reşit olmayanların içki içmesine karşı birileri endişelenirse elma şarabı da sayılabilecek altın rengi bir sıvı dolu bir kadeh tutuyordu. Makyajı kusursuzdu, kaşları jilet gibi düzgündü ve yüksek bir binanın balkonundan akşam şehrine dalgın dalgın bakarken kadehini tutuyordu. Fotoğrafın altında "Çok uzun bir gün" yazıyordu.

"Bu iyi bir 'cinsel çekim tuzacı' bile değil." Omuz silktim. "Sanki hiç çabalamamış gibi."

Tia kum torbasına ardı ardına yumruklar indirdi. Kum torbası zıplayarak, ray boyunca gittikçe daha da aşağıya doğru savruldu.

"Bu herif ne yaptı böyle?" diye homurdandı Ray.

Yorumları açıp ona gösterdim.

“Vücudun ateş emojisi.” Ray kaşlarını çatı. “Bir kalp. Kalp gözlü bir yüz. Alev alev yanan bir kalp...”

Tia, gözleri alev alev yanarak bize doğru saldırdı.

“Ray, o Heritage okuluna gidiyor! Tarih dersinde benden bir sıra aşağıda oturuyor. Poppy-Chan hakkında o aptal yorumu yaptı, sonra da gidip ona yaltaklandı ve en üzücü olanı da, kızın onun varlığından bile haberi yok. Muhtemelen özel mesajlarında ona aşık olmuş durumda ve kız da mesajlarını okuyup cevap vermiyor. O zavallı. Bütün bu olay zavallı. Aptalca saçmalıklar söylüyor, mesajlarımı görmezden geliyor ve şimdi de beni bütün okulun önünde rezil etti. Kendini rezil etti! Herkes gördü. İnsanlar benimle ilgili şakalar yapıyor. Biri bir meme hazırladı. Emelline bir prenses, Phillip sertleşmiş bir çivava ve ben de ikisinin peşinden koşan bir trolüm.”

Ouch. Bu çok acımasızdı. Ve lise için inanılmaz derecede çocukça. Bu tür şeyler ortaokul çocuklarından beklenirdi.

Ray göz kırptı.

“Evet, ondan ayrıldım!” Tia ellerini havaya kaldırdı. “Şimdi mutlu musun? Bunu mu öğrenmek istiyordun?”

“Dediğim gibi, onunla ayrıldığını zaten biliyordum. Bunu anlamıştım. Emelline bu fotoğrafı Cuma günü paylaştı. Olayların sonuçlarını ancak ertesi sabah fark ettin. Cumartesi günü Phillip kendini odasına kilitledi. Hizmetçi onu akşam yemeği için almaya geldiğinde, ona kendisini yalnız bırakmasını söyleyerek bağırdı ve kapıyı yüzüne çarptı. Phillip tam bir bela. Neyse, hizmetçi yüksek sesler duymadı, bu da bana onunla mesajla ayrıldığını ve aramalarına cevap vermeyi reddettiğini gösteriyor.”

Tia bana baktı.

“Phillip, alfa erkeklerin terk edilmediğini anlatan alfa erkek kitapları okuyor. Bütün gece telefonunu arayıp durmuş ve seni yormuş olmalı. Pazar günü öğleden biraz önce evlerinizden ayrıldığınıza göre onunla buluşmayı kabul ettin. Phillip'in I-10'da batıya doğru gittiğini biliyorum. Telefonu yolda kapandı, muhtemelen bütün gece mesajlaştığı ve şarj etmediği için.”

Sözünü kesmedi.

“Zaten ondan ayrıldın, bu yüzden sakinleşmen gerekirdi ama hala öfke saçıyorsun. Tanıştığınızda bir şey yaptı. Muhtemelen şiddet içeren ve aptalca bir şey. Sen eve geldin. O gelmedi. Arabası otoyolun kuzeyindeki küçük bir kırsal yolda bulundu. Şimdi Pazartesi sabahı, bugün okula gitmedin ve Phillip'i kimse görmedi.”

"Tia, ne yaptın?" diye sordu Ray.

Kadın elini kaldırdı ve adam sustu.

"Zavallı Phillip," diye homurdandı. "Ailesi her şeyi ayarlamış olmalı, çünkü onu arayan bir Başbakan var. Çünkü o saygın bir aileden gelen çok iyi bir çocuk."

Beni bir ara mutlaka internetten araştırmıştır.

“Aslında Phillip'i pek umursamıyorum,” dedim ona. “Onu bulmak benim işim. Onun ailesi gerçeği öğrendiğinde sana ve ailene ne olacağı beni ilgilendiriyor. Aile içi çekişmeler çok çirkin şeylerdir.”

"Onun ailesi bir hanedan değil."

“Teyzesi Seaton Hanedanı'na gelin gitti. Büyük, zengin ve güçlü bir aile. Eğer Phillip'i yakında bulamazsam, polisi işin içine çekecekler, ya da daha kötüsü, onu yaralamakla doğrudan seni suçlayacaklar.”

“Çünkü ben bir Madero'yum. Çünkü biz tüm sorunlarımızı yumruklarımızla çözeriz.”

"Evet."

Bana öfkeli bir bakış attı.

“Tia, kötü kalpli büyükannem ablamı kaçırmak için birine ihtiyaç duyduğunda sizin Hanedanınıza gitti. Bunun bir sebebi var. Hanedanınız itibarını adım adım inşa etti. Baban senin kaçırma veya cinayetle suçlandığını öğrendiğinde, nükleer bir savaş başlığı gibi patlayacak. Seaton Hanedanına saldırarak ve bir kan davası başlatacak.”

Ve bu gerçekten çok kötü bir husumet olurdu.

“Bak, sana ders vermeye çalışmıyorum. Sadece gerçekleri söylüyorum: Bu iş büyüyecek ve çok kötü bir hal alacak. Phillip zaten yeterince zarar verdi. Neden ailenizin hayatını mahvetmesine izin veriyorsunuz? Buna değmez. Ayrıca, onun başına gerçekten kötü bir şey gelmesini istediğinize bir an bile inanmıyorum. O bir pislik, ama siz değilsiniz.”

Yüzü buz gibi olmuştu.

Kahretsin. Mahvettim. Bir süredir onunla birlikteydim, şimdi onu kaybettim.

"Tam olarak nefret ettiğim kız tipisin," dedi.

İşte başlıyoruz. "Sence ben ne tür bir kıyım?"

"Phillip'in aşık olacağı türden bir kıyım."

Tam can damarına. "Öyle mi?"

“Bahse girerim zengin ve popülersin. Hayatında hiç zorbalığa uğramadın. Heritage'a gittiğinde muhtemelen oranın kraliçesiydin. Büyünün ne olduğunu bilmiyorum ama eminim ki zarif ve güzel bir şeydir.”

Gülme, gülme...

"Buraya tasarım kıyafetlerle, ufak tefek manikürünle gelip dedektifçilik oynuyorsun ve sanki beni tanıyormuş gibi konuşuyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsun. İnsanların seni şiddet yanlısı bir ucube olarak gördüğünde ne hissettiğini bilmiyorsun. Sürekli seni izliyorlar, patlayıp her şeyi mahvedeceğini bekliyorlar. Bu yüzden bana sanki benim hakkımda bir şey biliyormuş gibi konuşma."

İçimde, canavar açıldı, çok renkli ipliklerden örülmüş bir hayalet gibiydi, her bir iplik gücümün farklı bir yönünü temsil ediyordu. Daha fazla çılgılık atmaya dayanamazdım.

"Bitti mi?" diye sordum.

"Evet. Burada işimiz bitti. Defolup gidebilirsiniz."

“Heritage'a gitmedim. Donovan'a gittim ve şimdi notlarım berbat olduğu için Üniversiteye Hazırlık kurslarına katılmak zorundayım.”

Gözlerini kırptırdı.

“Donovan'a gitmeme izin vermesi için anneme yalvarmak zorunda kaldım. Annem, sinir krizi geçirip okulu yerle bir edeceğimden endişelendiği için uzun süre evde eğitim görmüştüm.”

Tia kaşlarını çattı.

“Bak, şöyle yapalım,” dedim. “Bir iddiaya girelim. Sen ve ben dövüşelim, eğer ben kazanırsam, Phillip'e ne yaptığını bana anlatacaksın. Eğer kaybedersem, gideceğim.”

Tia güldü. “Aklını kaçırmışsın. Seni mahvedeceğim, sonra da senin evin kırık bacaklarından büyük bir olay çıkaracak. Şu çantayı görüyor musun? Kum dolu. Ray onu geri itmek zorunda kaldı ve ilk beş seferden sonra nefes nefese kaldı. Sen ve ben aynı seviyede değiliz, Prenses Baylor.”

Doğru söylüyorsun.

İçime derinlemesine uzandım ve istediğim sihir ipliğini çektim. Koyu, kıpkırmızı bir renkti.

"Çok güzel bir kum torbası," dedim.

"Sana söylediğim gibi, aynı seviyede değiliz," diye çıkıştı Tia. "Yani—"

Kum torbasına vurdum. Sentetik deri silindir, bir top mermisi gibi spor salonunun karşısına fırladı. Ağır kum torbası pistin sonuna kadar uçtu, zinciri koptu ve kum bulutu içinde karşı duvara çarparak parçalandı.

Tia ve Ray ağızları açık bir şekilde bana baktılar.

Omuzlarımı silkip gülümsedim. "Ne zaman hazırsanız, Prenses Madero."

METAL SU DEPOSU SEKİZ FİT YÜKSEKLİĞİNDE VE MUHTEMELEN BEŞ FİT genişliğindeydi. Bellville yakınlarındaki bir çiftlikte, Madero Hanedanı'na ait eski bir ahırın içinde duruyordu. Bir zamanlar şarap fermantasyon tankı olarak kullanılan, güçlendirilmiş paslanmaz çelikten yapılmış bu depo, kendi başına oldukça fazla basınca dayanacak şekilde inşa edilmişti, ancak Phillip Tia'yı gerçekten kızdırmış olmalı ki, Tia deponun etrafına birkaç metal çit direği sarmıştı.

Tankın üzerine vurdum. "Phillip?"

Tankın içinde bir şeyler kıpırdandı ve metalin boğuk sesiyle "Beni buradan çıkarın!" diye bağırdı.

"Önce biraz konuşalım."

“Sen delirdin mi? Beni buradan çıkarın! Ailem--”

"Aileniz beni korkutmuyor."

"Sen-"

"İsterseniz, sakinleştikten sonra yarım saat sonra geri gelebilirim."

Sustu.

Onun beni görmesini istemiyordum. Liseli erkeklerin seni dinlemesini sağlamak en iyi zamanlarda bile zordu ve Tia haklıydı. Ben Phillip'in aşık olacağı türden bir kızdım ve yeterince genç görünüyordum, muhtemelen deneyecekti. Eğer onu hemen serbest bıraksaydım, Phillip -yüksek kalibreli alfa erkek olduğu için- muhtemelen bir şey söyleyecek veya deneyecekti ve ben onun saçmalıklarıyla uğraşacak durumda değildim. Tia ile dövüşmek için gücümü ayarlamam gerekiyordu ve o dövüşte tüm gücümü kullanamadım. Eğlenceliydi ama hala gergindim. Buraya gelirken yol kenarına çekip birazını akıtmak için çok büyük bir taş fırlatmışım. Ama kaşıntı hala oradaydı ve eğer Phillip şu anki halimde beni sinirlendirirse, onu bir bez bebek gibi oradan oraya savururdum.

Merhaba, işte kıymetli yavrunuz, hâlâ yaşıyor ama biraz halsiz. Merak etmeyin, kırık kemikler zamanla iyileşir. Yok canım, öyle değil.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordu Phillip kısık bir sesle.

Daha olgun, otorite sahibi ve deneyimli biri gibi konuşmam gerekiyordu. Bunun için Nevada aksanını kullanmalıyım.

"Çok daha iyi," dedim ona. "Hadi biraz konuşalım."

"Sen kimsin?"

“Önemli değil. Diyelim ki sizi serbest bıraktım. Sonraki adım ne?”

"Eve gidiyorum!"

"Ve daha sonra?"

"Ve sonra ailem Madero Hanedanı'nın testislerini kesecek."

Yakındaki bir bankın üzerindeki toprağı silkeledim ve üzerine oturdum. "Annemi severdim. Çok iyi bir insan ve senin için çok endişeleniyor, bu yüzden sana biraz gerçekleri anlatacağım. Ailen savaşa hazır değil."

“Babam bir Başbakan!”

Keşke Canavar'ın sabır için sihirli bir ipliği olsaydı. "Baban Seaton boya fabrikaları için endüstriyel soğutma sistemleri ayarlıyor. Aileniz hiçbir zaman bir kan davasına karışmadı. Hiçbir zaman."

"Bu yüzden?"

“Madero Hanedanı bir savaşçı hanedandır. Şiddet esasen onların markasıdır. Şiddet işe yaramadığında, daha fazla şiddet uygularlar. Diğer

hanedanların kendi kavgalarını çözmeleri için tuttukları kişilerdir.”

"Onlar tam bir köylü kahrolası. Onlardan korkmuyorum."

Ah, bu da bana hiç tecrübenizin olmadığını gösteriyor.

"Öyle mi?"

"Evet, biliyorum. Ablam bir keresinde Frank Madero'yu hastaneye yatırmıştı, bu yüzden ne dediğimi çok iyi biliyorum."

Bu ve Connor'ın Tia'nın babasını fena halde dövmesi, Tia'nın üvey annesinin beni geri çevirmek yerine benimle görüşmesinin sebebiydi. Anlaşılan, Maderoların saygısını kazanmanın tek yolu onlara yumruk atmaktı.

"Dostlarımız ve ittifaklarımız var. Teyzem Seaton Hanedanı'ndan! Babamın da tanıdıkları var."

Bu çocuk çok sinir bozucuydu. "Eminim öyledir. Bir keresinde Dave Madero'nun bir insanın kafasını kopardığı bir kaydı görmüştüm. Gözünüzde canlandırın. Yetişkin bir adamın boynundan yakaladı ve kafatasını şişe kapağıymış gibi çevirerek kopardı."

Sessizlik.

"Onun kızına saldırdınız."

"Öyle olmadı!"

Çit direklerinden birini alıp ellerimde çevirdim. Sinir bozucu. Çok sinir bozucu.

"Madero ailesi itibarlarının farkında. Çevrelerinde herhangi bir şiddet olayı yaşanırsa, bunu yapıp yapmadıklarına bakılmaksızın insanların onları suçlayacağını biliyorlar. Madero ailesinin tüm üyeleri vücut kameraları takıyor. Kameralar, Madero ailesi yerleşkeden ayrıldığında otomatik olarak devreye giriyor ve kapatıldığında aileye bir uyarı gönderiliyor. Bunu bilmiyordunuz, değil mi?"

Su deposu sessizliğe büründü.

Telefonumda bir video açtım. Kayıt durdurulmuştu ve ekranda ince yapılı, sarışın bir çocuk olan Phillip, bağırırken ağzı açık ve yüz ifadesi garip bir halde görünüyordu.

Tia vücut kamerasını devre dışı bırakmamıştı. Ayrıca, üvey annesiyle konuştuğumu ve onun da görüntülere erişimi olduğunu anladığı için görüntüleri gördüğümü sanıyordu. Bayan Madero endişelenmiş ve hafif antrenmanımızı bitirdiğimiz sırada spor salonuna gelmişti. Tia üvey annesiyle tartışmaya girdi ve Bayan Madero, kızının mahremiyetine saygı duyduğu için görüntüleri izlemediğini açıkladı. Sonra Tia bir anlığına

tuvalete gitti. Ben de görüntüleri ve Phillip'in konumunu alıp çıktım, böylece ailece vakit geçirebildiler.

Kaydı yeniden başlattım ve sesi yükselttim.

“Durun! Henüz işimiz bitmedi!”

“İşimiz bitti, Phillip. Her şey sona erdi.”

“Tia! Gitemezsin dedim! TIA! Dur dedim!”

Ekranda, Phillip'ten fırlayan mavi bir buz tabakası belirdi. Bir an için görüntüyü engelledi ve ardından Tia'nın yumruğu ona çarptı. Buz duvarında çatlaklar oluştu. Tekrar vurdu, sonra tekrar vurdu ve buz balonu patladı.

"Onu etkisiz hale getirdin."

"Ona zarar vermedim! Sadece gitmesini istemedim!"

"Sevmen ve önemsemen gereken kız arkadaşını, herkesin önünde onu utandırdıktan sonra senden ayrıldığı için bir buz kalıbının içine hapsettin."

"Bunu kastetmedim..."

"Phillip. Burası lise değil. Burası büyük adam işi, yetişkin işi. Bir dövüş evinin üyesine saldırdın. Bunun sonuçları olacak. Bu bir kan davasına yol açabilir. Annenle baban seni bu durumdan kurtaramaz, çünkü bu ortaya çıkarsa, Dave Madero kafalarını koparıırken onlar da bağırıp çağırmakla meşgul olacaklar."

Sessizlik.

"Bunu yapamaz. Kurallar var," dedi sonunda.

"Harika. Madero Hanedanı'nın kurallara bağlılığıyla ünlü olduğunu nasıl unutabilirim ki? Size neler olacağını açıklayayım: Bu görüntüler kamuoyuna yayılacak. Dave Madero kardeşlerini alacak ve beş kişi birlikte Seaton Hanedanı'na gidecek. Seaton Hanedanı bu görüntüleri izleyecek ve sizin suçlu olduğunuzu anlayacak. Elbette Madero'larla kavga edebilirler, ama bu tehlikeli ve pahalıya mal olacak. Siz buna değmezsiniz."

"Babam—"

"Çok üzülecek ama annenizi ve iki kardeşinizi düşünmek zorunda. Bu yarattığınız karmaşanın bedelini neden onlar ödesin ki? Eğer Dave merhametli davranırsa, hapse gireceksiniz. Aileniz yine de büyük bir tazminat ödemek zorunda kalacak."

"Beni buraya o koydu! Bu adam kaçırma sayılmaz mı?"

"Evet, öyle ama az önce seni önce onu kaçırmak istediğini söylerken kaydettim."

"Ben yapmadım!"

Kaydı ona tekrar dinlettim. "Onun gitmesini hiç istemedim!"

Sessizlik.

"Bunu bana neden yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Ben hiçbir şey yapmıyorum. Bütün bunları kendin yaptın. Tia'nın iyi olup olmadığını bile sormadın. Buzla kaplanmak acı veriyor. O kadar soğuk buz sana değdiğinde yakıyor. Buz büyücüsü olduğun için hissedemediğini biliyorum, ama eminim birileri bunu sana daha önce açıklamıştır."

İkinci çit direğini birincisine ekledim ve düğümledim.

"İyi mi?" diye sordu.

Hayır. O incinmiş ve öfkeli.

Daha fazla sessizlik.

"Sana kötü bir şeyler oluyor Phillip," dedim. "Tia bana ilk çıkmaya başladığında iyi bir çocuk olduğunu söyledi. Şimdi ise sosyal medya fenomenlerini takip ediyorsun ve kaybedenlerin yazdığı kitapları okuyorsun."

"Areston kaybeden biri değil."

"Elbette öyle. Kendi kendini bu kadar övmek zorunda kalan herkes kaybedendir. Aklınıza gelen en korkutucu Başbakan kim?"

"Deli Rogan."

Tesadüf. "Mad Rogan'ın Houston'da ortalıkta dolaşp ne kadar alfa olduğunu anlattığını görüyor musunuz? Herald'da en üst düzey protokollerden bahsettiğini düşünüyor musunuz?"

"Bu farklı."

"Nasıl?"

"O, Deli Rogan."

Çit direklerini çevirdim. Metal gıcırdadı.

"Bu ne gürültü?"

"Endişelenme. Tia, siz daha yeni çıkmaya başladığınız zamanlarda bir kaza geçirdiğini ve banyoya saklandığını söyledi. Yardım edebilecek kimseyi tanımadığı için sana mesaj atmış, sen de kampüsten ayrılıp ona tampon ve yeni bir şort almışsın ve kızlar tuvaletinde gizlice ona vermişsin."

Sessizlik.

"Phillip'in Tia'sı vardı. Bu yeni 'zirvede' Phillip Tia'yı kaybetti ve şimdi bir su deposunda mahsur kalmış, ailesini kendi yarattığı karmaşadan nasıl koruyacağını anlamaya çalışıyor."

"Ne istiyorsun?" diye sordu. Sesi yenilmiş gibiydi.

"Eve gidip biraz uyumak istiyorum. Ama şu an, o tampon kaçamağı yüzünden seni kendinden kurtarmak istiyorum."

Cebimden telefonunu çıkardım, parmak uçlarımda yükseldim ve Tia'nın boğulmasını diye bıraktığı su deposunun üst kısmındaki aralıktan içeri fırlattım. Tia, kavgalarından sonra telefonunu almıştı ve ben de ondan geri almıştım. Ayrıca ona, ileride sizi suçlayabilecek kanıtları saklamanın tehlikelerini de anlattım.

"Mesajlarına bak." Ahıra giderken şarj etmiştim.

Kısa bir sessizlik oldu. "Ne?!"

"Bu, senin Mad Rogan'la çekilmiş bir fotoğrafın."

En büyük kuzenimi arayıp tatlı bir şekilde ondan bir iyilik rica etmiştim. Bern'in fotoğraf düzenleme becerileri bambaşka bir seviyedeydi. Pazarlık edip, Firehouse Subs'tan en sevdiği Fransız usulü etli sandviçi eve getireceğime karar vermiştik. Zaten rica ettiğim için yapardı, ama bir tür rüşvet numarası yapmam gerekiyordu.

"Anlamıyorum."

"Dün Tia senden ayrıldı, bu yüzden üzıldün ve arkadaşın Ragnar Etterson'la konuştun."

Ragnar, Heritage Lisesi'ndeki en popüler 11. sınıf öğrencilerinden biriydi muhtemelen. Her şeye sahipti: yakışıklı, zeki ve en önemlisi özgüvenli. Bir noktada, Ragnar lise popülerliğinin sırrını çözmüştü. Kimseye ihtiyacı yokmuş gibi görünen, zahmetsizce havalı bir çocuktı ve insanlar ona akın ediyordu. Baş Venenata olması da cabasıydı. Bütün okulu saniyeler içinde zehirleyerek öldürebilme yeteneğı onu daha da havalı yapıyordu.

"Onun kim olduğunu biliyorum..."

Eminim öyledir. "Ragnar sana acıdı ve seni kız kardeşi Runa için Linus Duncan'ın evinde düzenlenen bir barbeküye davet etti. Dördüncü resimde seninle birlikte poz veren yaşlı adam o. Linus sana parlak ve potansiyeli olan genç bir adam olduğunu söyledi. Sonra sen ve Ragnar gizlice Linus'un çalışma odasına girdiniz, puro içtiniz ve viskisini denediniz, sonra da eve böyle dönmemeniz gerektiğine karar verdiniz ve geceyi Etterson'larla geçirdiniz, bugün seni orada buldum. Ailen Ragnar'a bu konuda soru sorarsa, seni destekleyecektir."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü ondan öyle istedim."

Bütün bu zahmete Phillip'in hatırı için girmemiştim. Tia için yapmıştım. Kendini savunmak güzeldi, ama onu o su deposuna tıkıştırdığı an, potansiyel suçlamaların kapısını aralamıştı. Herkes için en iyisi, bu felaketi halının altına süpürüp hiç yaşanmamış gibi unutmaktı.

“Bu hikayeyi ailenize anlattığınızda, babanızın Linus’un adını duyduğundaki yüz ifadesini izleyin. Başınız belaya girmeyecek. Anne babanızı bir daha endişelendirmemeniz söylenecek ve her şey yoluna girecek. Sessizce etrafta kalırsanız, babanızın arkadaşlarını çağırıp Linus Duncan’ın oğlunun potansiyeli olduğunu düşündüğünü rastgele söylediğini duyacaksınız. Ragnar da okulda herkesin önünde size selam verecek.”

"BENCE..."

“Bu asla olmadı. Tia'yı asla buzla soğutmadın. Su deposunda asla bulunmadın. Anlıyor musun?”

“Evet. Ama eğer Deli Rogan...”

"Deli Rogan benim kayınbiraderim."

Bir gürültü duyuldu.

Bekledim. Umarım bayılmamıştır.

Yan yana sessizce oturduk; ben bankta, düğüm düğüm olmuş çit direklerinin arasında, o ise su deposunda.

"Tia çok kızgın mı?" diye sordu sonunda.

"Evet."

Sessizlik.

"O ilişki bitti," dedim ona. "Sen mahvettin."

"Biliyorum."

“şimdi bir seçim yapmalısın: Ailesine kötü Madero ailesini anlatacak olan en iyi Phillip mi, yoksa eski kız arkadaşından özür dileyip bir dahaki sefere çıkmaya karar verdiğinde daha iyisini yapmaya çalışacak olan gerçek Phillip mi? Burada oturmaktan bıktım, bu yüzden karar vermek gerekiyor. Ne olacak?”

TIA ELLERİNİ OVUşTURDU. ÖNÜNDEKİ T-BONE BİFTEK, TABAĞININ tamamını kaplayacak büyüklükteydi. Benim antrikot bifteğim de neredeyse aynı büyüklükteydi. Duman kokuyordu ve ağzımın sulanmasını engellemeye çalışıyordum. Ne kahvaltı ne de öğle yemeği yemiştim.

Garson, "Başka bir şey ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Tia ona.

"Sorun yok," diye onayladım.

Garson başını salladı ve uzaklaştı.

Houston'ın en iyi biftek restoranlarından biri olan Stag and Ale'nin terasında oturuyorduk. O tartışmadan sonra Tia'nın soruları vardı, bu yüzden onu akşam yemeğine davet ettim. Phillip'i bırakmak biraz zaman almıştı. Saat yediyi geçmişti ve açlıktan ölüyordum.

Bifteklerimizi aynı anda kestik. Mmm, et.

Tia, çiğnerken, "Peki neden Donovan?" diye sordu. "Neden Heritage değil?"

"Liseye başladığımda ailem bir öğrenci yurdunda değildi. Heritage beni kabul etmedi. Ayrıca okul ücretini de karşılayamıyorduk. O zamanlar bunu büyük bir trajedi haline getirdim."

Biftek çok lezzetliydi.

"Donovan nasıl?" diye sordu Tia.

"Rahat olun. Beğendim."

"Nakil olabilir miyim sizce?" diye sordu.

"Neden olmasın ki?"

Yüzünü buruşturdu. "Bu noktada Heritage'tan daha iyi her şey olurdu."

Ona Julieta Cabrera'nın e-posta adresini mesaj olarak gönderdim. "Bu onların rehber öğretmeni. Aynı zamanda kayıt sorumlusu. Çok iyi bir insan. Yani, birinci sınıfta okulu bırakmamamın tek sebebi o."

"Ne oldu?"

"İnsanlarla nasıl iletişim kuracağımı bilmiyordum. Ayrıca sinirliydim ve aptalca, küçük şeylere çok üzülüyordum, sonra da bu beni kontrolden çıkarıyordu. Bazen gidip onun ofisinde otururdum. Çok güzel bir yer. Kokulu mumları var ve sessiz. Öfkemle başa çıkmama yardımcı oldu."

Tia iç çekti. "İnsanları yumruklamamak zor."

"Evet. Phillip'le konuşurken gerçekten zorlandım. Konuşmanın büyük bir bölümünde onu su deposunda bırakmak zorunda kaldım çünkü kendime güvenmiyordum. Onunla bunca zaman nasıl başa çıktın?"

"Dediğim gibi, ilk başta öyle değildi. Ben de utangaçtım. O pislikler ailem yüzünden ve ben olduğum için beni aşağılıyorlardı. Benimle konuşan tek kişi oydu. Sonra da tampon olayı yaşandı."

"Sizce ne değişti?"

Burun kıvırdı. "Ne değiştiğini çok iyi biliyorum. Oradaydım. Toplantıyı beklerken salondaydık ve insanlar evler arası savaştan bahsediyorlardı. Seth Floris bir espri yaptı. 'Eğer işler ters giderse, hayatta kalacak tek kişi Phillip olur, çünkü o benim arkama saklanır' dedi."

"Doğru."

"Biliyorum! Ve Seth bunu kötü niyetle söylemedi. Bazen antrenman yaparız. Sadece bana iltifat ediyordu. İnsanlar gld. Phillip'in yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve şimdi dört ay sonra AlphaBullshitProtocol ya da her neyse o isimle anılıyor."

Tek bir şaka. Hepsi bu kadar. Vay be.

Arkasına yaslandı ve i çekti. "O okula geri dönmek istemiyorum. Sadece... yapamam. Babam da Heritage'a gitmem konusunda çok ısrarcı davrandı."

"Bayan Cabrera ile konuşun. O size yardımcı olacaktır. Eğer babanızı ikna edebilecek biri varsa, o da Bayan Cabrera'dır."

"Teşekkürler," dedi Tia.

"Her zaman. Size bir şey sormamda sakınca var mı?"

"Sormak."

"Ray'in para sorularıyla ilgili derdi ne?"

Tia gözlerini devirdi. "rtl Atölye."

"Gacha oyunu mu? Hani kıyafetleri satın aldığınız oyun?"

Başını salladı. "zel bir etkinlikleri vardı ve kendimi kaptırdım."

"Ne kadar da kendini kaptırmışsın?"

"Dört bin dolar."

Biftek yerken neredeyse boğuluyordum.

"Depresyondaydım."

"4 bin dolarlık depresyon mu?!"

Omuz silkti. "Borcu deyene kadar harlığımı yarıya indirdiler. En ok Ray etkilendi. Görevi koruma diyor ama daha çok dadım gibi. Beni gözetmekle görevliydi."

"Aileniz onun omzunuzun üzerinden bakıp piksel satın almanızı engelleyeceğini mi bekliyordu?"

"yle dedi. Zaten azar işitti, şimdi paranoyak oldu." Tia başını kaldırdı. "Bu kadar güzel kokan ne?"

Bir şey çok güzel kokuyordu. Kızarmış ve lezzetliydi. Nereden geliyordu acaba... Sihrimi çekiştirip gümüş-mavi bir tel yakaladım. Dünya bir iek gibi açıldı ve kokular içeri doldu.

"Bence bunlar oradaki kızarmış mantarlar."

"Birkaç tane sipariş vermeliyiz!"

"Yapmalıyız!"

Sonra tanıdık bir koku burnuma çarptı. Hayır, olmaz.

Çatalımı bıraktım ve yanımda duran sandalyeyi işaret ettim.

"Sandalyeye otur. Hemen şimdi."

Tia kaşlarını kaldırdı.

Süs çalısının arkasından küçük bir silüet belirdi. Onun arkasında bir rakun, bir kedi ve bir Doberman köpeği görüldü.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Matilda hızla gidip sandalyeye oturdu, hayvanları ise hâlâ çalılıkların yanında bekliyordu.

"Bu kim?" diye sordu Tia.

"Küçük kız kardeşim," dedim ona.

Matilda yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Biz kardeş değiliz," diye düzeltti.

Küçük bir çocuk tarafından kontrol edildi. "Teşekkürler, Matilda. Bu beni üzdü."

"Neden? Çünkü doğru."

Ah, canım acıdı. "Evet, teknik olarak kardeş değiliz ama seni seviyorum ve seni kardeşim gibi görüyorum."

"Özür dilerim," dedi Matilda. "Duygularınızı incitmek istemedim. Kendinizi daha iyi hissetmek için Go Min Nam'ı kucaklamak ister misiniz?"

Çalıların yanında oturmaya devam eden, krem rengi tüyleri ve mavi gözleriyle son derece güzel görünen Go Min Nam'a şöyle bir baktım. Bu kedi, tüm Himalaya kedileri arasında bir prens gibiydi.

"Yapardım ama restoranın buna izin vereceğini sanmıyorum."

"Beni affediyor musun?" diye sordu Matilda.

"Evet."

Matilda, Tia'ya döndü ve "Bizim biyolojik ebeveynlerimiz aynı değil" dedi.

"Aha," dedi Tia.

"Ama anne babalarımız iş arkadaşı ve dost, birbirimize değer veriyoruz. Babam buna 'kurulmuş aile' diyor." Matilda uzanıp elimi okşadı. "Seni de kız kardeşim gibi görüyorum."

"Teşekkür ederim."

Tia'nın soru sormak istediği belliydi. Bir an soracağını sandım ama bunun yerine ağzına bifttek tıkıştırdı.

"Matilda, buraya nasıl geldin?"

"Calvin'e seninle akşam yemeğinde buluşacağımı söyledim," dedi.

Çeviri: Güvenlik görevlilerimizden birini kendisini arabayla götürmesi için görevlendirmişti.

"Yani yalan mı söyledin?"

Matilda başını salladı, koyu saçları hafifçe kıpırdadı. "Evet."

"Neden yalan söyledin?"

"Teyzem mesajlarım cevap vermiyor."

Ah. "Diana evin reisi. Meşgul olabilir."

"Meşgul olduğuunda bana haber veriyor. Bu sabah Augustine Montgomery'yi görmeye gitti ve şimdi mesajlarım cevap vermiyor. Sen de Augustine Montgomery'yi görmeye gidiyorsun. Sık sık."

Matilda'nın bizi gözetlediğini biliyordum. Sadece ne kadar titiz olduğunu fark etmemiştim.

"Bu Augustinus kim?" diye sordu Tia.

"MII'de staj yapıyorum. MII'nin sahibi o."

"Bu bana hiçbir şey söylemiyor."

Augustine'in MII binasının kobalt mavisi cam kulesinin önünde poz verdiği fotoğrafı açıp Tia'ya gösterdim.

Gözleri kocaman açıldı. "Vay canına."

"Staj nedir?" diye sordu Matilda.

"Deneyim kazanmak için Augustine için davaları araştırıyorum."

"Neden staj yapıyorsunuz?"

"Daha iyi bir soru: Neden staj yapmıyorum?" diye mırıldandı Tia.

Eğer MII'de staj yapmak isteseydi, kötü bir yer olmazdı. Augustine, lise kızları için bile hoşlanılacak biri olarak son derece güvenliydi. Sadece inanılmaz derecede yakışıklı olmakla kalmıyor, aynı zamanda çok yaşlı olduğu için de ulaşılmazdı ve %100 dürüsttü. Asla sapıkça davranmaz veya ahlaksızlık yapmazdı. Ve çalışanlarından herhangi biri böyle bir şey denese, anında işten atılırdı.

Matilda cevabımı bekliyordu.

İçimden bir ah çektim. "Özel bir üniversiteye gitmek istiyorum. Notlarım yeterince iyi değil, bu yüzden kabul edilmek için çok çalışmam gerekiyor."

Matilda bunu düşündü. "Staj hakkında neden kimseye söylemedin?"

“Kimseye söylemediğimi mi sanıyorsun? Yanılıyorsun. Nevada’ya söyledim. Ha!”

Matilda kaşlarını çattı. "Ama bunu Bayan Penelope'ye söylemedin."

"Hayır." Bazen Matilda ile konuşmak, bir şekilde dokuz yaşında bir çocuğun bedenine girmiş çok yaşlı, bilge bir cadıyla konuşmaya benziyordu.

"Neden?"

“Annem Augustine'den nefret ediyor ve ona güvenmiyor. Eğer MII'de staj yapacağımı bilseydi, beni bundan vazgeçirmeye çalışırdı ve sonra da güvenliğim konusunda endişelenirdi. Onun endişelenmesini istemiyorum.”

Matilda başını salladı.

“Ayrıca, çok daha küçükken anneme notlarımın kötü olmasının onun suçu olduğunu, bana yeterince ilgi göstermediğini söylemiştim. Bu doğru değildi. Notlarım kötüydü çünkü ben umursamıyordum. Ama o zamanlar kızgındım ve başımın belaya girmesini istemiyordum. Bu annemi üzdü. Notlarımın yeterli olmadığını bilmesini istemiyorum çünkü kendini suçlayabilir.”

Ve bu da bir şekilde suya düştü. Harika iş çıkardım, ben. Üniversiteye Giden Yol'a gizlice başladığımdan beri haftalardır içimi kemiriyordu. İşte buradaydım, yeni tanıştığım bir kıza ve Matilda'ya içimi döküyordum. Muhteşem. Gerçekten muhteşem. Belki de uykusuzluktandı.

"Not ortalaman kaç?" diye sordu Tia.

“3.4.”

"Fena değil."

“Hayır. Ama yapmak istediklerim için yeterli değil. Olağanüstü olması gerekiyor.”

"Neden?" diye sordu Tia.

İkisi de bana bakıyordu. Şey, ben başlattım.

“İki kız kardeşim var,” diye açıkladım. “En büyük kız kardeşim Nevada, on yedi yaşındayken aile şirketinin başına geçti. Bizi doyurdu, üniversite diploması aldı ve tam bir hakikat arayıcısı. Her konuda son derece yetenekli.”

Konuşmaya devam ettim. Nedense iyi bir fikir gibi gelmişti.

“İkinci kız kardeşim adeta süper bilgisayar gibi. Kafasından matematik yapabiliyor. Ama çocuk oyuncağı değil, insanların gözlerinin fal taşı gibi açılacağı türden karmaşık matematik. Şimdi evin başkanı. Birden fazla

yönde düşünebiliyor. Dürüst olmak gerekirse, bence o insan değil. Kötü kalpli büyükanmemiz ise Victoria Tremaine gibi.”

"Aman Tanrım." Tia dikleştı.

Büyükanne Victoria'nın kim olduğunu bilmesine şaşırmadım. Korkunç bir efsaneydi. İnsanlar onu geceleri çocuklarını korkutmak için kullanırlardı.

“Catalina, Victoria Tremaine'i kontrol altında tutmayı başardı. Onu alt etti.”

"Bizim kötü olduğumuzu sanıyordum. Sizin aileniz gerçekten korkunç," dedi Tia.

“Aynen öyle. Bunlar benim kız kardeşlerim. Kuzenlerim de bizimle yaşıyor. Ve eğer onlarla tanışırsanız ve Leon'un bana 'kız kardeş-kuzen' dediğini duyarsanız, bunun sebebi resmen evlat edinilmiş olmalarıdır. O böyle şeyler söylüyor çünkü komik olduğunu düşünüyor. Neyse, en büyük kuzenim Bern, her türlü bilgisayarı hackleyebilir ve elit kodlayıcıları kışkandıracak programlar yazıyor. Leon köşelerden ateş ediyor ve asla ıskalamıyor.”

Tia yemeyi bıraktı. "Bu çok fazla."

"Evet. Ve işte buradayım. Büyüyorum ve her şeyi parçalıyorum.”

Tia çatalını bıraktı, uzandı ve elimi tuttu. "Bak. Bunu hissediyorum."

"Teşekkür ederim." Elini sıktım.

Bu beni adeta bir tren gibi çarptı. Bir arkadaşına ihtiyacım vardı. Ama yoktu. Ailem vardı, bir de Runa vardı ama o benden büyüktü ve Bern ile çıkıyordu, bu da işleri biraz karmaşıktırılıyordu.

“Bir şey başarmak istiyorum. Büyümle hiçbir ilgisi olmayan bir şey. Ailemin yardımı olmadan yapmak istiyorum. Yetenekli ve korkutucu olmak istiyorum ve anneme ve diğer herkese bakmak istiyorum. Birçok şeyde iyi değilim ama iş hayatında iyiyim. İnsanlar ve siyaset konusunda da iyiyim. Faturalarını ödemeyen zor bir müşterimiz olduğunda, gidip onlarla konuşuyorum ve ödemeyi alıyorum. Ailemde bunu benim kadar iyi yapabilen kimse yok. Nevada bunu idare etti ama şimdi evli ve dürüst olmak gerekirse, ben daha iyi yapıyorum. Benim özelliğim bu.”

Şu sıralar tamamen laf kalabalığı yapıyordum.

"Parayı sen alacaksın," dedi Tia.

“Evet. Bir noktada anladım ki, eğer öfkemi kontrol edemezsem, evden asla çıkamayacaktım çünkü sürekli sinirlenip kavgalara karışıyordum. Bu yüzden insanları inceledim. Onları izledim ve onları neyin motive ettiğini

anladım, böylece yüzlerini dağıtmak yerine onları manipüle edebilecektim. Bugün seninle konuşmaya geldiğimde yaptığım her şey – saçım, makyajım, kıyafetlerim – hesaplanmıştı. Kızgın olduğunu anladım ve seni daha da kızdırmanın, Phillip'in nerede olduğunu söylemeni sağlamanın tek yolu olduğunu biliyordum.”

Tia'nın içeceğini yüzüme fırlatmasını bekledim.

Başparmağını yukarı kaldırdı. "İşe yaradı!"

Ne?

"Yani, gerçekten harikaydı. Çünkü başka birini gönderselerdi, onlara hiçbir şey söylemezdim."

Şey... "Teşekkür ederim?"

"Rica ederim. Lütfen söylenmeye devam edin."

“Neredeyse bitirdim. Rice Üniversitesi'nden mezun olmak istiyorum. Uygulamalı Büyü Teorisi ve İşletme alanlarında çift anadal yapmak istiyorum. Ama mesele sadece akademik başarı değil. Doğru insanlarla tanışmak ve onların nasıl düşündüklerini anlamak da önemli, çünkü ileride onlar bizim müşterilerimiz ve düşmanlarımız olacaklar. Bunun için Augustine'e ihtiyacım var. Öncelikle, Rice için bana bir tavsiye mektubu yazmasını istiyorum, çünkü biliyorum ki oraya girebilmemin tek yolu bu. Ama bundan daha fazlası var. O adam tam bir köpekbalığı. Herkes hakkında her şeyi biliyor. Meclis siyaseti söz konusu olduğunda bir cerrah gibi. O işin içinde. Onun gibi olmayı bana öğretmesini istiyorum. Ve şu anda beni bir baş belası olarak görüyor. Ona Phillip'i bulduğumu söyledim ve o da 'Tamam, sıradaki' dedi. Başka ne yapabileceğimi bilmiyorum. Sanırım yarın bir sonraki vakayı alıp onu tekrar etkilemeye çalışacağım. TED konuşmama geldiğiniz için teşekkür ederim.”

Matilda yüzümü izliyordu.

“Bunların hiçbirini anlamadın herhalde, değil mi?” diye sordum ona. “Matilda, teyzen Diana senin evinin başı, tıpkı Augustine'in de kendi evinin başı olması gibi. İki ev bir dostluk anlaşmasıyla müttefik. Muhtemelen birlikte bir tür ev işi yürütüyorlar.”

“Endişeliyim,” dedi Matilda.

"Özür dilerim. Akşam yemeğinden sonra Augustine'e mesaj atacağım. Ne yaptığını bize söylemeyecek ama belki teyzenizden size geri mesaj atmasını isteyebilir. Tamam mı?"

"Tamam aşkım."

“Dondurma ister misiniz? Burada gerçekten çok lezzetli dondurmalar var.”

Matilda ağzını açtı.

Telefonum çaldı. Augustine. Parmağımı dudaklarıma götürüp aramayı hoparlöre alarak cevapladım.

"Evet?"

“Koordinatları size gönderiyorum. İki saat içinde size mesaj atmaz veya aramazsam, kan alma işlemine ihtiyacım olacak.”

Telefonu görünce neredeyse iki kere bakacaktım.

“İnkâr edilebilir bir gerekçeye ihtiyacım var. MII kaynaklarını kullanmayın.”

Aman Tanrım. İşte fırsatım. "Anlaşıldı."

Augustine telefonu kapattı.

Koordinatları girdim ve uydu görüntüsüne geçtim. Canyon Gölü'nün yanında devasa, çirkin bir ev.

Çantamdan tabletimi çıkardım, veri tabanımıza giriş yaptım ve adresi yazdım. Tia kalktı ve omzumun üzerinden bakmaya geldi.

“Adrian Woodward, Baş Animasyoncu.”

Matilda kızgın bir kedi yavrusu gibi dişlerini gösterdi. "Zeus'u satın almaya çalıştı."

"Öyle mi?"

"Zeus kim?" diye sordu Tia.

Ona Zeus'un bir resmini gösterdim.

"Aman Tanrım."

“Matilda, Woodward neden Zeus'u istedi?”

"Babası, Zeus'un bedenini incelemek için onu parçalara ayırırken, Zeus'u hareketsiz tutmasını istedi."

"Hayır, asla," dedim ona.

“Evet.” Matilda’nın sesinde hafif bir hırçınlık vardı. “Kesinlikle hayır.”

Augustine, bir kurtarma operasyonu beklemediği sürece aramazdı. Bana tekrar mesaj atma ihtimali çok düşüktü, ama beni işin içine katması, köşeye sıkıştığı anlamına geliyordu. Ve Diana da muhtemelen onunla birlikteydi. Woodward'a saldıracaklardı.

Ayağa kalktım. "Üzgünüm, gitmem gerekiyor."

"Hey," dedi Tia. "Destek ister misin?"

"Evet, ama bu muhtemelen şiddete ve karışıklığa yol açacak."

Tia sırtıttı. "En sevdiğim iki kelime."

“Geliyorum,” dedi Matilda.

Ona baktım.

Matilda gözlerini kocaman açtı. "Ben de gelebilir miyim? Kimseye engel olmayacağım. Faydalı olacağım."

"Beni manipüle etmek için sevimli ve acınası görünmeye mi çalışıyorsun?"

"Evet."

"Aferin kızım. Sen de gelebilirsin."

"Bu uygun mu?" diye sordu Tia.

Başımı salladım. “O tam bir hayvan, Prime. Ailesi onu yıllardır Hanedan savaşlarına götürüyor. Matilda küçük ama ölümcül. Hadi, hesabı ödememiz gerek, sonra da eniştemi aramam lazım. Bir helikopter ödünç almam gerekecek.”

EKSTRALAR

Bu öyküler daha önce Ilona-andrews.com sitemizde yayınlanmıştı ve burada bonus olarak yer almaktadır.

ÖNSÖZ

Bu öyküler daha önce Ilona-andrews.com sitemizde yayınlanmıştı ve burada bonus olarak yer almaktadır.

BİR YANLIŞ ANLAMA

Bazı günler gerçekten berbat geçiyor.

Önce bugün giymeyi planladığım şirin elbisede bir leke buldum. Sonra kahvemi döktüm. Ardından ofisin kapı çerçevesine ayağımı çarptım. Kapıyı tekmelemek istedim ama en son bir şeye yumruk attığımda Catalina'ya yalan söyleyip terk edilmiş bir binadaki destek kirişinin kendiliğinden çöktüğünü iddia etmek zorunda kalmıştım. Eğer ikinci en büyük kız kardeşim yerine en büyük kız kardeşim olsaydı, bu işten sıyrılamazdım. Nevada yalan söylediğinizi anlardı. Catalina ise bana tamamen inandı.

Catalina'ya yalan söylemek, edindiğim bir alışkanlık değildi. Evet, her zaman rahatça yalan söyledim ve hiç yakalanmazdım, ama Catalina'ya yalan söylemek, yavru bir geyiği tekmelemek gibiydi. Kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu ve mümkün olduğunca suçluluk duygusundan kaçınıyordum. Ama ailem, şeklimi değiştireceğim ve bu yüzden öldürüleceğim konusunda sürekli endişelenmeyi bırakacak kadar rahatlamıştı. Endişe yığınınna daha fazla şey eklemek istemedim.

Arkadaşım için Catalina'nın kabul ettiği dava üzerinde çalışmam gerekiyordu ve iyi ilerleme kaydediyordum ki Leon aradı. Leon benim küçük kuzenimdi. Annem, teyzemin berbat bir cadı olması yüzünden onu ve büyük kuzenim Bern'i evlat edinmişti ve onlar benim kardeşlerim gibiydiler. Bir keresinde Bern'e herkesin içinde "kardeşim-kuzenim" diye seslendim ve sonra annemin arkadaşının düğün resepsiyonundan ayrılmak zorunda kaldık çünkü herkes bize tuhaf tuhaf bakıyordu. Çok komikti.

Leon telefon görüşmesini kısa tuttu. "Mahvettim. Gel bana ve büyükanneme yardım et. Catalina'ya söyleme."

Catalina'ya hiçbir şey söylemeyi planlamıyordum. Zaten çok işi vardı.

Kısa bir araştırma sonucunda Büyükanne Frida'nın ve Brick'in ortadan kaybolduğu anlaşıldı. Zırhlı araç onun yeni göz bebeğiydi. Depomuza saldıran bazı aptallar yüzünden ele geçirdiğimiz Humvee'lerden birini almış ve son üç yılını onu yok edilemez bir canavara dönüştürmekle geçirmişti. Hiçbirimizin onu kullanmasına izin vermemişti, bu da Leon'un önce onu aramış olması ve Brick'i alıp ona yardım etmeye gitmiş olması anlamına geliyordu.

Leon, soruşturduğu kadının yaşadığı mahallenin adından dolayı Yarrow davası olarak adlandırılan davayla ilgileniyordu. Kadının muhasebeci olarak çalıştığı ve görünüşe göre arkadaşlarının iş yerlerinden para zimmetine geçirdiği dışında dava hakkında pek bir şey bilmiyordum. Bunların hiçbirini için ne Büyükanne Frida'ya ne de Brick'e ihtiyaç vardı.

Alabama atladım ve mesajla gönderdiği adrese doğru yola koyuldum.

Yarrow Northwest, Katy'de planlı bir yerleşim bölgesiydi; Katy teknik olarak Houston'ın batısında kendi başına bir şehirdi. Gerçekte ise Houston, komşu belediyeleri yutan dev bir amip gibi her yöne doğru yayılmıştı. Katy'yi de bir süre önce yutmuştu ve artık Houston'ın nerede bittiğini ve Katy'nin nerede başladığını söylemenin bir yolu yoktu.

Yarrow, tamamı EcoSmart teknolojisine, geniş bahçelere, tenis kortları ve kaydıraklar ile tembel nehir içeren bir su parkı gibi olanaklara sahip yaklaşık yetmiş ev arsasıyla övünüyordu ve fiyatlar bir buçuk milyon dolardan başlıyordu. Leon'a göre, her bir çimin uzunluğunu cetvelle ölçmüşlerdi. O kadar modaydı ki, sırf ortama biraz canlılık katmak için evlerin giriş yollarına gökkuşağı kaka yapan tek boynuzlu atlar çizmek istedim. Yarrow'da ev satın almak bir mesajdı. Ben başarılıyım. Evime bakın, güzel aileme bakın, tembel nehrimize, özenle biçilmiş çimlerimize ve mükemmel küçük çiçeklerimize bakın ve umutsuzluğa kapılmayın, çünkü biz sizden daha iyiyiz.

Zaten kim tembel nehirde yüzmek ister ki?

Mantıklı olarak, birinin böyle bir yerde yaşamak istemesinin bazı nedenlerini düşünebilirdim, ama bu bana göre değildi. Paramızı kazanmak için çok çalıştık. Ev aldığımızda, kimse bize çimlerimizin ne kadar uzun olabileceğini, duvarları hangi renge boyayabileceğimizi veya arabalarımızı nereye park edebileceğimizi söylemezdi. Çatıma bir kule isteseydim, lanet olsun ki bir kule alırdım...

Ev aldığımızda... Hepimiz o büyülü eve ulaşmak için çok çalışmıştık, ama şimdiye kadar iyi bir ev bulamamıştık. Bir ev, güvenlik sorunlarımızın çoğunu çözecekti. Depo savunulabilir değildi ve hepimiz birlikte yaşamak için çok yaşıydık. Bern kendi evine sahip olmak için can atıyordu. Leon da öyle. Sorun şu ki, hepimiz için yeterince büyük ve güvenli bir şeye ihtiyacımız vardı ve Houston çevresinde birçok malikane ve yerleşke olmasına rağmen, bütçemize uygun pek bir şey yoktu. Catalina bu işi halletmeye çalışırken biraz delirmişti ve onu yakından izliyordum. Diğer olayın tekrarını istemiyorduk.

Çıkıştan döndüm, yoldan yukarı doğru ara sokağa girdim ve Yarrow'un kapılı girişine kadar kısa bir sürüş yaptım. Kulübedeki güvenlik görevlisine gülümsedim ve dijital ekrana bir kod girdim. Ağır demir kapılar açıldı ve Mercedes'i içeriye sürdüm. İçeri girerken güvenlik görevlisi de bana gülümsedi. Araba yeterince şıktı ve ben de tam olarak uygun görünüyordum – tasarımcı gri bir elbise giymiş, Mercedes kullanan, on dokuz yaşında güzel bir sarışın kız.

"Leon'u ara."

Telefon çaldı ve kuzenim arabanın hoparlöründen cevap verdi. "Neredeyse geldin mi?"

"Bu civardayım. Hangi ev?"

"Devam et. Göreceksin." Telefonu kapattı.

Ve bu hiç de kötüye işaret değildi. Hiç de değil.

Arabayı şerit boyunca sürdüm. Solumda, güzelce düzenlenmiş bir orta refüj, çiçek tarhları ve pitoresk çalılar sunuyordu. Sağımda ise, her biri aynı kapıyla korunan duvarlarla çevrili bir malikaneye çıkan yollar ayrılıyordu.

Göreceksin.

Evlerin hepsi birbirine benziyordu. Bazılarının sıvası, bazılarının tuğlası vardı, ama özünde hepsi aynıydı, biraz değiştirilmiş birer "McMansion" versiyonuydu...

Sağdaki evin kapısı yoktu. Bunu fark etmem biraz zaman aldı ve arabayı olduğu gibi geçip gittim. Geri geri gittim. Kapı, iç avluda, yamuk bir şekilde yatıyordu. Kapının ötesinde, ön kapının olması gereken yerde, büyük, araç şeklinde bir boşluk vardı.

Kahretsin, Leon.

Arabayı garaj yoluna soktum, çukura doğru sürerken öne eğildim ve ön camdan içeri baktım. Evin içi dışından daha karanlıktı, ama Brick'in arka

tarafının belirgin, blok şeklindeki silüetini görebiliyordum. Humvee evin içindeydi. Hasarlar. Çok fazla hasar.

Catalina onu öldürürdü. Ben de onu tutardım, o da kafasını parçalardı.

Motoru kapatıp içeri girdim. Mekanın geniş bir girişi vardı. İki merdiven, karşılıklı duvarlara yaslanmış, yukarıya, birleşik bir sahanlığa çıkıyordu. İki siyah lastik izi, ön kapıdan, parlak gri mermer zeminden, bej renkli oryantal halıdan, Brick'in şimdi çelik bir kapının önünde beklediği yere kadar uzanıyordu. Kapı, lüks evde gerçekten yersiz duruyordu ve büyük bir ezik vardı. Bir panik odası. Harika.

Humvee'yi ön kapıdan, antreden, oturma odasından ve evin yarısından geçirip içeri sürdüler, sonra da çelik kapıya çarptılar.

Kahretsin. Üzerine bir de şekerleme serpilmiş kahretsin.

Büyükanne Frida, Brick'in üzerinde oturmuş, sıkılmış görünüyordu. Sağda, gömleksiz Leon, araçlı saldırıdan bir şekilde kurtulmuş olan bir sehpa yaslanmış, yerde uzanıyordu. Bir zamanlar beyaz olan, şimdi ise kan lekeleriyle kaplı tişörtü başının etrafına sarılıydı. Otuzlu yaşlarının ortalarında beyaz bir adam, halıda delik açmaya çalışıyormuş gibi beyaz bir kanepenin etrafında telaşla ileri geri yürüyordu.

"Hepiniz aklınızı mı kaçırdınız?" Bu, yerinde bir soru gibi görünüyordu.

Leon adamı işaret etti. "Onun hatası."

Adama baktım. "Kimsiniz?"

Adam volta atmayı bıraktı ve ilk kez bana baktı. "Ben Kent. Kent Mills. Burada yaşıyorum. Burası benim evim."

O, şüphelinin eşiydi.

"Ne oldu?"

Leon bana yorgun bir bakış attı. "Bu Kent Mills. Kayıtlı hemşire olarak çalışıyor. Bu onun evi, ancak aslında karısı Sandra Mills'in (şüphelimiz) altı aydır ipotek ödemelerini yapmadığı için haciz ediliyor."

Çelik kapının üzerindeki hoparlörden bir kadın sesi çığlık atarak, "Ben ipotek ödemesini yaptım!" dedi. "Bir yanlış anlama!"

Kent kapıya doğru döndü. "Ah evet, yine o meşhur 'yanlış anlamalarınızdan' biri. Bu bir büro hatası, bir bilgisayar arızası ve yarın onları arayıp bu işi halledeceksiniz."

"Sen bir piçsin, Kent. Aptal, bencil bir piçsin!"

Kent ciğerlerine doyasıya hava çekti.

Annemin sesini en iyi şekilde taklit ettim. "Sus!"

Ağzını şak diye kapattı.

Leon'a döndüm. "Brick eve nasıl girdi?"

"Oraya geliyorum. Shaw Distillery tarafından olası zimmet olaylarını araştırmak üzere görevlendirildik. Muhasebecileri Sandra'nın onları dolandırdığını tespit ettim."

"Bu bir yalan ve sana iftira davası açacağım!" diye bağırdı Sandra hoparlörden.

"Bu dava reddedilecek, çünkü iftira değil, hakaret davası olmalı," dedim. "Birini tehdit edecekseniz, en azından doğru şekilde yapın."

Leon, "Muhasebe işlerini yürüttüğü diğer işletmeleri de inceledim," dedi. "İnsanlarla arkadaşlık kuruyor, muhasebe işlerini ona bırakmaları için onları ikna ediyor ve sonra da sahip oldukları her şeyi alıyor."

"Bu da başka bir yalan. Size söylüyorum, bu bir yanlış anlama."

Leon gözlerini devirdi. "MBA'nız gibi bir yalan mı bu?"

Kent gözlerini kırıştırdı. "Bir dakika, ne? UT'den aldığım diplomayı gördüm. Ofiste duruyor."

"Sahte," dedi Leon. "Houston Community College'dan Muhasebe Sertifikası var. UT'nin kayıtlarında onun oraya gittiğine dair hiçbir şey yok."

"Bu bir –"

"Bir yanlış anlama!" diye hep bir ağızdan cümleyi tamamladılar Büyükanne Frida, Leon ve Kent.

"İkinizin arabayı eve sürdüğünüz kısma gel."

Büyükanne Frida dikleşti. "Bu bir araba değil. Bu zırhlı bir saldırı aracı." Brick'in tavanını okşadı. "Onu dinleme. Sen muhteşem bir canavarsın."

Onlara yumruklarımı sıkmamak için kendimi zor tuttum.

Leon, "Dolandırdığı dokuz işletmeden toplam sekiz milyon dolar elde ettiğini tespit ettim," dedi.

"Sekiz milyon mu? Gerçekten mi?"

"Bunu yıllardır yapıyor."

"Sekiz milyon Sandy, ve ipotek ödemesini yapamadın mı?!" diye kükredi Kent.

"Her şey yolundaydı! Sen her şeyi mahvedene kadar her şey gayet iyiydi!"

Kent, "Para nereye gitti?" diye sordu.

"Bir şarap imalathanesi satın aldı," dedi Leon. "Cidden, kim böyle bir şey yapar ki?"

“Sandy! Şarap hakkında ne biliyorsun ki?”

"Sen bana hiç inanmadın, Kent."

Başım zonklamaya başladı. Şakaklarımı ovdum.

Leon derin bir iç çekti. "Buraya konuşmak ve ona her şeyi itiraf etme şansını vermek için geldim. O sırada Bay Mills dışarı fırladı ve histerik bir şekilde karısının küçük kızıyla birlikte panik odasına kilitlendiğini bağırdı."

Çocuk mu? Bu ikilinin çocuğu mu oldu?

"Yani büyükannenizi aradınız, Brick'i buraya getirmesi için ikna ettiniz ve arabayı evin içinden geçirip panik odasına mı soktunuz? Catalina'nın sigorta şirketimizle ne tür bir görüşme yapması gerekeceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Leon kollarını salladı. "Gerekli özeni gösterdim. İlk olarak, bizi resmen işe almasını sağladım. Mülke verilecek zararlardan kaynaklanabilecek herhangi bir sorumluluktan bizi muaf tutan bir feragatname imzaladı. İkincisi, büyükannemi aradım. Pürmüzle vurmak istiyordum. O da, aynen şu sözü söyledi: 'Çarpmak daha hızlı olur.'"

"Büyükanne!"

Omuz silkti. "Yaklaşma açısı iyi değildi. Tuğla kapıdan daha geniş, bu yüzden tam isabet ettirmek zor."

"Tuğlayı evin içine sürdün! Üstelik kapıyı bile kırmadın."

"Onun parayı balistik füzelere dayanıklı çelik levhalara harcadığını nereden bilecektim ki?"

"Güzel şeylere sahip olmayı hak ediyorum, çok çalışıyorum ve güvenlik benim için çok önemli!"

Leon, "Söz konusu çarpma olayı hakkında bana danışılmadı," dedi. "Kendimi kenara atmak zorunda kaldım ve kafamı bu aptal sehpaye çarptım."

Ah! Keşke hırlayabilseydim ama bu herkesi korkuturdu.

"Çocuk şimdi nerede?"

"Bu bir çocuk değil," dedi Büyükanne Frida.

Leon bana çerçevelenmiş bir fotoğraf uzattı. Fotoğrafta Kent ve Sandra beyaz bir İran kedisi tutuyorlardı.

Leon bana, "Kedinin adı bu," diye bilgi verdi. "Küçük Kız."

Kent'e döndüm. "Karınız neden panik odasına saklandı?"

Kent kollarını salladı. "Clint aradı ve Sandra'nın dolandırıcı olduğunu, fırınına iflas ettirdiğini söyleyerek bana bağırdı. Şaraphaneden Patrick onu aramış ve Clint hesaplarını kontrol etmiş. Bankamıza giriş yapıp garip bir

para yatırma işlemi olup olmadığını kontrol ettim ve iflas ettiğimizi gördüm. İflastan da öte, borç içindeyiz! Kişisel kredi limitlerimiz sonuna kadar dolu. Konut kredimiz Ağustos ayından beri ödenmedi. Onunla yüzleştiğimde bebeğimi kaçırıp panik odasına kaçtı ve şimdi de ona zarar vermekle tehdit ediyor!”

“Her şey yolundaydı, ta ki sen kazmaya karar verene kadar! Sana her şeyi verdim, sen ise bir türlü rahat bırakamadın. Neden bana inanmıyorsun, Kent?”

“Arkadaşlarımızdan çaldınız! Herkes biliyor. Clint ve Patrick herkesi aradı! Herkes bizden nefret ediyor.”

“Onların işlerini ben kurdum. Ben onlara yardım edene kadar hepsi batmak üzereydi. Bana borçlular.”

Kent bana baktı. "Ben sadece kedimi geri istiyorum."

"Pekala." Kapıya doğru yürüdüm. "Bayan Mills, bu saçma. Sonsuza kadar panik odasında kalamazsınız."

"Evet, yapabilirim."

"Ne olmasını istersiniz?" diye sordum. "Dışarı çıkmanız için ne gerekir?"

“Hepinizin gitmesini istiyorum. Ve herkesin benim hakkımda yalan söyledikleri için benden özür dilemesini istiyorum. Patrick'in buraya gelip herkesi bana kızdırdığı için ne kadar üzgün olduğunu söylemesini istiyorum.”

İnkâr korkunç bir şeydi.

İş dünyasındaki ses tonumu taklit etmeye çalıştım. “Bayan Mills, bu gerçekçi değil. Önemli miktarda parayı zimmetinize geçirdiniz. Bu, mali kayıtlar ve banka hesap özetleriyle kanıtlanabilir, reddedilemez bir gerçektir. Ne kadar özür dilerseniz dileyin, bu durum ortadan kalkmayacak.”

“Benden ne istiyorsunuz? Her şeyi yaparım. Kanımı mı istiyorsunuz, öyle mi? Kan kurbanı mı istiyorsunuz?”

“Kimse bunu istemez. Sağlıklı ve yaralanmamış olmanızı istiyoruz. Neden dışarı çıkıp bunun hakkında konuşmuyoruz? Eminim çok stres altındaydınız. Hepimiz hata yaparız. Dedğiniz gibi, belki de her şey bir yanlış anlaşılmadan ibarettir.”

Kent gözlerini devirdi. Leon ise para sayma hareketleri yaptı.

“Ne düşündüğümü biliyor musun?” diye sordu Sandra, sesinde acımasız bir ton vardı. “Bence sen kurnaz bir sürtüksün. O piç kurusuna

söyle, o iğrenç kedisinin vücudundaki her kemiği kıracağım. Zaten onu benden daha çok seviyor.”

Kim istemezdi ki? Kapıya baktım. Standart görünüyordu: sağlam, dönen bir tekerleği ve muhtemelen tekerlek çevrildiğinde onu sabitleyen birden fazla çelik çubuk vardı. İçeriden kilitledikten sonra tekerlek hareket etmiyordu.

“Leon, Çavuş Munoz'u ara ve bir olay yaşanmak üzere olduğunu bildir. Hepinizin binayı terk etmesini ve içeriye bakmamanızı istiyorum. Sandra ile özel bir görüşme yapmak istiyorum.”

Bana baktılar.

“Onu o odadan çıkarmak istiyor musun, istemiyor musun?” Ellerimle kovma hareketleri yaptım. “Hadi bakalım.”

“İstiyorum...” diye başladı Kent.

"Lütfen gidin. Bebeğiniz size güveniyor."

Üçünün de binadan çıkışını izledim. Metamorfoz büyücüleri hakkında bilinmesi gereken şey, herkesin bizi tek bir numara yapan kişiler olarak görmesiydi. Canavarlara dönüşürdük ve bazen de delirirdik. Ama işin içinde daha fazlası vardı. Çok daha fazlası.

Büyümü kullandım. Gökkuşağı renklerinin parıldayan, birbirine karışan bir karışımı gibi, bir çığ gibi beni gömmeye çalıştı. Sadece birini, koyu kırmızı olanı seçtim ve içimi doldurmasına izin verdim. Diğer formum olan Canavar'ın kan kırmızısı gölgesi zihnimi doldurdu; devasa, tüylü, saf beyaz parlayan gözleriyle.

"Küçük bir kediye gerçekten zarar vermezsin, değil mi?" Omuzlarımı gerdim.

"Beni izleyin!"

"Senin istediğin gibi olsun."

Direksiyonu kavradım ve zorladım. Kafamda Canavar kükredi. Kapının içinde metal keskin bir sesle kırıldı. Direksiyon gıcırtilı bir sesle döndü, demir parmaklıklar geriye kaydı ve kapıyı hızla açtım.

Sandra Mills, dehşete düşmüş gözlerle bana baktı. Beyaz tenli, zayıf, otuzlu yaşlarının başında, kuaförde boyanmış sarı saçlı ve ten rengine göre iki ton fazla sarı olan fondöten sürmüş bir kadındı. Eşofman altı ve bol bir tişört, kemikli omuzlarında bol duruyordu. Beyaz bir kediye sıkıca tutuyordu.

Ağzını açtı. Hiçbir şey çıkmadı.

Uzandım, tekerleği kavradım ve kapıdan söktüm.

Sandra irkilerek geriye çekildi.

“Seninle konuştum ve kendi isteğinle çıktın,” dedim ona. “Eğer farklı bir şey söylersen...” Ellerimle tekerleğin tellerini büktüm.

Başını telaşla salladı.

Uzaktan bir polis sireni sesi geldi, giderek yaklaşıyordu.

Canavar, sanki bir rüzgarla savrulmuş gibi aklımdan uçup gitti. Yorgunluk beni ele geçirdi. Sandra'ya göz kırptım, kediye kollarından aldım ve dışarı çıktım. Polislere sevimli bir hikaye uydurmam, Leon ve Büyükanne'yi kapının Tuğla tarafından hasar gördüğüne ikna etmem ve sonra da sigorta şirketini aramam gerekecekti. Catalina'nın bir baş ağrısına daha ihtiyacı yoktu.

Ailemin en küçük çocuğuydum ama Baylor mezunuydum. Her zaman üzerimize düşeni yapardık.

HAVALI TEYZE

Aynaya doğru yaklaştım ve Chanel'in Les Beiges Healthy Glow Balm'ı ile dudaklarımı belirginleştirdim. Büyük gözleriniz ve dolgun dudaklarınız varsa, hangisine dikkat çekeceğinizi seçmeniz gerekiyordu. Gözlerim açık maviydi, çoğu insanın kontakt lenslerle elde ettiği renkti ve far ve maskara sürdükten sonra daha da belirginleşiyorlardı. Parlak bir ruj tonu yüzümü güzel ve düz bir görünümünden palyaço görünümüne dönüştürüyordu. Arada bir durak yoktu. Ama Chanel'in balmının orta tonu benim için mükemmel pembe tonu oldu. Ne çok fazla, ne çok az, tam yeterli.

Birisi koridorda küçük bir gergedan gibi koşuyordu. Bu bizim evde ne yeni ne de alışılmadık bir durumdu. Bunu görmezden geldim ve üst dudağımı şekillendirmeye odaklandım.

Catalina banyoya daldı. "Nevada doğum yapıyor!"

Merhemimi lavaboya düşürdüm. En büyük ablamın doğumu her an olabilirdi. Bugün gerçekten kötü bir gündü. Catalina, Houston'ın sular altında kalmış bir bölgesi olan Çukur'da bir tür canavar yapısı bulmuştu. Onun ve yakışıklı İtalyan suikastçı/sevgilisi olmayan Alessandro Sagredo'nun bugün oraya gidip onu öldüreceğinden oldukça emindim. Yardım etmeyi planlıyordum. Bir canavardan daha iyi ne olabilir? Daha büyük bir canavar.

Stephen Jiang'ın da orada olacağından oldukça emindim. Bu yüzden makyajımı yaparken acele etmiyordum.

"Çukurdaki şey Prime'lardan birini kaptı ve şantiyeye saldırıyor," diye bağırdı Catalina. "Gitmem gerek. Dün Victoria, Nevada'yı ve bebeği tehdit

etti. Onunla git ve gözünüzden ayırma. Eğer işler ters giderse, o lanet binanın ortasında olsan bile, dönüşüm geçir ve onları oradan çıkar.”

Planlarda değişiklik.

Bu, Nevada ve Connor için ilk bebektir. Kayınbiraderim hakkında bir şey bilseydim, aşırı tepki vereceğini bilirdim. Yani araba yerine helikopter kullanacaklardı. Eğer acele etmezsem, onu helikoptere tıktırıp beni beklemeden havalanacaktı.

Catalina'yı iterek geçtim ve ayakkabılarımı ve çantamı almak için odama koştum.

Beş saniye içinde dört ayakkabı buldum. Hiçbiri birbirine uymuyordu. Tek uyumlu çift, topuklu ayakkabılardan ayaklarım ağrıdığına ve önemli kimse beni görmediğinde giydiğim o iğrenç pembe Crocs'lardı. Neyse, eğer dönüşüm geçirirsem, iyi ayakkabılarımdan hiçbiri mahvolmazdı. Ayaklarımı Crocs'ların içine soktum, cüzdanımın olduğu küçük çantayı kapı kolundan kaptım, unuttuğum telefonumu almak için banyoya koştum çünkü kız kardeşim bir cadı gibi çılgınlık atarak içeri girmişti ve dışarı fırladım.

Tam oraya vardığımda Connor, en büyük kız kardeşimi Bell AH-3 Cobra helikopterine yarı yardım ederek, yarı kaldırarak bindiriyordu. Bazı insanların lüks arabaları vardı. Deli Rogan'ın en yeni model çift motorlu saldırı helikopterleri vardı. Paranoyak zengin Prime'ların en iyi oyuncakları vardı.

Connor, onlara doğru koştuğumu görünce acele etmem için el salladı. Helikoptere ulaştım ve içeri girdim. Annem zaten oradaydı, Nevada'nın yanında. İkisinin arasına sıkıştım. Connor da bindi, hepimizin emniyet kemerlerini taktığından emin oldu ve sonra havalandık.

Helikopterin içi çok gürültülüydü. Connor mikrofonlu kulaklıklar dağıttı. Benim de Battlefield Glory için aynısından vardı, böylece Alien Crimson Armada'yı yok ederken ekibimdeki insanları duyabiliyordum. Harika.

Kayınbiraderim Nevada'ya doğru eğildi. "Acıyor mu?"

Başını salladı.

Canı acıyordu. Yüzündeki ifadesiz bakıştan bunu anlayabiliyordum. Bu, Baylor ailesinin o meşhur bakışıydı; "Evet, çok acıyor, yapacak bir şey yok, bana bunun hakkında soru sormayı bırak" anlamına geliyordu. Connor da bunu fark etti çünkü yüzü ifadesizleşti. Uzandı ve elini tuttu.

“Neden hastaneye gidiyoruz?” diye sordum. “Evde doğum yapma planına ne oldu? O planı beğenmişim.”

Hastaneleri sevmezdim. Orada hiçbir zaman iyi bir şey olmazdı.

Nevada, "Bu yüksek riskli bir Prime/Prime gebeliği," dedi.

"Bu ne anlama gelir?"

"Bu, bebeğin sihir kullandığı anlamına geliyor. Bilinci yerinde," dedi anne. "Doğmak korkutucu. Nasıl tepki vereceğini bilmiyoruz."

"Ama sen hepimizi dünyaya getirdin ve biz iyiydik." Hepimiz Asaldık.

Annem göz kırptı.

Nevada bana, "Annemi neredeyse öldürüyordun," dedi. "Kendini araya sıkıştırdın ve doğmayı reddettin."

"Ne?"

"Ve doktor. Seni dışarı çıkardılar ve sen onu boğdun. Seni kurtarmak için üç kişi gerekti."

"Bunu uyduruyorsun!" diye anneme döndüm.

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Doğruydı. "Anne! Bana hiç söylemedin!"

"Hiç sormadınız. Rahim içindeyken dönüşüm geçirmemeniz bizim için büyük bir şanstı."

Böyle bir şey hakkında soru sormayı kim bilebilir ki?

"Aradaki fark şu ki, hiçbirimiz empati kuramıyorduk," dedi Nevada. "Ve hiçbirimiz anne karnındayken sihirimizi kullanmıyorduk."

Connor, "Oğlumuzun empati yeteneği yüksek," dedi. "Nevada'nın duygularıyla bağlantılı. Uyuşturucu kullanmak söz konusu bile değil. Sezaryen de öyle."

Nevada, "Omurilik anesteziyle ağrıyı dindirseler ve ben tamamen sakın kalsam bile," dedi, "Empati yeteneği yüksek bebekler sezaryen ameliyatından neredeyse her zaman ciddi şekilde travma geçiriyorlar. Nedenini anlamıyoruz ama riske atmak istemiyoruz."

Connor, hafif empati yeteneklerine sahip, birinci sınıf bir telekinetikti. Bu konuda fazla soru sormadım çünkü Prime hayranları ve dedikoducularının sosyal ağı olan Herald'da onu araştırdığımda, genel kanı bunun bir tür cinsel yetenek olduğu yönündeydi. Kız kardeşimin kocasının ne tür cinsel şeyler yaptığını bilmek istemiyordum. Sınırlar vardı.

Çoğu zaman Prime büyücüler kendi sihir türleri içinde evlenirdi. Ateş gücüne sahip büyücüler diğer ateş gücüne sahip büyücülerle, animasyon büyücülerini diğer animasyon büyücülerle evlenirdi ve benzeri. Nevada ve Connor'ın yetenekleri birbirinden çok farklıydı. Bebeklerinin nasıl olacağını

kimse tahmin edemezdi. Herald'da bu konu hakkında spekülasyonlar çok yaygındı. Yetmişten fazla konu başlığı buldum.

Bebegin telekinetik olduğunu biliyorduk çünkü güçlerinin bir kısmı Nevada'ya sızarak ona geçici telekinetik yetenekler kazandırmıştı. Connor'a göre bu aynı zamanda bebeğin bir Prime olduğu anlamına geliyordu ve ebeveynlerinin büyüünün kalibresi göz önüne alındığında, sadece bir Prime olmakla kalmayacaktı. Gücü inanılmaz derecede yüksek olacaktı.

Connor'ın empatik yeteneğinin bebeklerine geçmesi ve kız kardeşimin zihinsel yeteneklerinden güç alması gayet mümkündü. Bu da demek oluyor ki, büyüünü kontrol edemeyen ve muhtemelen bir parmak hareketiyle bir binayı yerle bir edebilecek güce sahip olan bir telekinetik, annesinin psişik acısı ve kaygısı içinde sıkışıp, yakalanıp, sıcak sığınağından dışarı atılmak üzereydi. Eğer helikopterde doğum sancıları başlarsa...

Aman Tanrım.

“Bu şey daha hızlı gidebilir mi? Daha hızlı uçurun onu.”

Annem kolunu omzuma doladı. "Sakin ol."

“Anlamıyorsunuz. Herkesi yakalayacak kadar elim yok.”

Connor, "Helikopter düşerse, önce Nevada'yı yakalayın," dedi.

Nevada bana döndü. "Panik yapmayı bırak, yetişkinler halleder" der gibi abla ifadesi takınmıştı yüzünde. Eskiden bu beni çıldırtırdı ama şu anda gergin sinirlerime yatıştırıcı bir soğuk duş gibi geliyordu.

“Kasılmalar henüz o kadar şiddetli değil. Bekleyin. Bir dakika içinde orada olacağız.”

Sustum ve kobranın olabildiğince hızlı uçuşmasını diledim.

HASTANENİN ÇATISINDAKİ HELİKOPTER PİSTİNE İNDİK. BİZİ BEKLEYEN bir düzine insan vardı; altısı otomatik silahlarla donanmış taktik teçhizat giymiş, diğerleri ise aynı açık mavi üniformalar içindeydi. Bunu önceden planlamışlar mıydı? Nevada bir kız çocuğu doğursaydı, pembe üniformalarla mı gelirlerdi? Bir şekilde bu durumla ilgili bir sorunum vardı ama bunu tam olarak kelimelere dökemiyordum ve endişelenmem gereken daha büyük sorunlarım vardı.

Nevada'yı tekerlekli sandalyeye bindirdiler ve hepimiz bir sürü halinde büyük bir yük asansörüne koştuk. Asansör aşağı indi ve neredeyse anında

durdu. Kapılar kayarak açıldı ve soluk krem rengine boyanmış duvarları olan bir hastane koridoru ortaya çıktı. Önceden kaydedilmiş, yapay olarak sakın bir kadın sesi, kelimeleri net bir şekilde telaffuz ederek bir anons yankılandı.

“Kod PPB. Gerekli olmayan tüm personel 17. kattan ayrılın.”

Asansörden sola döndük ve uzay istasyonundan çıkmış gibi duran ve vahşi uzay canavarlarını hapsedmek için kullanılmış gibi görünen metal kapılara doğru koridorda hızla ilerledik.

“Kod PPB. Gerekli olmayan tüm personel 17. kattan ayrılın.”

Nevada derin bir nefes verdi.

"Kasılmalar mı?" diye sordu Connor.

Başını salladı.

Kapılar kayarak açıldı, biz geçtik ve arkamızdan kapandılar. Güvenlik görevlilerinden ikisi grubumuzdan ayrılıp geride kaldı. Omzumu çevirip baktım. İçlerinden biri kapı kilidine bir kod girdi. Kapıdaki ışıklar kırmızıya döndü. Tavanı işaret eden metal bir çubuk –ki ben bunun kapının garip bir parçası olduğunu düşünmüştüm– diğer güvenlik görevlisi tarafından yerine kilitlenmeden önce kırk beş derece döndü. Eğer biri kapıyı zorla açmaya çalışırsa, bunu yapmak için o çubuğu koparmak zorunda kalacaktı.

Bunu daha dramatik hale getirebilirler miydi?

İkinci bir kapı daha açıldı. Onlardan geçtik, bir çift korumayı daha atlattık ve konuşmacının robotik sesi, sözünün ortasında kesilerek ortadan kayboldu.

Bir T kavşağına geldik, koridor bizimkini kesiyordu. İlerideki yol üçüncü bir kapı tarafından engellenmişti. Şaka mı yapıyorsunuz?

Nevada, Connor'a baktı. "Bir saldırı mı bekliyoruz? Bana söylemeyi unuttuğun bir şey mi var?"

"Standart prosedür," dedi.

Bizimle birlikte olan sağlık personelinin çoğu yan koridorlara dağıldı. Sadece iki kadın hemşire kaldı.

Önümüzdeki kapılar fısıltıyla açıldı. İçeri girdik ve bu sefer iki güvenlik görevlisi diğer tarafta kaldı.

Büyük, yuvarlak bir odaya girdik. Duvarlar pürüzsüz, açık renkli betondan, zemin de sıcak kahverengi ve bej tonlarında betondandı. Bir sığınağın içi gibi görünüyordu. Hava limon ve lavanta kokuyordu.

Yuvarlak sığınak odasının ortasında, tam ortada konumlandırılmış, kapısız, sadece iki giriş kapısı olan başka bir oda vardı. Giriş kapılarından

birinden içeri girdik ve sıradan bir hastane odasına benzeyen bir yerle karşılaştık. Sakinleştirici mavi duvarlar, tuhaf tıbbi ekipmanlar (çoğu zemine veya duvarlara sabitlenmişti), uzay çağına ait bir hastane yatağı, yatağın karşısındaki tavana yakın duvara yerleştirilmiş büyük bir ekran; her şey yüksek teknolojili bir hastane için neredeyse normal görünüyordu.

Sağdaki duvarda, banyoya açılan başka bir kapı vardı. Yine kapı yoktu, sadece kapı aralığına gömülü bir çubuktan sarkan bir perde vardı.

Nevada, Connor'a baktı. "Neden hiç kapı yok?"

"Etrafta uçuşacak daha az şey olur," dedi.

Evet, ayrıca doktor ve hemşirelerin aceleyle dışarı çıkmaları gerektiğinde kapının olmaması da işe yarıyordu.

Hemşireler Nevada'yı sandalyeden yatağa taşıdılar ve sakınleştirici sözler söylemeye ve bacaklarının arasını kontrol etmeye başladılar.

Büyüme uzandım. Zihnimde renk cümbüşü içinde dönüp duruyordu. Mavi olanı seçtim ve üzerime yerleşmesine izin verdim. Canavarın kobalt mavisini görüntüsü, devasa ve tüylü, zihnimde çömelmiş, bekliyor, gözlerimden dışarı bakıyordu. Derin bir nefes aldım. Dünya, kokuların kaleydoskopuna dönüştü. Silah yağı, metal, dezenfektan, tıbbi alkol, deri hücreleri, deodorant, parfüm, sabun...

"Bu odanın etrafındaki koridorda on sekiz kişi var." Burada da kameralar mı vardı? Eğer varsa, kız kardeşimin göz önünde olacağını bilmesi gerekirdi.

Nevada tekrar Connor'a baktı. "Bir sağlık ekibi ve birkaç güvenlik görevlisi dediniz. South by Southwest'ten bahsetmediniz."

Odaya bir doktor girdi. Annemin yaşına yakın, kıvrımlı hatlara sahip, iri ve sevecen gözleri olan, koyu kahverengi tenli ve burnunda kırmızı çerçeveli bir gözlük takıyordu. "Merhaba. Ben Doktor Maier. Size yardımcı olmak için buradayım."

Konuşma tarzında insana güven veren bir şey vardı.

"Ben yüksek riskli doğumlar konusunda uzmanlaşmış bir doğum uzmanıyım. Bu işi yirmi yıldır yapıyorum."

"Şimdiye kadar hiç kimse öldü mü?" diye sordum.

Annem bana korkutucu bakışlarını attı. Neyse, başka kimse sormayacaktı ve bir bakıma önemliydi.

"Evet," dedi Dr. Maier. "Altmış yedi P/P doğumundan ikisinde bebek, üçünde ise anne hayatını kaybetti."

Telefonuma "Prime/Prime Doğum Ortalama Ölüm Oranı" yazdım. "Burada P/P doğumlarında ulusal ölüm oranının yüzde yirmi sekiz olduğu yazıyor."

"Dur," diye çıkıştı annem. "Yoksa seni buradan götürürüm."

"Bunu bilmeleri gerekiyor."

"Yenidoğanlarda travma vakalarının yüzde otuz ikisi meydana geliyor," dedi Nevada. "Bunu biliyorum. Connor ile birlikte araştırdık."

Ah.

Nevada doktora döndü. "Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Biliyorum korkutucu ve burası doğum yapmak için garip bir yer, ama bu sizin ve bebeğiniz için en güvenli yol. Bu bizim ilk deneyimimiz değil. Daha önce de yaptık. Bize güvenin. Size çok iyi bakacağız."

"Neden bu kadar çok insan var?" diye sordu Connor.

"Acil durumlarda devreye girecek bir telekinetik ekibimiz hazır bekliyor."

"Buna gerek kalmayacak," dedi Connor. "Ben kontrol altına alacağım."

"Baba her zaman en iyi insan olmayabilir," dedi Dr. Maier.

"Bu durumda en uygun kişi benim," diye bilgilendirdi Meksika'nın Belası ona.

"Pekâlâ." Dr. Maier bir uzaktan kumanda aldı ve tıkladı. Yatağın karşısındaki ekranda birkaç kişi belirdi. "Bunlar bizim sakinleştiricilerimiz. Sizi ve bebeği sakin tutmak için buradalar. Sizi göremiyorlar; sadece zihninizi hissedebiliyorlar. Ve bana onları içeri almadığınızı söylüyorlar."

Halcyonlar, psiyonik yeteneklerin tam tersiydi. Psiyonik yetenekler korku ve öfke gibi hayatta kalma duygularını harekete geçirirken, halcyonlar yatıştırıcı ve sakinleştirici etkiye sahipti.

"Eğer onların ruh halinizi değiştirmesine izin verirsiniz, işler daha kolaylaşabilir."

"Sanmıyorum," dedi Nevada.

Yıllardır zihnini koruyordu. Üzerindeki kalkanlar çok kalındı.

"Pekala," dedi Dr. Maier. "O zaman onlarsız veya telekinetik yeteneklere sahip kişiler olmadan devam edeceğiz. Sizi sadece bu odadakiler görebiliyor. Hiçbir şey kaydedilmiyor. Ve herhangi bir noktada birinin gitmesini isterseniz, bana söyleyin ve giderler."

On dakika sonra iki şey biliyorduk. Birincisi, Nevada'nın rahim ağzı neredeyse tamamen açılmıştı ki bu, düşünmek bile istemediğim bir tür cehennem terimiydi. İkincisi, ağırı kesiciye gerek kalmayacaktı. Görünüşe

göre kız kardeşimin çelik gibi sinirleri vardı, çünkü kasılmalar başlamıştı ve o bunu kimseye söylememişti ve şimdi epidural için çok geçti.

Nevada'ya serum taktılar, koluna tansiyon aleti bağladılar ve bebeğin kalp atışını izlemek için karnına bir cihaz yerleştirdiler. Ablam biraz şaşkın görünüyordu. Nevada ise asla şaşkın görünmezdi. Her zaman her şeyi kontrol altında tutardı, hatta kontrol altında olmadığı zamanlarda bile.

Yanına gidip ona sarıldım. "Eğer çok zorlarsan ve bebek top gibi fırlarsa, söz veriyorum onu yakalayacağım."

Bana gülümsedi ama gözlerinde hâlâ kederli bir ifade vardı.

Hemşireler gerekli ayarlamaları yaptı. Doktor onu tekrar kontrol etti. Ve sonra Nevada ıkmaya başladı. Annesi elini tuttu. Her kasılmada üç ıkmaya oluyordu. On saniye boyunca ıkmıyor, sonra gevşiyordu. İkin ve gevşeyin.

Bu durum uzayıp gitti. Bir noktada telefonumda oynamaya karar verdim.

Yaklaşık iki saat geçmişti ki Nevada, Connor'ın elini sıkıca tuttu ve çığlık attı, televizyon ekranı paramparça oldu. Parçalar fırladı, havada dondu ve düzgünce plastik kutuya düştü.

"Seni koruyorum," diye söz verdi Connor. "Seni koruyorum."

Doktor Maier, Nevada'yı muayene etti. "Ve baş görünmeye başladı. Doğum için yatağı açın."

Hemşire, Nevada'nın bacaklarını üzenkilere yerleştirmesine yardım etti ve ardından yatağın alt kısmı aşağı kayd. Doktor Maier bir önlük ve eldiven giydi ve Nevada'nın bacaklarının arasına yerleşti. Bakmak istemedim.

Yatak yana doğru ani bir hareketle savruldu ve yavaşça geriye doğru kayd.

Nevada homurdandı.

Hemşirelerden biri, "Belki de sakinleştiriciler..." dedi.

"Halcyonların canı cehenneme," diye homurdandı kız kardeşim.

"Harika gidiyorsun," diye güvence verdi Dr. Maier. "Ve devam et."

Nevada gerildi ve gevşedi. Fetal monitör hafif bir ses çıkardı.

"Bebeğin kalp atış hızı neden yükseliyor?" diye sordu kız kardeşim sesi birden.

"Bu normal," dedi Doktor Maier ona. "Hızlanmış kalp atışı, bebeğin mutlu olduğu anlamına gelir. Doğum sırasında kalp atış hızı yavaşlar ve hızlanır, ancak gördüğüm her şey normal sınırlar içinde. Sakin olun."

Nevada'yı bir kasılma daha sardı. Fetal cihaz bip sesi çıkardı. Tıbbi bir monitör duvardan koptu ve bana doğru fırladı, başımdan bir metre uzakta donup kaldı. Bir saniye orada havada asılı kaldıktan sonra çöp kutusuna girdi.

Oda bir korku filmi setine dönmüştü. Nevada çığlık atıyor, fetal monitör arızalanıyor, eşyalar havada uçuşuyor, ekipmanlar patlıyordu ve eniştem bu kaosun ortasında durup, zihniyle olayları yakalamaya ve Nevada'nın sağ elini tutmaya çalışırken, annem de sol elini tutuyordu; doktor ise kız kardeşime her şeyin planlandığı gibi gittiğine dair güvence verip duruyordu.

Annemin yanına, yatağın kenarına saklandım. En güvenli yer orası gibi görünüyordu.

Durmadan devam etti.

Gizlice bir göz attım. Nevada sıırıslıklam ter içindeydi. Sanki maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. Connor'ın yüzü bembeyaz kesilmişti ve yorgun mu yoksa endişeli mi olduğunu anlayamadım.

Nevada'nın bakışları benimkilerle buluştu.

"Harika gidiyorsun," diye fısıldadım.

Üstümüzde tavan çatlamıştı.

Lütfen her şey bitsin. Lütfen her şey bitsin. Lütfen herkes iyi olsun.

"Neredeyse bitti," diye mırıldandı doktor. "Bir büyük itme daha. Bir tane daha."

Nevada inledi. Arkasındaki duvar paramparça oldu. Parçalar Connor'ın büyüğüyle havada asılı kaldı.

"Bir tane daha," diye sordu Dr. Maier.

"Sürekli bir tane daha diyorsun..."

Nevada'nın sesi çok zayıftı. Onu daha önce hiç böyle duymamıştım. Ya ölüyorsa? Ölmek üzere olamazdı.

Hemşire alnını sildi. "Neredeyse bitti tatlım."

"Ve... it."

Nevada gerildi, inledi.

"İşte oldu," dedi Dr. Maier. "Ve kafa çıktı. Bir kez daha. Söz veriyorum, bu sonuncusu."

Kız kardeşim çığlık attı. Duvar ve zemin arasında büyük bir çatlak oluştu. Oda sarsıldı. Gözlerimi kapattım.

Bir bebek ağlıyordu. Yukarı baktım ve onu gördüm; kıpkırmızı, buruşuk, bir çeşit yapışkan maddeyle kaplıydı. Koyu renk tüyleri vardı ve kurtarılmaya ihtiyacı olan üzgün bir kedi yavrusu gibi ses çıkarıyordu.

Birdenbire her şey durdu. Nevada yatağa yığıldı.
Connor onu öptü. "Başardın."
"İyi mi?" diye sordu.
"O iyi," dedi Doktor Maier ona. "Tamamen sağlıklı bir çocuk."
Duvara yaslandım. Asla, asla hamile kalmayacaktım.
Durmada.

ODA, RAHATLATICI BİR LOŞLUĞA BÜRÜNMÜŞTÜ. KÖŞEDEKİ MASA lambası yumuşak sarı bir ışık saçıyordu. Nevada yatakta uyuyordu. Ondan ne kadar çok kan çıktığını gördüm. Hala nefes aldığına inanamıyordum. İlk uykuya daldığında, ölmediğinden emin olmak için onu dürtmüştüm.

Connor bir sandalyede uyuyordu. Nevada'nın öleceğini düşündüğünü hissettim. O uykuya daldığı anda, Connor da bayıldı.

Annem eve gitmişti. Bebek doğduktan sonra Catalina kanlar içinde ve gözleri donuk bir halde içeri girdi. Annem Alessandro ile konuştu ve diğer kız kardeşime kötü bir şey olmuş olmalı, çünkü annem onu eve götürmeye karar verdi. Zavallı annem. Önce Nevada kıyamet gibi bir doğum yaptı, sonra da Catalina bir zombi gibi sürünerek içeri girdi. Bu, iyi çocuk olduğum nadir anlardan biriydi.

Yeğenim annesinin yanındaki beşikde uyuyordu. Temizlenmişti ve artık bir bebeğe benziyordu. Melekten cehennem yarattığına kadar bir ölçekte, evet, daha sevimli bebekler görmüştüm. Tabii ki hiçbir şey söylemedim, ama anneme daha sonra biraz daha az uzaylıya benzeyip benzemeyeceğini sordum. Bana bir hafta beklememi söyledi.

Bir hemşire içeri girdi ve bebeğe uzandı. Connor uyandı. Hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini açtı.

Hemşire, "Onu hemen geri getireceğim," dedi ve çocuğu kucağına alıp götürdü.

Bebeği çeşitli tıbbi işlemler için dışarı çıkarıyorlardı ve Connor her zaman onlarla birlikte gidiyordu. Çok yorgun görünüyordu.

Ayağa kalktım ve ona sessizce, "Bu işi ben hallederim. Dinlen." dedim. İtiraz edecek gibi görünüyordu ama ben çoktan harekete geçmiştim.

Hemşire koridorda hızla ilerledi, Connor'ın iki güvenlik görevlisi de peşinden geliyordu. Soldaki bir odaya girdi ve gardiyanlar onu takip etmek

için döndüler ve kapı eşiğinde, yüzlerinde aynı boş bakışlarla durdular.

Hayır, yapamazsın.

Hızlandım ve tekrar mavi ışığı açtım. Bebek ve hemşire dışında üç kişi daha... Bir dakika.

Ha!

Uyuşuk muhafızların arkasına sessizce kaydım. Yaşlı bir adam, yaşlı bir kadın ve takım elbiseli korkutucu bir adam.

Kötü kalpli büyükannem torununu kucağına aldı. Yanındaki yaşlı adam ise gururdan adeta ışıldıyordu.

Vay canına, düşünsenize. Bu kesinlikle bazı şeyleri açıklığa kavuşturdu.

Victoria Tremaine, "Ne kadar güzel bir oğlan," diye mırıldandı. "Ne kadar sevimli, ne kadar tatlı bir oğlan."

Yaşlı adam gülümsedi.

Kötü kalpli büyükannem bebeği salladı. "Bak Trevor, gördüğün en güzel çocuk değil mi?"

"Evet, hanımefendi. O öyle," dedi takım elbiseli adam.

Onlara birkaç dakika daha süre verdim ve odaya girdim.

"Büyükanne, büyükbaba, tanımadığım korkutucu adam, bebeği şimdi ben alacağım."

Victoria gözlerini kısarak bana baktı. Kollarımı uzattım. İçini çekti ve bebeği bana verdi. Bebek kıpırdandı ve kedi sesi çıkardı.

"Başını destekle," dedi büyükanne.

"Biliyorum."

"Bu konuda konuşmayacağız," dedi büyükbabam.

Ona kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Bu tamamen sana bağlı olacak."

Yeğenimi kucağıma alıp odaya geri yürüdüm. Çok küçüktü. Ve bir bakıma sevimliydi.

"Merak etme," dedim ona usulca, onu daha da sıkıca kucaklayarak.

"Ben havalı teyzenim. Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Bebek iri yuvarlak gözleriyle bana baktı ve osurdu.

MARTY

Babamın ofisinin kapısında durdum. Bilgisayar ekranına bakıyor ve bir kağıda bir şeyler yazıyordu. Yüzü sakın ve soğukkanlıydı, gözleri odaklanmıştı. Floof, ayaklarının dibinde, buruşuk kağıt yığınının içinde hafifçe horluyordu. Tombul rakun, ofisi kendi inine benzetiyordu. Ona güzel bir kedi yatağı almıştım ama o sürekli çöp kutusundan kağıt çöpleri çıkarıp onlarla yatak yapıyordu.

Babam meşguldü, bu yeni bir şey değildi. Genellikle meşguldü. Bunun sebebinin paraya ihtiyacımız olması olduğunu söylemeyi severdi, ama ben gerçek sebebi biliyordum. Annemi özlüyordu. Annesi öldüğünde kendini çaresiz hissetmişti ve şimdi başkaları çaresiz hissettiğinde bir şeyler yapabilmek için orada olmak istiyordu.

Artık yüzünü hatırlayamıyordum. Annemin nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalıştığımda, koyu saçlı, sıcak, yumuşak bir leke aklıma geliyordu. Bunun için üzülmem mi gerekiyordu yoksa böyle olması mı daha iyiydi, emin değildim. Ölüm son avcıydı ve bazen en beklemediğiniz anda saldırıyordu. Onunla savaşmanın bir yolu yoktu, ama babam yine de denedi, ben de.

Floof sonunda kokumu aldı. Kıvrılmış halinden çıktı, ayaklarının üzerine kalktı ve hızla yanıma geldi. Eğilip sol kulağının arkasını kaşıdım. Elleriyle taytımı kavradı ve kumaşını çekti.

Babam başını kaldırıp gülümsedi. Her zaman çok yakışıklıydı, ama özellikle gülümsediğinde daha da yakışıklı görünüyordu.

"Bir sorunum var," dedim.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

“Marty burada sıkışıp kaldı.”

Baba ayağa kalktı. "Hadi onu sıkıştığı yerden çıkaralım."

Ofisten çıktık ve güneş ışığıyla aydınlanmış bir patikadan silah deposuna doğru yürüdük. Etrafımızda hayat uğulduyordu. Kuşlar ötüyordu. Süs çalılıklarında böcekler cıvıldıyordu. Çiçek tarhlarındaki çiçeklerin arasında saklanan fareler koşuşturuyordu.

Ana giriş kapısını ana eve bağlayan geniş, taş döşeli bir yol olan yerleşkenin ana "sokağına" döndük. Yolun iki yanında uzun meşe ağaçları vardı, dalları başımızın üzerinde birleşiyordu ve iki sincap dallarında kavgaderken üç sincap da onları izliyordu. Sincaplar bölgeci hayvanlardı ve ağaçlar ve yiyecekler konusunda anlaşmazlıklara girer, mutlaka tartışmak zorunda kalırlardı.

Ben de bölgeci bir insandım. Baylor yerleşkesi benim krallığımdı. Orayı avucumun içi gibi biliyordum. Bu deyimın anlamını hiçbir zaman tam olarak kavrayamadım. Avucun içi mi yoksa diğer tarafı mı...

“Matilda?”

"Evet, baba?"

“İspanyolca öğrenmenize yardımcı olacak bir özel öğretmen ister misiniz?”

Sınavdan aldığım C notu başıma bela olmuştu. "Bunun bir faydası olacağını sanmıyorum."

“Ne yardımcı olurdu?”

“İspanyolca öğrenmiyorum.”

Baba gülümsedi. "Yabancı bir dil öğrenmelisin. Devlet bunu şart koşuyor."

"Zaten yeterince dil biliyorum."

"Ah?"

“İnsan dili, fare dili, rakun dili, kurt dili, panter dili, Tigrionex...”

"Okulla görüşüp sizi Korece dil sınıfına geçirmeleri için gerekli düzenlemeleri yapabilirim."

Annem Koreliydi. İnsanların kültürel mirasa çok önem verdiğini anlıyordum ve ben de kısmen Koreliydim, bu yüzden bu benim mirasım sayılırdı. Ama Korece öğrenmek canımı acıtacaktı çünkü tüm zaman boyunca annemi düşünecektim.

"İspanyolca'da daha iyi olmaya çalışacağım."

"Önerim canınızı mı acıttı?" diye sordu babam.

"Evet. Korece öğrenmek güvensiz hissettiriyor."

"Üzgünüm."

"Sorun değil."

Elimi uzattım. Babam elimi tuttu ve parmaklarımızı sıktık.

Cephanelik görüş alanımıza girdi; etrafında bir inşaat ekibi bulunan, tahkim edilmiş bir bina. Bina son saldırıda hasar görmüştü ve Catalina, mademki zaten tamir etmemiz gerekiyordu, ihtiyaçlarımıza daha uygun hale getirmek için yeniden düzenlemenin de iyi olacağına karar verdi.

Babamı, elektrikçi Luis'in yerden çıkan dar bir borunun yanında durduğu binanın yan tarafına götürdüm. Luis'in yüzünde uzun süredir çektiği sıkıntılı bir ifade vardı. Onu ilk birkaç kez gördüğümde yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormuştum, ama şimdi biliyordum: Luis hayatın zor olduğunu düşünüyordu ve her zaman öyle görünüyordu.

"Marty borunun içinde mi?" diye sordu babam.

Başımı salladım. "Binanın kabloları, kıvrımlı dar borulardan geçirilmişti. Luis'in yeniden kablolaması gerekiyor, bu yüzden kabloyu Marty'nin kablo demetine bağladım. İki boruyu o halletti, bu da üçüncüsü. İçeri girdi ve çıkmıyor."

Marty tembel değildi. İnatçıydı. Bazen yaptığı şeyin çok fazla iş olduğuna karar verip yapmayı bırakırdı.

"Sen mi yönlendirdin?" diye sordu babam.

"Evet."

"Bir kez daha dene."

Hayvan bağına dokundum. Her zaman oradaydı, görünmez bir iplik gibi bana bağlıydı, ama şimdi o ipliği alıp çektim. İpin diğer ucunda, Marty borunun içine daha da derine kaydı. Zihni çok hızlıydı ve küçük düşünceleri her yöne sekip duruyordu, sanki sert plastik boncuklarla dolu bir bardağı alıp masaya boşaltmış gibiydi.

Hayal ettiğim ikramları mesaj dizisine gönderdim.

Sulu kurtçuklar.

Kabuğunun yarısı soyulmuş, nefis haşlanmış yumurta.

Fırında pişirilmiş ve hala nemli olan, nefis sularıya damlayan bir parça tavuk göğsü.

Hayır. Marty olduğu yerde kaldı.

Babama baktım.

"Bir de ben deneyeyim."

İpliği bıraktım, kopmasına izin verdim. Babam gözlerini kapattı.

Saniyeler geçti. Bir tepeli baştankara yakındaki bir ağacın dalına kondu ve kuş yemi istercesine beni çekiştirirdi. Yemlik boştu.

Marty borudan fırladı, soluk, krem rengi tüyleri geriye doğru taranmıştı. Babasına doğru koştu, tel hala koşumuna bağlıydı, bir ağaç gibi tırmandı ve babasının boynuna dolanarak sevimli gelincik burnuyla yanağını okşadı ve hafifçe ısırdı. Gelincikler sizi sevdiklerinde bunu dişleriyle gösterirlerdi.

"Nasıl?"

Baba, Marty'nin tüylerini parmak uçlarıyla okşadı. "Marty bir gelincik çiftliğinde doğdu. Kötü bir yerdi, sadece yavru gelincik satmakla ilgilenen kötü bir adam tarafından işletiliyordu. Hayvanlarına bakmıyordu. Onları aç bırakıyor ve pislik içinde yaşamaya bırakıyordu. Marty, kardeşleriyle birlikte minicik bir kafeste tutuluyordu ve hayvan kontrol ekipleri gelip onu kurtardığında, kafeste hayatta kalan tek yavru oydu. Marty yemek yemeyi reddetti. Gelincik kurtarma ekipleri onun hayatta kalacağını düşünmediler ve son çare olarak beni aradılar. Onu yemek yemeye ikna etmek için her şeyi denedim, ama bir türlü yemedi."

"Bana hiç söylemedin."

Marty, iki yıl önce teyzemle tatilden döndükten sonra evimize gelmişti. Diğer tüm yavru gelincikler gibiydi: hiperaktif, mutlu ve sevimli.

"Sana bundan bahsetmedim çünkü o zamanlar daha küçüktün ve bu seni üzebilirdi."

"Baba, o zaman sekiz yaşındaydım."

Baba gülümsedi.

Marty patisiyle babasına vurdu ve heyecanlı bir şekilde cıvıldayarak ses çıkardı.

"Dediğim gibi, gençtin ve seni üzmemek istemedim. Başka seçeneğim kalmamıştı, bu yüzden Marty'yi her yere sweatshirt'ümün içinde taşıdım ve ona küçük küçük yiyecekler verdim. Bir gece çok yorgundum ve uyuyakaldım. Uyandığımda Marty yoktu. Aradaki bağı takip ettim ve onu Cordelia'nın kafesinde buldum."

Ah. İki yıl önce Cordelia ve Go Mi Nam'ın yavruları oldu.

"Cordelia'ya sokulmuştu. Cordelia onu temizliyordu ve o da konserve kedi maması yiyordu." Baba gülümsedi ve Marty'nin sırtını okşadı. "Doğru besin kombinasyonuna sahip olmadığı için çok sık yiyemez, ama arada bir ona ödül olarak veriyorum. Marty için kedi maması her zaman iyidir. Masamda her zaman biraz bulunduruyorum."

Cordelia'nın yanına kıvrılmak onun için çok güzel olmalıydı. O sıcaktı, tüyleri yumuşaktı ve çok sevecendi. Marty onun annesi olmadığını biliyor olmalıydı, ama sevmeye ve güvende hissetmeye ihtiyacı vardı ve Cordelia yavrularını sevmekte çok iyiydi.

Marty'nin kablo demetinden kabloyu ayırdık. Artık yeniden kablolama gerektiren boru kalmamıştı, bu yüzden ofise geri döndük.

Annem gitmişti ama babam hâlâ buradaydı. Teyzem Diana beni çok severdi. Amcam da beni severdi. İnsanlardan hoşlanmazdı. Kendisi de çoğunlukla bir kurt gibiydi ama benim aileden olduğumu biliyordu. Eğer başım derde girerse, bana yardım etmeye gelirdi ve bana zarar vermeye çalışan herkesi öldürürdü.

Baylor ailesiyle birlikteydim. Herkes bana sahip çıktı. Sevgi istiyorsam, çok uzağa bakmama gerek yoktu.

"Sanırım Korece öğrenmeyi denemek istiyorum," dedim.

"Emin misin?"

"Evet."

"Eğer acı verici hale gelirse, lütfen kendinizi zorlamayın."

"Yapmayacağım."

Babama daha da yaklaştım. Bana sarıldı, kolları sıcaktı ve güven vericiydi. Ona gülümsedim ve Marty'yi kedi mamasıyla ödüllendirmek için ofise geri döndük.

HAN SÖYLEŞİLERİ

Çoklu evrenimiz olmasa da, karakterlerimiz bazen çok özel bir müşteri kitlesine hizmet veren bir pansiyon olan Gertrude Hunt'ta konaklıyorlar. Bir zamanlar Galaktik kraliyet ailesinden bazı kişilerin zehirlenmesiyle bağlantılı olarak işten çıkarılan bir şefin hazırladığı lezzetli atıştırmalıkların tadını çıkarıyor ve hayatları hakkında konuşuyorlar.

ARABELLA BAYLOR

Değerli okurlar, Inn Talks'ın bu bölümüne Gertrude Hunt'a hoş geldiniz. Bugün, yoğun talep üzerine, House Baylor'dan Arabella Baylor'ı özel konuğumuz olarak ağırlıyoruz.

Arabella: Beni ağırladığınız için teşekkür ederim. Çay çok lezzetliydi.

Dina: Memnuniyetle.

Arabella: Ayrıca, çilek dolgulu küçük pastalar da muhteşem.

Dina: Beğenmenize çok sevindim. Şefimize haber vereceğim. Çok sevinecek. Şimdi size sormak istediğim şeylerin bir listesini hazırladım.

Arabella: Aman Tanrım. İşler ciddileşiyor.

Dina: Titizliğimizle gurur duyuyoruz. Öncelikle, çok şık görünüyorsunuz. Ne giyiyorsunuz?

Arabella: Bugün çok özel bir şey yok. Etek, AKNVAS'tan kiraz desenli mini etek; çok renkli ekose, yüksek bel, ön tarafında eğimli cepler var. Ceplerin işlevsel olması en sevdiğim şey. Ayrıca, kısa boylu olduğum için mini etek bacaklarımda biraz daha aşağıda bitiyor, bu da iş ortamları için harika. Uyumlu Valdi blazer ceket de aynı markadan. Beyaz balıkçı yaka kazağı ise JC Penney'den yaklaşık 20 dolara aldım.

Dina: Kıyafetler önemli mi?

Arabella: Çok.

Dina: Neden?

Arabella: Şey, bariz sebep sevimli görünmek istemem. Yani, hepimiz sevimli görünmek isteriz. Bildiğiniz gibi, çok büyük ama birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aileden geliyorum. Bir soruşturma ajansımız var. House olmadan önce, çoğunlukla sigorta dolandırıcılığı, kefaletten kaçanlar,

aldatan eşler ve benzeri küçük çaplı, şiddet içermeyen suçlarla ilgileniyorduk. Şimdi işimiz Houston'ın sihirli ağır sikletleri etrafında dönüyor. Müşterilerimiz birkaç nesildir var olan hanedanlardan geliyor. Fransa'daki bir haute couture mağazasından özel sipariş bebek kıyafetleri alıp özel bir kurye ile getirten türden insanlar. Ciddiye alınmak için uyum sağlamak gerekiyor, özellikle de genellikle fatura ödeme zamanı geldiğinde beni gördükleri için.

Dina: Şu anda genellikle ne tür davalarla ilgileniyorsunuz?

Arabella: Hem fiziksel hem de fikri mülkiyet hırsızlığı çok yaygın. Dolandırıcılık da çok sık oluyor, genellikle aile içinde gerçekleşiyor. Büyük miktarda para kayboluyor ve evin reisi, kardeşlerinden veya çocuklarından hangisinin sorumlu olduğunu öğrenmek istiyor. Arka plan araştırmaları çok kapsamlı, temel veri tabanlarının ötesine geçen türden. Yine de birçok aldatan eş yakalanıyor. Hehe.

Dina: Ne kadar para kazanırsanız kazanın, bazı şeyler asla değişmez, değil mi?

Arabella: Aynen öyle. Ama daha önceki kıyafetlerle ilgili soruna dönecek olursak, mesele sadece kıyafetler değil. Saçım yapılı, makyajım mükemmel. Tırnaklarım manikürlü. Ablam Catalina, sabahları Shadow'u gezdirmek için saçları dağınık ve gözlerinin altında mor halkalarla dışarı çıktığında (çünkü zorlu bir Muhafız davası üzerinde çok geç saatlere kadar çalışmış), kimse telaşlanmıyor. Ailedeki herkes Catalina'nın uzmanlığının büyüsunü çelik gibi kontrol altında tutmak olduğunu biliyor. Benim böyle bir lüksüm yok.

Etrafınızdaki herkes her an Godzilla gibi patlayabileceğinizden paranoyak bir şekilde korkarken, bunu telafi etmeye çalışırsınız. Gençken, abartılı derecede sevimli tavırlar sergiler ve herkesi kontrol altında olduğuma ikna etmek için zararsızca çırpındığım komik kavgalara girerdim. Şimdi bunu şöyle başarıyorum. ::kıyafetini gösteriyor:: Dağınıklığın tam tersiyim. Sakin, zarif ve kontrol altındayım. Dağınık kıyafetlerin ve taranmamış saçların patlama potansiyelim üzerinde ne kadar etkisi olduğunu biliyor musunuz?

Dina: Ne kadar?

Arabella: Kesinlikle hayır. Dış görünüşüm, nasıl hissettiğimin bir göstergesi değil. Ancak insanlar görsel yargılarda bulunmaktan kendilerini alamıyorlar. Ailenizden olsalar ve sizi sevseler bile.

Dina: Aileden bahsetmişken, bir keresinde kimsenin en sevdiği kişi olmadığınızı söylediğiniz doğru mu?

Arabella: Bunu söylediğim anda bunun başıma bela olacağını biliyordum. Ama yine de sözümün arkasındayım. Kimseye yanlış izlenim vermek istemiyorum. Seviliyorum. Ailem destekleyici ve ilgili. Hediye, ev işleri veya okul etkinliklerine katılma konusunda kız kardeşlerimden farklı muamele görmedim. Ama bazı şeyler bilinçaltında kalıyor.

Nevada, Büyükanne Frida'nın en sevdiği torunu. İlk torunu. Büyükanne Frida hâlâ ona "bebek" diyor. Eskiden bu durum beni çok rahatsız ederdi. Ben en küçüğüm. Bebek ben olmalıyım.

Hem Büyükbaba Linus hem de Büyükanne Victoria, Catalina'yı tercih ediyor. Büyükbaba bana çok düşkün. İstedğim zaman ondan tavsiye alabiliyorum ve beni şımartıyor. Ama bana saygı duymuyor. Beni ciddiye almıyor. Ben de onunla dalga geçiyorum. Büyükanne Victoria ise, özellikle dikkatini çekmediğim sürece varlığımı fark etmiyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, Nevada'yı ve kuzenlerimi de görmezden geliyor. Tüm umutlarını Catalina'ya bağladı. Ve Catalina da bu umutlara ortak olabilir. Büyükanne Victoria ile uğraşmak için bilgisayar beyni gerekiyor. Ben sabrımı kaybeder ve onu ezerdim.

Dina: Hastanedeki o olaydan sonra büyükbabanızın kimliğini bu yüzden mi gizli tuttunuz?

Arabella: Kısmen. Çoğunlukla ikisi üzerinde biraz güce sahip olmaktan hoşlanıyordum. Size söyleyeyim, daha manipülatif iki insanla hiç karşılaşmadınız. Tanıştıklarında bu kader olmalıydı, çünkü birbirlerini fazlasıyla hak ediyorlardı. Hastane ziyaretlerini gizli tutmak, gerekirse kullanabileceğim bir koz sağladı. İçlerinden biri kötü bir şey planlamaya başladığında, bunu ortaya çıkarıp her şeyi ifşa etmekle tehdit edebilirdim. Linus üzerinde Victoria'dan daha iyi işe yaradı.

Her şey ortaya çıktığında kendimi mazur görüp birkaç dakika boyunca histerik bir şekilde gülmek zorunda kaldım. Catalina'nın yüzünü görmeliydiniz. Ha! Gülmemeliydim çünkü o ikisiyle gerçekten cehennem gibi günler geçirdi, ama ifadesi! Keşke fotoğrafını çekseydim.

Dina: Yani yine kimsenin favorisi olmamak durumuna geri döndük.

Arabella: Tabii. Büyükanne ve büyükbabalardan bahsettik. Annem çok dürüst bir insan. Her şeyi eşit tutmak için çok çabalıyor, ama onu izlerseniz, Bern ve Leon'a biraz daha fazla ilgi gösterdiğini fark edeceksiniz. Bizimle yaşamaya gelene kadar berbat bir çocukluk geçirdiler ve annem bunu biraz

telafi ediyor. Beni daha az sevdiği anlamına gelmiyor. Kesinlikle öyle değil. Sadece Leon ve Bern'e odaklanıyor ve onlar iyi olduklarında genellikle Nevada veya Catalina ile sorunları çözmekle meşgul oluyor. Anlaşılabilir bir durum. Nevada'nın süper kötü adam olabilecek bebek Arthur'u var. İçten içe, biberonunu bulamadığı için Houston'ı yanlışlıkla mahvetmesini bekliyorum. Catalina ise gardiyanlık işleriyle uğraşıyor ve evi yönetmeye çalışıyor. Ben...

Dina: Gözden kaçmak mı?

Arabella: Bazen. Örneğin, Bern'in üniversiteye gitme sırası geldiğinde, hepimiz bunun hakkında çok konuştuk. Hangi bölümü okuyacak, nasıl gidiyor, notları nasıl, vs. Nevada için de aynı şey geçerli. Catalina gitmeyi reddettiğinde, bu çok büyük bir olaydı. Leon'un çok fazla desteğe ihtiyacı vardı ve hepimiz onu destekledik. Onu mezuniyet yolunda tutmak için grupça bir etkinlikti. Sanırım sonunda hepimiz fahri doktora unvanı almalıydık ya da askeri personelin aldığı o madalyalardan birini. Size sorayım, benim bölümüm neydi?

DINA: MUHASEBE Mİ?

Arabella: Ailemdeki çoğu kişi de aynen böyle derdi, Nevada hariç, o diplomamı gördü. İşletme ve Uygulamalı Büyü Teorisi alanlarında çift anadal yaptım ve üç yılda mezun oldum. Ayrıca Yale'den Küresel İşletme ve Ev Toplulukları alanında yüksek lisansım var. Oradaki Prime'lar için özel yarı uzaktan eğitim programına kabul edildim. Programa girebilmek için 3.8 not ortalamasına ve sizinle akraba olmayan iki Prime sponsoruna ihtiyacınız var. Bunlardan birinin mezun olması gerçekten çok yardımcı oluyor.

Dina: Kimi seçtin?

Arabella: Augustine Montgomery ve Stephen Jiang. Tartışmalara ve yüz yüze derslere katılmak için bir yıl boyunca iki haftada bir gidip geldim. Dört gün orada kalıp on gün geri dönerdim. Masrafları kendi cebimden ödedim ve herkese kuzeyde alışverişe gittiğimi söyledim. Hatta bir iki kıyafet bile getirip onlarla ortalıkta dolaşırdım.

Dina: İşe yaradı mı?

Arabella: Bazıları. Leon'un durumu anladığını, alışveriş gezilerim hakkında sevimli yorumlar yapmaya başlamasından anladım. Leon, aramızdaki en iyi özel dedektif. Alessandro çok uğraşıyor ama Leon bambaşka bir seviyede. Belki Nevada ile berabere, ancak Nevada gerçeği

aramaya dayanıyor ve Leon işte bu kadar iyi. Ondan bir şey saklamak gerçekten zor. Kedi gibi. Annem sonunda ona bırakmasını ve beni rahatsız etmeyi bırakmasını, kendi evimde yaşadığımı ve kendi bağımsızlığıma sahip olma hakkım olduğunu söyledi. Göl kenarındaki küçük evimi çok seviyorum. Benim sığınağım.

Dina: Başka bilen var mı?

Arabella: Bern. Bana bir şey için ihtiyacı vardı ve telefonuma cevap vermeyince, telefonumu New Haven'da buldu ve durumu anladı. Ama Nevada'nın bunu bildiğini sanmıyorum. Büyükanne ve büyükbabam ile annem de bilmiyor, Catalina kesinlikle bilmiyor çünkü bilseydi, ajanstaki özgeçmişime yüksek lisansımı eklerdi. Bu konuda takıntılı.

Biz özel dedektiflerden oluşan bir aileyiz. Sır saklamak oldukça zor ve ben de bunu pek iyi saklayamadım. Bilmiyorlar çünkü dikkat etmiyorlar. "Aralardan kayıp gitmek" derken bunu kastediyorum.

Dina: Düzenli iş yüküne ayak uyduramadığınızı nasıl anlayamadılar?

Arabella: Çünkü ben de takip ettim. Stephen'dan öğrendiğim bir diğer şey ise, her birinin kendi iş akışı olan iki ayrı çalışma istasyonu bulundurmak. İki ofisim var, biri evimde, diğeri de ofis pavyonumuzda. Her şeyi renk kodlarıyla ayırdım. İkisi asla bir araya gelmeyecek.

Dina: Bu, matematiği fethettiğin anlamına mı geliyor?

Arabella: Hayır, hâlâ nefret ediyorum. Çok, çok nefret ediyorum. Temel cebir dersinden geçemediğim için neredeyse okulu bırakıyordum. Üç kez bıraktım ve Bern'den yardım dilenmek zorunda kaldım. Zavallı kuzenim, hehe. Sanırım matematikteki aptallığım beynini bozdu. Muhasebe yazılımına şükürler olsun.

Dina: Stephen'dan iki kez bahsettin. İkiniz arasında romantik bir ilişki var mı?

Arabella: :gülüyor: Hayır. Stephen büyük abim. İş yaparken karşılaştığı bazı sorunlarda ona yardımcı oluyorum ve sık sık birlikte çalışıyoruz. İlk tanıştığımızda genç ve saf olduğum için ona kur yapmaya çalıştım. Çeşitli ünlülere aşık olduğum bir dönemden geçtim ve şahsen tanıştığım ilk ünlü oydu. Steven bana çok nazik davrandı ve bunun asla olmayacağını açıkça belirtti. Ayrıca risk almanın öneminden de bahsetti. O zamanlar yaptığım bazı şeyler, kolayca istismar edilmeme neden olabilirdi. O zamandan beri çok büyüdüm.

Dina: Bize biraz sihirinizden bahseder misiniz?

Arabella: Tabii ki hayır. Beni yaratan iki harika insan var ve geçimimi sağlamam gerekiyor. Tüm sırlarımı açıklarsam, neden kitabımı satın alasınız ki?

Dina: En azından planlarınızdan bahsedebilir misiniz? Baylor Soruşturma Ajansı'nda sonsuza kadar çalışacak mısınız?

Arabella: Emin değilim. Asıl plan bu değildi. En azından bunu bir kariyer olarak yapmayı hiç düşünmemiştim. Gençken para kazanmanın harika bir yoluydu, ama bir aile olunca herkes işe koyuldu. Yeni kurulan ailelerin çoğu ilk üç yıl içinde dağılıyor. Ailenin bana ihtiyacı vardı, bu yüzden yapmam gerekeni yaptım. Şimdi çok daha istikrarlıyız. Mutsuz değilim. Kim bilir, belki gelecekte başka bir şey yaparım.

Dina: Bizimle vakit geçirdiğiniz için çok teşekkür ederim.

Arabella: Beni ağırladığınız için teşekkür ederim. Çok güzel vakit geçirdim. Ve şunu da belirtmek isterim ki, bu pastaları kendime saklıyorum. Onlar benimle eve geliyor.

AUGUSTINE MONTGOMERY

George: Bay Montgomery, hoş geldiniz. Benim adım George Camarine ve bugün sizinle görüşmeyi yapacak kişi benim.

Augustine: Memnuniyetle.

George: Kahve? Tatlı?

Augustine: Evet, ikisine de teşekkür ederim. Tatlı çok lezzetli görünüyor.

George: Öyle değil mi? Ahududu ve beyaz çikolata, mascarpone mousse ile. Buradaki şef gerçekten harika ve anlaşılan birileri ona bu lezzetleri sevdiğinizi söylemiş.

Augustine: Ah, evet, o meşhur Arabella röportajı. Hanın ayakta kalmasına şaşırdım.

George: Bu mentor-mentee ilişkisi nasıl ortaya çıktı?

Augustine: Baylor Araştırma Ajansı'na bir iş vermiştik ve onlar da bizim yönlendirme ücretimiz konusunda itiraz etmesi için onu gönderdiler. Bir nevi ruh ikizi bulduğumu söyleyebilirim. Onun temel motivasyonunun tamamen maddi olduğunu kolayca düşünebilirsiniz, ama bu daha derin bir şey. Kişisel mükemmelliğe ulaşmaya çalışıyor. Para sadece kazanmanın somut bir ölçüsü. Başarılı olmak yeterli değil. Öyle başarılı olmak istiyor ki, herkesçe bilinen bir isim haline gelsin. Kız kardeşleri şöhretten kaçınırken, Arabella şöhretin peşinde koşuyor.

George: Bu tehlikeli bir eğilim olabilir.

Augustine: Kesinlikle. İlgi duymamın sebeplerinden biri de buydu. Rehberliğe ihtiyacı vardı.

George: Baylor'larla ilgili durum oldukça karmaşık, değil mi?

Augustinus: Bu, durumu hafife almak olur.

George: Ya da belki bir tartışmanın başlangıcı olabilir.

Augustine: Pekala. Nevada ile hayatımın zor bir döneminde tanıştım. Montgomery Hanedanlığı'na yapılan özellikle acımasız bir saldırıyı yeni püskürtmüştüm. Kardeşim kaçırılmıştı. Birkaç kez bıçaklanmıştım. Çok kan kaybetmiştim ve o sırada sol kolumu tam olarak kullanıp kullanamayacağım belli değildi. Benim alanımda olan bir adamın bunu itiraf etmesi pek akıllıca bir şey değil. Artık dayanacak gücüm kalmamıştı ve mükemmel bir sağlık ve işlevsel uzuvlar illüzyonunu sürdürmek oldukça zorlayıcıydı.

Ofise geri dönmeliydim, çalışanlarımızı rahatlatmalı, düşmanlarımıza bir mesaj göndermeli ve en önemlisi kardeşimi arama çalışmalarını koordine etmeliydim. Tarquin'i ne pahasına olursa olsun bulmalıydık.

Bunun yerine, o sabah ofisime vardığımda bekleme odamda House Pierce'ın abartılı davranışlarıyla karşılaştım. Davayı kabul etmemek bir seçenek değildi. Peter'a bir iyilik borçluyduk ve o da bunu tahsil etmeye gelmişti. Prime toplumunda, bir işletme iyilikler üzerine kuruludur ve ancak ödeme yapma yeteneğiniz kadar iyisinizdir. Bunu Arabella'ya da aktarmam gerekiyordu. Ham güç önemlidir, ancak temel daha önemlidir. İki yıldır konuşmadığınız birini arayıp, hesapları dengelemek veya onlara bir iyilik borçlu olmak için kendileri için karlı olmayacak bir şey yapmaya zorlayabilir misiniz? O aramayı kabul ederler mi? Prime gücü olmak işte bunu ifade eder.

MII personeli arasında Adam'ı alt edebilecek tek kişi bendim ve bu çok zor olurdu. Zaman kazanmam gerekiyordu, bu yüzden en iyi performansı gösteren taşeronu istedim ve Baylor'ları aldım. Zamanım kısıtlı olduğu için onlara şöyle bir göz attım ve uygun görünüyorlardı. Plan asla Pierce'ı alt etmeleri değildi. Sadece aktif bir soruşturma görünümüne ihtiyacım vardı ve onların kendilerini koruyacak kadar zeki olduklarına güveniyordum.

Nevada'nın bunu ciddiye alacağını bilseydim... Hayır, biliyor musunuz, her şeyi aynı şekilde yapardım. O anki ruh halimle, o zamanki bilgilerimle yine aynı kararı verirdim, çünkü o zamanlar ben böyleydim.

George: Ama artık o adam değilsin, değil mi?

Augustine: Önceliklerimde belli bir değişim oldu. Eski bir atasözü der ki, bir köpeği yeterince uzun süre döverseniz, vahşileşir. Yıllarca birçok yönden dövülmüştüm. Misilleme ve önleyici tedbirler döngüsüne çok

derinden batmıştım. Bir tür öz farkındalık yaratmak için felaket niteliğinde bir olay gerekti.

George: Connor seni öldürmekle mi tehdit ediyor?

Augustine: O zamanlar bunu bekliyordum. Hayır, asıl sorun Nevada'nın bana gelmesiydi. Onun yerinde olsaydım kendimi ortadan kaldırırdım. Alternatif yol daha karmaşık ve başarı şansı şüpheliyken, bu daha temiz ve güvenliydi. Ofisimde oturdu ve derin bir ikilem içinde olduğunu anlayabiliyordum. O kadın gerçekten bana zarar vermek istemiyordu. Bu da bir başka varoluş biçimiydi. Uzun zaman önce bir zamanlar arzuladığım ve unuttuğum bir yol. İnanılmaz görünse de, bir zamanlar idealisttim. Ne yazık ki, Hanedan savaşları idealistlere tahammül etmiyor.

George: Şimdi kendini daha çok seviyor musun?

Augustinus: Öyle olduğunu düşünmek isterim. Bazı sınırlar çizdim ve bunları asla aşmayacağım.

George: Kardeşini bulabildin mi?

Augustine: Evet. Hayatta kaldı.

George: Peki babanızın katili kim?

Augustinus: gülümsüyor.

George: Anladım. Bize aileniz hakkında biraz daha bilgi verebilir misiniz?

Augustine: İki kardeşim ve yanıma aldığım bir kuzenim var.

George: Şu anda romantik bir ilişkiniz var mı?

Augustinus: Evet.

George: Hepsi bu kadar mı? Hiç detay yok mu?

Augustinus: Evet.

George: O halde, daha az hassas bir konuya geçelim. Konstantine Berezin.

Augustinus: (Gülüyor)

George: İddia ettiği kadar iyi mi?

Augustinus: Evet.

George: Senin kadar iyi miyim?

Augustinus: Hayır.

George: Neden?

Augustine: Konstantine, görevler sırasında ve boş zamanlarında, eğlence olsun diye ara sıra illüzyonlarını sürdürüyor. Ben ise hayatımın iki yılını, maaşlı üst düzey illüzyon büyücülerinin önünde ölmüş babam gibi

davranarak geçirdim. Çok daha fazla pratik yaptım ve risklerim çok daha yüksekti.

George: Bu konuda daha fazla bilgi edinebilecek miyiz?

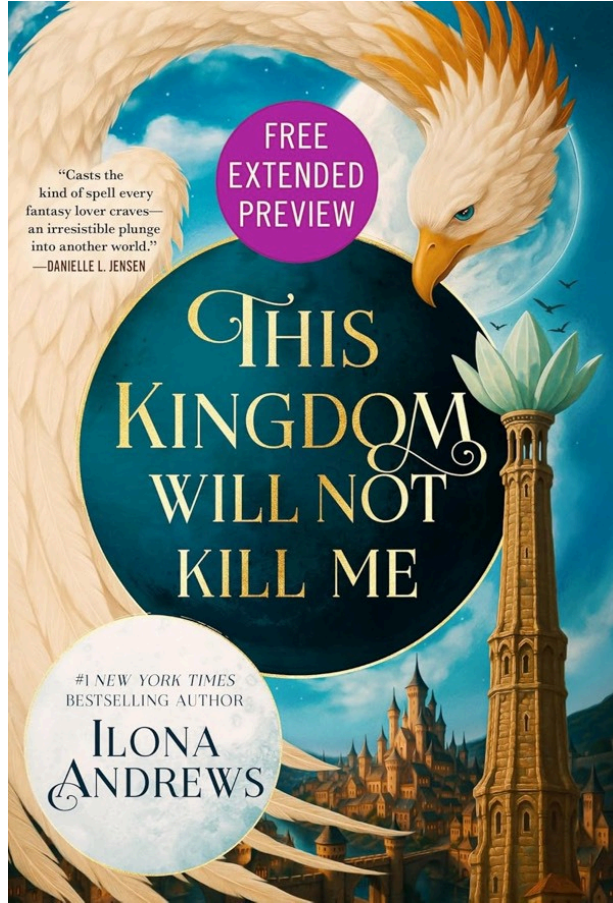
Augustinus: Eğer bana bir kitap verirlerse, siz de vereceksiniz. Sahte tevazu göstermeden söyleyebilirim ki, onlar için oldukça faydalı olacağıma inanıyorum.

George: Sahte tevazu kimseye fayda sağlamaz.

Augustinus: Gerçekten de yle. Peki, bana kendinizden bahsedin. Evli olmak nasıl bir şey?

George: Bu bir mutluluk. Bu röportajı sonlandıralım ve size her şeyi anlatayım.

BU KRALLIK BENİ ÖLDÜRMEYECEK

Özel önizleme için buraya tıklayın!

New York Times'ın 1 numaralı çok satan yazarı Ilona Andrews ikilisinin kaleminden çıkan bu yeni epik fantastik seride Outlander ve Game of Thrones bir araya geliyor.

Maggie soğuk, kirli ve çıplak bir halde bir kaldırımda uyandığında, yıllardır son romanını beklerken takıntılı bir şekilde okuyup tekrar tekrar okuduğu, ünlü ama tamamlanmamış karanlık fantastik serinin sayfalarından yakından tanıdığı Kair Toren şehrini tanıması uzun sürmez.

Rakip savaş beyleri, sihir ve kargaşa dolu bu acımasız dünyada yolunu bulmak için sahip olduğu tek araç mı? Olay örgüsü, mekan ve karakterlerin hırsları ve kaderleri hakkındaki ansiklopedik bilgisi. Ancak öldürülemeyeceğini çabucak keşfederken (birçok kişi deneyecek olsa da!), aynı şey sevdiği canlı, nefes alan karakterler için söylenemez; eski bir hizmetçi, ölümcül bir suikastçı, çeşitli tuhaf büyülü yaratıklar ve tehlikeli derecede çekici bir askerden oluşan karma bir grup. Çok geçmeden, eve dönmeye çalışmak yerine, kendisini birbirleriyle çekişen prenslerin, düklerin ve kötü adamların entrikalarına ve ilgilerine karışmış bulur; tüm bunları yaparken onları ve Rellas krallığını, hikayelerinin nasıl biteceğini bildiği şekilde, felaket bir savaşta kurtarmak için çaba sarf eder.

Samantha Shannon, Danielle L. Jensen, Sarah J. Maas ve isekai ile portal fantazisi hayranları için, Bu Krallık Beni Öldürmeyecek, türün güçlü yazar ikilisi Ilona Andrews'un şimdiye kadarki en destansı macerasının başlangıcıdır.

ILONA ANDREWS 'UN DİĞER ESERLERİ

Ölümsüz Maggie

BU KRALLIK BENİ ÖLDÜRMEYECEK

Yarık Savaşları

MİRAS

Roma Tarihleri

KUTSAL ALAN

Kate Daniels: Wilmington Yılları

BÜYÜLÜ GELGİTLER

BÜYÜLÜ İDDİALAR

Kate Daniels Dünyası

KAN VARİSİ

Kate Daniels Serisi

SİHİRLİ LOKMALAR

BÜYÜLÜ KANAMALAR

BÜYÜLÜ YANIKLAR

BÜYÜ VURUYOR

BÜYÜ YAS TUTUYOR

BÜYÜLÜ KANAMALAR

BÜYÜLÜ RÜYALAR

BÜYÜ ÖLDÜRÜR

GUNMETAL BÜYÜSÜ

SİHİRLİ HEDİYELER

BÜYÜ YÜKSELİYOR

SİHİR BOZULMALARI

SİHİRLİ HIRSIZLIKLAR

BÜYÜLÜ DEĞİŞİMLER

SİHİRLİ YILDIZLAR

BÜYÜLÜ BAĞLAR

BÜYÜLÜ ZAFERLER

Demir Antlaşması

DEMİR VE BÜYÜ
BAŞLIKSIZ DEMİR VE BÜYÜ #2

Gizli Miras Serisi

BENİM İÇİN YAN
BEYAZ SICAK
ORMAN YANGINI
ELMAS ATEŞİ
SAFİR ALEVLER
ZÜMRÜT ALEVİ
RUBY ATEŞİ

Han İşletmecisi Günlükleri Serisi

TAMAMEN TEMİZLEME
BARIŞ İÇİNDE SÜPÜRÜN
TEK BİR SÜPÜRÜŞ
BIÇAĞIN SÜPÜRÜŞÜ
BENİMLE BİRLİKTE SÜPÜR
KALBİN SÜSÜ

Akrabalar

SESSİZ BIÇAK
GÜMÜŞ KÖPEKBALIĞI

AKRABALAR EVRENİ (SILENT BLADE ve SILVER SHARK'ı içeren antoloji)

KADER BIÇAKLARI

Edge Serisi

SINIRDA
BAYOU AYI
KADERİN SINIRI
ÇELİK KENARI

YAZAR HAKKINDA

Ilona Andrews, karı koca bir yazarlık ekibinin kullandığı takma addır. Ilona, Rusya doğumludur ve Gordon, ABD Ordusu'nda eski bir iletişim çavuşudur. Yaygın inanın aksine, Gordon asla öldürme yetkisine sahip bir istihbarat subayı değildi ve Ilona da onu baştan çıkaran gizemli Rus casusu değildi. Üniversitede, İngilizce Kompozisyon 101 dersinde tanıştılar ve Ilona daha iyi bir not aldı. (Gordon hala buna içerliyor.)

Gordon ve Ilona şu anda iki çocukları ve birçok köpek ve kedileriyle birlikte Teksas'ta yaşıyorlar.

İkisi birlikte New York Times ve USA Today'in çok satanlar listesine giren dört serinin yazarlığını yapıyorlar: Kate Daniels adlı kentsel fantastik seri, Edge adlı kırsal fantastik seri, Hidden Legacy adlı doğaüstü romantik seri ve haftalık ücretsiz bir seri olarak yayınladıkları Innkeeper Chronicles. Kitaplarının tam listesi, eğlenceli ekstralar ve Innkeeper bölümleri için lütfen www.ilona-andrews.com adresindeki web sitelerini ziyaret edin.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM